

Wymagania edukacyjne z języka polskiego w IV Liceum Ogólnokształcącym z Oddziałami Integracyjnymi im. B. Krzywoustego w Płocku

Klasa 1. Zakres podstawowy i rozszerzony

Treści zakresu rozszerzonego wyróżniono **czerveną czcionką**.

Szarymi aplami oznaczono propozycje z listy lektur uzupełniających – podstawa programowa zobowiązuje nauczycieli do omówienia w każdej klasie dwóch utworów z tej listy w całości lub we fragmentach. Nauczyciel może zatem wybrać, które spośród proponowanych lektur omówi ze swoimi uczniami.

Żółtymi aplami oznaczono treści fakultatywne, które można potraktować jako materiał samokształceniowy dla ucznia albo pracę domową.

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
WPROWADZENIE							
1.	Lekcja organizacyjna		– kryteria oceniania na lekcjach języka polskiego				
2.	Co to definiuje czy zrozumieć tekst?	wprowadzenie do lekcji 1. Co to	– wymienia elementy świadomego czytania	– wymienia elementy składające	– wyjaśnia związek między światem	– określa funkcję środków językowych użytych w tekście	– określa wpływ stylu i języka na wymowę tekstu

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		definiujemy zrozumieć tekst? Homer, <i>Odyseja</i> (fr.)	– opisuje najważniejsze elementy budowy i języka utworu – krótko przedstawia bohaterów; podejmuje próbę ich oceny – wyszukuje w tekście najbardziej typowe środki językowo-stylistyczne	– się na świadome czytanie – opisuje elementy budowy i język utworu – wskazuje środki językowe użyte w tekście – określa narratora i problematykę – ustala, jakie konteksty są potrzebne do zrozumienia tekstu – próbuje ocenić wartość dzieła	– przedstawionym a językiem utworu – określa funkcje świata przedstawionego – ocenia postawy bohaterów – analizuje warstwę językowo-stylistyczną tekstu – wskazuje wartości dzieła – wyjaśnia sensy dosłowne i przenośne	– wymienia wartości etyczne dzieła – uzupełnia sensy metaforyczne nie-dopowiedziane w utworze	– ocenia idee zawarte w tekście, postawy bohaterów oraz walory estetyczne dzieła – poszukuje w utworze sensów nadrzędnych
3.	Klasyfikacje literatury	wprowadzenie do lekcji 2. <i>Klasyfikacje literatury</i> Homer, <i>Odyseja</i> . <i>Odyseusz i syreny</i> (<i>Pieśń XII</i> , fr.)	– definiuje podział literatury na rodzaje i gatunki – nazywa osoby mówiące w różnych tekstach literackich	– wymienia cechy utworów zgodnie z podziałem literatury – definiuje cechy tekstu retorycznego	– klasyfikuje utwory zgodnie z podziałem literatury – wskazuje w tekście cechy retoryczne	– rozróżnia funkcje tekstów zaliczanych do literatury oraz retoryki – na podstawie tabeli przedstawiającej różne typy	– wyjaśnia i uzasadnia, który z rodzajów literackich daje się przełożyć na język filmu

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		Wisława Szymborska, <i>Żona Lota</i>	wymienia różnicę między tekstem literackim a tekstem retorycznym	- opisuje formy zapisu tekstów prozatorskich i poetyckich - wyszukuje w tekstach cytaty potwierdzające obiektywizm i/lub subiektywizm osoby mówiącej	odczytuje właściwie technikę zapisu konkretnego utworu	wiersza określa, który z nich reprezentuje <i>Żona Lota</i>	
4.	znaki wokół nas	wprowadzenie do lekcji 3. <i>znaki wokół nas</i> zadanie projektowe – Leopold Staff, <i>Ogród przedziwny</i> (fr.)	- definiuje pojęcie znaku - wymienia główne rodzaje znaków - na podstawie dowolnego źródła wyjaśnia znak podniesionego kciuka w kulturze rzymskiej - podaje po trzy przykłady ikonograficz-	- rozdziela różne rodzaje znaków - wyjaśnia znaczenie podniesionego kciuka w kulturze współczesnej - wyjaśnia znaczenie trzech wybranych ikonek stosowanych przez użytkowników cza-	- klasyfikuje znaki dymne jako umowne bądź symptomy - określa główne elementy brzmieniowe składające się na wyraz <i>słońce</i> - na potrzeby projektu analizuje i interpretuje fragment wiersza Staffa	- objaśnia znaki widoczne na ludzkiej twarzy - wskazuje inne niż uśmiech znaki ikonizacyjne - uzasadnia, kiedy uśmiech jest znakiem umownym, a kiedy – symptomem	- wskazuje przykłady znaków: ikonizacyjnego, symbolicznego pozajęzykowego i symbolicznego językowego o tym samym znaczeniu - wyjaśnia, co oznacza w świetle teorii znaków przekład tekstu z jednego języka na inny

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			nych i symbolicznych znaków drogowych – próbuje włączyć się w pracę zespołu projektowego	tów lub komunikatorów internetowych – angażuje się w prace projektowe zmierzające do opracowania pisma obrazkowego	– zbiera pomysły do wykorzystania w zadaniu projektowym	– opracowuje założenia projektowanego pisma i jego prototyp – przekłada fragment wiersza Staffa	– opisuje zasady tworzenia pisma obrazkowego na podstawie wniosków z projektu
5.	Język – narzędzie porozumienia	wprowadzenie do lekcji 4. <i>Język – narzędzie porozumienia</i> Renata Grzegorzczkowska, <i>Problem funkcji języka...</i> (fr.)	– definiuje akt komunikacji – wymienia elementy aktu komunikacji – wymienia związane z aktem komunikacji funkcje języka – podaje przykład żartu słownego użytego w tekście Grzegorzczkowskiej	– wyjaśnia funkcje języka związane z aktem komunikacji – omawia dwa sposoby ujawniania się funkcji poetyckiej w języku – wyjaśnia, na czym polega, zdaniem Grzegorzczkowskiej, nietrafność ujęcia funkcji poetyckiej	– wyjaśnia związek między wierszowaną formą tekstu a funkcją poetycką – wyjaśnia istotę „świata intencjonalnego” w tekście poetyckim	– wyjaśnia, w jaki sposób poszczególne funkcje języka ujawniają się w tekście – wyszukuje w wybranych tekstach przykłady kreatywności językowej w zakresie przekraczania normy semantycznej	– wskazuje i określa pozakomunikacyjne funkcje języka – na podstawie tekstu Renaty Grzegorzczkowskiej wyjaśnia, czemu służy naruszenie normy językowej

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
BIBLIA W LITERATURZE I KULTURZE							
6.	Biblijne źródła kultury europejskiej	wprowadzenie do lekcji 5. <i>Biblijne źródła kultury europejskiej</i> Anna Świderkówna, <i>Rozmowy o Biblii</i> (fr.) miniprzewodniki: frazeologizmy biblijne; referat jako forma wypowiedzi	– określa czas powstania Biblii – wyjaśnia, na czym polega wyjątkowe znaczenie Biblii w kulturze – podaje przykład skrótu biblijnego – potrafi wskazać źródła współczesnej kultury – wymienia cechy referatu – podejmuje próbę napisania referatu	– objaśnia istotę podziału Biblii na Stary i Nowy Testament – posługuje się skrótami biblijnymi – wyszukuje w tekście Świderkówny związki frazeologiczne, odczytuje ich sens – pisze referat	– definiuje typy ksiąg biblijnych – opisuje zawartość tematyczną wybranych ksiąg – wyjaśnia, na czym polega niezamierzony komizm przytoczonych przez Świderkównę słów Władysława Gomółki – podaje argumenty świadczące o popularności Biblii – dokonuje krytycznej selekcji źródeł internetowych	– wskazuje, do których ksiąg biblijnych odwołał się Gomółka – wyszukuje w Biblii werset Mt 7,6 i wyjaśnia znaczenie zawartego w nim frazeologizmu – wyszukuje nawiązania do Biblii we współczesnej kulturze, określa ich funkcję – pisze referat zgodnie ze wszystkimi założeniami tej formy wypowiedzi	– sprawdza w księgach biblijnych brzmienie przysłówia z 1. akapitu tekstu – podaje przykłady innych biblizmów niż te wymienione w podręczniku, wskazuje dzieła mogące stanowić ich ilustrację – wygłasza referat w klasie

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
7.	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Gerhard Lofink, <i>Wielość gatunków i form biblijnych</i> (fr.) zadania 1.–11.	– określa temat tekstu – wskazuje argumentację – rozpoznaje w tekście przykłady	– odczytuje sens tekstu – podejmuje próbę sformułowania głównej myśli każdego akapitu – wskazuje w tekście argumenty	– formułuje główną myśl akapitów – określa cel zamieszczonych przykładów – rozpoznaje środki językowe – określa funkcję języka dominującą w tekście – pisze streszczenie tekstu	– określa funkcje zastosowanych środków językowych – uzasadnia, jaka funkcja języka dominuje w tekście – pisze streszczenie, uwzględniając cel tekstu i główną myśl kolejnych akapitów	
8.	Biblia – dokument i opowieść	wprowadzenie do lekcji 6. <i>Biblia – dokument i opowieść</i> Anna Świderkówna, <i>Biblia między mitem a historią</i> (fr.)	– definiuje pojęcie <i>historia</i> – wskazuje znaczenie słowa <i>obiektywny</i> – wyjaśnia, w jaki sposób autorka rozumie pojęcie mitu – podejmuje próbę uzasadnienia, które z podanych zdań	– podaje powody, dla których autorka uważa, że nie istnieje obiektywna historia pisana – wskazuje słowo, które w tekście przeciwstawiono wyrazowi <i>obiektywny</i>	– wskazuje wyraz, który najtrafniej określa związek znaczeniowy łączący mit z bajką i przypowieścią – objaśnia sens fragmentu „pisało się obrazami”	– wyjaśnia, na czym, zdaniem autorki, polega prawdziwość tekstu historycznego – ustosunkowuje się do stwierdzenia, że Biblię można zaliczyć do historii prawdziwych	– ustosunkowuje się do stwierdzenia, że w pierwszych księgach Biblii „nie należy szukać tekstów historycznych” – wyjaśnia, w jakim stopniu Biblia odpowiada pojęciu mitu sformułowanemu przez Burrowsa

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			najtrafniej oddaje istotę tekstu	– omawia różnice między mitem a legendą, odwołując się do tekstu – uzasadnia, które zdanie najtrafniej oddaje istotę tekstu			
9.	Historia Abrahama	wprowadzenie do lekcji 7. <i>Historia Abrahama</i> Księga Rodzaju, historia Abrahama (22, 1–18) Brendan Powell Smith, <i>The Brick Bible</i> , 2001–2015 miniprzewodnik: symbolika biblijna infografika: postaci biblijne	– przedstawia genezę i czas powstania Księgi Rodzaju; objaśnia jej tytuł – definiuje pojęcia <i>sacrum</i> i <i>profanum</i> – przedstawia swoje wrażenia po lekturze fragmentu – opowiada historię Abrahama; wymienia jej bohaterów – przedstawia okoliczności próby, na którą Bóg wystawił Abrahama	– charakteryzuje Abrahama, opisuje motywy jego postępowania – prezentuje starotestamentową wizję Boga – wybiera określenia, które najtrafniej opisują rolę osoby opowiadającej historię Abrahama – zdania pojedyncze i złożone z tekstu dzieli na wypowiedzenia złożone	– analizuje wypowiedzi Boga w trybie rozkazującym i czasie przyszłym – ocenia projekt <i>The Brick Bible</i> , wyjaśnia, czemu służy takie przedstawienie Biblii – odszukuje w tekście cechy stylu biblijnego	– ocenia postępowanie Abrahama – analizuje zdanie z Księgi Rodzaju, dokonuje jego rozbioru logicznego – podaje przykłady przetwarzania motywów biblijnych przez kulturę popularną – wyszukuje inne przykłady mieszania <i>sacrum</i> i <i>profanum</i> we współczesności	– porównuje sposób ukazania biblijnego motywu w przynajmniej dwóch tekstach kultury – porównuje ilustrację z <i>The Brick Bible</i> z obrazem Leonarda da Vinci <i>Ostatnia wieczerza</i>

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			– wyszukuje w tekście zdania pojedyncze i złożone – podejmuje próbę napisania wypowiedzi argumentacyjnej	- współrzędnie i podrzędnie – pisze wypowiedź argumentacyjną		- snej kulturze, uzasadnia, czy są one profanacją świętych treści – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	
10.	Parafraza opowieści biblijnej	wprowadzenie do lekcji 8. <i>Parafraza opowieści biblijnej</i> Gustaw Herling-Grudziński, <i>Ofiarowanie</i> (fr.)	– definiuje pojęcia: parafraza, aluzja literacka, apokryf – nazywa emocje, których doświadcza Abraham – wskazuje podobieństwa i różnice w kreacji świata przedstawionego we fragmencie Księgi Rodzaju i współczesnym opowiadaniu	– wskazuje parafrazę i aluzję literacką w tekście – określa kompetencje narratora we fragmencie Księgi Rodzaju i w tekście współczesnym	– określa, jakim rodzajem aluzji literackiej jest <i>Ofiarowanie</i>	– określa wymowę opowiadania Herlinga-Grudzińskiego w stosunku do religii i jej nakazów	– interpretuje wymowę opowiadania Herlinga-Grudzińskiego, w funkcji argumentów wykorzystuje cytaty z książki autora <i>Rozmowy w Neapolu</i>

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
11.	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź ustna	zadanie 1. Pieter Bruegel, <i>Wieża Babel</i>	– analizuje polecenie zawarte w temacie – podaje zasady tworzenia wypowiedzi ustnej	– przygotowuje na podstawie podanego przykładu własny konspekt wypowiedzi ustnej – formułuje własną tezę – określa zakres i typ tekstów do wykorzystania – formułuje argumentację	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – prezentuje wypowiedź na forum klasy, pamiętając o funkcji wstępu i zakończenia	– formułuje opinię popartą uzasadnieniem – płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia, bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	– bezbłędnie tworzy wstęp i zakończenie do wypowiedzi informacyjnych i argumentacyjnych – potrafi wskazać wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie
12.	Cierpienie w Biblii – Księga Hioba	wprowadzenie do lekcji 9. <i>Cierpienie w Biblii – Księga Hioba</i> Księga Hioba (7,1–21)	– opowiada historię Hioba – opisuje przedstawione w utworze relacje między Bogiem a człowiekiem – wyjaśnia, co powtórzenia	– definiuje poemat jako gatunek literacki – określa funkcję powtórzeń w tekście – odszukuje w tekście i interpretuje uniwersalne wypowiedzi dotyczące ludzkiego losu	– charakteryzuje językowy kształt wypowiedzi Hioba – wyjaśnia, dlaczego Bóg przywrócił Hioba do dawnego stanu – przygotowuje plan wypowiedzi argumentacyjnej	– wyjaśnia, w jaki sposób Hiob pojmował grzech – pisze wypowiedź argumentacyjną na zadany temat zgodnie ze wszystkimi założeniami tej formy gatunkowej	– przedstawia swoje stanowisko na temat sensu niezawinionego cierpienia – porównuje próby, którym zostali poddani Hiob i Abraham, tworzy plan porównywania obu tekstów kultury

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
					mentacyjnej, inspirowanej słowami Kierkegaarda		
13.	Wiersz o współczesnym Hiobie	wprowadzenie do lekcji 10. <i>Wiersz o współczesnym Hiobie</i> Anna Kamieńska, <i>Powrót Hioba</i> Gerhard Marcks, <i>Hiob</i> , 1957	– określa osobę mówiącą w wierszu – wymienia przywołane w tekście przyчины śmierci i formy cierpienia – definiuje pojęcie stylizacji biblijnej – opisuje swoje wrażenia po obejrzeniu posągu <i>Hiob</i> Gerharda Marcksa	– określa problematykę wiersza – wymienia elementy nowego życia Hioba – uzasadnia, czy <i>Wiersz o współczesnym Hiobie</i> jest przykładem stylizacji biblijnej – ustosunkowuje się do stwierdzenia, że cierpienie uszlachetnia; przedstawia argumenty na uzasadnienie swojego zdania	– wyjaśnia, dlaczego Hiob po ocaleniu nie potrafi być szczęśliwy – wskazuje w wierszu elementy przedstawienia nawiązujące do opowieści biblijnej – określa funkcję czasownika „zdechł” (3. wers), uwzględniając jego łączliwość składniową – interpretuje sens ostatniego wersu wiersza	– poddaje analizie budowę zdań, użyte słownictwo i środki stylistyczne, charakteryzuje język utworu – wyjaśnia stwierdzenie, że bohater „wśród ludzi” jest „zbędny jak wyrzut sumienia”	– rozważa, czy ludzie mają prawo do poszukiwania szczęścia po przeżyciu największej osobistej tragedii

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
14.	Życie, śmierć i los – Księga Koheleta	wprowadzenie do lekcji 11. <i>Życie, śmierć i los – Księga Koheleta</i> Księga Eklezjasty (1, 1–14) Fernando Vicente, <i>Vanitas</i> , XXI w. mural z motywem <i>vanitas</i> , XXI w. miniprzewodnik: rodzaje zdań złożonych infografika: miejsca biblijne	– definiuje pojęcie księgi mądrościowej – definiuje pojęcia: aforyzm, paralelizm składniowy, paralelizm znaczeniowy – objaśnia sens wyrazu <i>marność</i> w kontekście księgi biblijnej – definiuje rodzaje zdań złożonych współrzędnie i podrzędnie – przedstawia swoje wrażenia po obejrzeniu muralu z motywem <i>vanitas</i>	– wyjaśnia, co oznacza imię Kohelet i Księga Eklezjasty – analizuje budowę składniową wskazanego wypowiedzenia – odszukuje w tekście i interpretuje aforyzmy wyrażające prawdy o świecie i człowieku – określa, co jest marnością zdaniem twórcy obrazu <i>Vanitas</i>	– wskazuje językowe środki stylistyczne podkreślające refleksyjny charakter tekstu – określa funkcję zdań podrzędnych w tekście biblijnym	– określa typy zdań złożonych występujących w Księdze Koheleta – porównuje sposób przedstawienia przemijalności życia w Biblii i w dziele malarskim – szuka innych dzieł sztuki zainspirowanych motywem <i>vanitas</i>	– wyjaśnia sensy zawarte w pytaniach występujących we fragmencie księgi biblijnej – wykazuje (podając przykłady), że fascynacja motywem <i>vanitas</i> jest wciąż popularna w sztuce współczesnej

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
15.	Miłość nie tylko duchowa	wprowadzenie do lekcji 12. <i>Miłość nie tylko duchowa</i> Pieśń nad Pieśniami (1, 15–2, 4)	– definiuje formę gatunkową Pieśni nad Pieśniami i pojęcia: alegoria – odczytuje sens dosłowny i sens alegoryczny Pieśni nad Pieśniami – określa, kto wypowiada się w tekście – wymienia porównania, jakimi posługują się Oblubieniec i Oblubienica	– wyjaśnia, dlaczego w przypadku Pieśni nad Pieśniami powinno się uwzględnić interpretację alegoryczną – analizuje strukturę porównań wymienianych przez Oblubienca i Oblubienicę – pisze wypowiedź argumentacyjną	– wyjaśnia sens porównań wymienianych przez Oblubienca i Oblubienicę – określa, jaki rodzaj miłości wyrażają rozmówcy	– porównuje budowę wykrzyknień w wypowiedziach osób mówiących w tekście – pisze wypowiedź argumentacyjną zgodnie ze wszystkimi zasadami tej formy gatunkowej	– podaje znaczenie symboli: ciernie, jałtoń, lilia, narcyz – porównuje język oraz wymowę Pieśni nad Pieśniami i <i>Hymnu o miłości świętego Pawła z Tarsu</i> – formułuje koncepcję porównania utworów, a wnioski zapisuje w dowolnej formie
16.	Współczesne nawiązania do Pieśni nad Pieśniami	wprowadzenie do lekcji 13. <i>Współczesne nawiązania do Pieśni nad Pieśniami</i> Edward Stachura, <i>Pejzaż</i>	– określa osoby mówiące w wierszach – wyjaśnia na podstawie tekstu Stachury, czy miłość usprawiedliwia bezwarunkowy podziw	– charakteryzuje stosunek do miłości wyrażany przez osoby mówiące w wierszach – opracowuje krótkie hasło internetowe definiujące	– analizuje budowę składniową 1. i 3. strofy wiersza Poświatowskiej, wyjaśnia funkcję takiego ukształtowania wypowiedzi	– określa, odwołując się do wiersza Stachury, czy uczucia osoby mówiącej są wyrażone w sposób pośredni czy bezpośredni	– porównuje wiersz Poświatowskiej z obrazem Muncha <i>Pocałunek na plaży</i>, 1921 – wyjaśnia, odwołując się do Pieśni nad Pieśniami, wiersza Stachury i aktu Modiglianiego <i>Stojąca naga</i>

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		Halina Poświatowska, <i>Odłamałam gałąź miłości</i> zadanie projektowe (antologia najpiękniejszych wierszy o miłości)	– wskazuje metafory i alegorię w wierszu Poświatowskiej	miłość jako uczucie łączące dwoje ludzi –	– uzasadnia, odwołując się do różnych tekstów kultury, czy miłość umiera –	– wyjaśnia, na czym polega podobieństwo przedstawienia Oblubieńca i Oblubienicy w Pieśni nad Pieśniami oraz przedstawienia bohaterki wiersza Stachury	<i>Elvira</i> , 1918, w jaki sposób twórcy osiągnęły subtelność artystyczną dzieł

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
17.	Świat poezji biblijnej – psalmy	wprowadzenie do lekcji 14. <i>Świat poezji biblijnej – psalmy</i> Psalm 13; Psalm 47 Agnieszka Osiecka, <i>Chwalmy Pana</i>	– charakteryzuje kreację osoby mówiącej i adresata oraz relacje między nimi w omawianych psalmach – wymienia cechy gatunkowe psalmu – rozpoznaje w tekście poetyckim podmiot zbiorowy – podejmuje próbę napisania hasła encyklopedycznego	– wskazuje cechy gatunkowe psalmu w przywołanych utworach – określa rodzaj psalmu – podaje przykłady świadczące o emocjonalności osoby mówiącej w Psalmie 13 – pisze hasło encyklopedyczne	– wskazuje najważniejsze środki stylistyczne zastosowane w psalmach; określa ich funkcje – szuka inspiracji Księgą Psalmów w różnych tekstach kultury współczesnej – uzasadnia, czy utwór <i>Chwalmy Pana</i> można nazwać współczesnym psalmem	– wyjaśnia, w czym wyraża się kunsztowność Psalmu 47 – analizuje różne współczesne teksty kultury, wyjaśnia, które z nich są parafrazą, a które wiernie nawiązują do Księgi Psalmów – definiuje pojęcie <i>gospel</i>	– wyjaśnia, jaką funkcję pełni parafrazowanie Księgi Psalmów w wybranych tekstach kultury współczesnej – porównuje sposób wyrażania radości w Psalmie 47 i w pieśniach gospel
18.	Psalmy inspiracją dla poetów wszystkich czasów	wprowadzenie do lekcji 15. <i>Psalmy inspiracją dla poetów wszystkich czasów</i>	– wskazuje w obu wersjach Psalmu 30. słownictwo potwierdzające, że tekst ma charakter dziękczynny	– wskazuje w obu wersjach Psalmu 30. fragmenty ujawniające funkcję informatywną, ekspresywną i impresywną	– opisuje relacje człowieka z Bogiem na podstawie obu wersji Psalmu 30. – analizuje język <i>Psalmu Szymborskiej</i>	– uzasadnia, że Psalm 30. Miłosza jest parafrazą psalmu biblijnego – objaśnia obecne w <i>Psalmie Szymborskiej</i> symbole	

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		Czesław Miłosz, Psalm 30. (Podzięką za wybawienie od śmierci) Wisława Szymborska, Psalm	- charakteryzuje funkcje: informacyjną, ekspresywną i impresywną – wskazuje w Psalmie Szymborskiej anafory – wskazuje w Psalmie Szymborskiej fragmenty zawierające ironię	– określa rolę anafory w wierszu Szymborskiej – wyjaśnia znaczenie związku frazeologicznego „krecia robota”, określa jego funkcję w Psalmie Szymborskiej	skiej, uwzględniając zabiegi językowe uzasadniające tytuł wiersza – wyjaśnia, w jakim celu Szymborska dokonała przekształcenia maksymy Terencjusza – opisuje obraz przyrody wyłaniający się z Psalmu Szymborskiej	i personifikacje elementów przyrody – interpretuje tytuł wiersza Szymborskiej – pisze referat i wypowiedź argumentacyjną zgodnie ze wszystkimi zasadami tych form gatunkowych	
19.	Biblijna wizja końca świata	wprowadzenie do lekcji 16. Biblijna wizja końca świata Apokalipsa świętego Jana (9, 1–12) miniprzewodnik: motywy biblijne	– wyjaśnia pojęcie apokalipsa – opowiada wydarzenia opisane w tekście – wskazuje w utworze cechy wypowiedzi proroczej – streszcza w punktach opowiadanie	– charakteryzuje kreację człowieka przedstawioną w Apokalipsie świętego Jana – wskazuje w tekście elementy alegoryczne	– odszukuje w tekście środki językowe służące obrazowaniu apokaliptycznemu – charakteryzuje cierpienia zadane ludziom przez szarańczę	– wyjaśnia sens wyrażenia „studnia Czeluści” – pisze ostrzeżenia dla ludzkości wchodzącej w trzecią dekadę XXI w.	– wyjaśnia symbole zamieszczone w tekście – przedstawia i argumentuje swoje stanowisko na temat kar opisanych w utworze – organizuje wystawę multimedialną na temat wizji apokalipsy w sztuce XX i XXI w.

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		zadanie projektowe (wystawa multimedialna na temat wizji apokalipsy w sztuce XX i XXI w.)	zamieszczone w tekście	– wymienia uniwersalne motywy obecne w Biblii	– objaśnia elementy alegoryczne we fragmencie Apokalipsy		
20.	Biblia w literaturze i kulturze. Powtórzenie i sprawdzenie wiadomości		-określa czas powstania Biblii – wskazuje znaczenie Biblii w kulturze – definiuje uniwersalne motywy biblijne – wymienia gatunki biblijne – wskazuje frazeologizmy o biblijnym rodowodzie	– rozróżnia formę gatunkową tekstów biblijnych – wymienia motywy obecne w podanych księgach biblijnych – podaje przykłady utworów inspirowanych Biblią – wyjaśnia, czym odznacza się styl biblijny i stylizacja biblijna – wyjaśnia frazeologizmy o biblijnym rodowodzie	– podaje przykłady utworów inspirowanych Biblią, wyjaśnia, na czym polega nawiązanie – charakteryzuje styl wybranych tekstów biblijnych – podaje przykłady tekstów, w których występuje stylizacja biblijna	– określa rolę Biblii w tworzeniu znaczeń uniwersalnych – omawia funkcję środków artystycznych charakterystycznych dla stylu biblijnego – określa funkcje stylizacji biblijnej	

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
21.	Praca klasowa						
LITERATURA GREKÓW I RZYMIAN							
22.	Źródła literatury – antyk	wprowadzenie do lekcji 17. <i>Źródła literatury – antyk</i> <i>Arystoteles, Poetyka (fr.)</i> Safona, [Wydaje mi się samym bogom równy] Tyrtajos, <i>Rzecz to piękna...</i> (fr.)	– określa czas trwania epoki starożytnej – przyporządkowuje Tyrtajosa i Safonę do literatury greckiej – wymienia najważniejsze tematy literatury antycznej – definiuje najważniejsze pojęcia związane z literaturą antyczną – opisuje uczucia zakochanej kobiety z wiersza Safony – wyjaśnia pojęcie <i>liiryka tyrtejska</i> – rozpoznaje w wierszu Tyrtajosa formy	– objaśnia, na czym polegała idea naśladownictwa – <i>wyjaśnia, co według Arystotelesa wyróżnia sztukę poetów</i> – <i>odnosząc się do Poetyki, wymienia środki obrazowania typowe dla poezji</i> – wyjaśnia, z jakim apelem osoba mówiąca zwraca się do żołnierzy w liiryku Tyrtajosa – określa, czemu służy w wierszu Tyrtajosa użycie	– wyjaśnia, że literaturę antyczną można podzielić na okresy – wymienia antyczne wyznaczniki literatury – <i>sporządza notatkę na temat antycznych i współczesnych wyznaczników literatury</i> – interpretuje sens ostatniego wersu wiersza Safony – wykazuje za pomocą odpowiednich argumentów, że wiersz Tyrtajosa jest utworem	– przyporządkowuje wybranych autorów do odpowiednich okresów – omawia antyczne wyznaczniki literatury – określa problematykę najważniejszych dzieł literatury antycznej – <i>opracowuje hasło encyklopedyczne literatura antyczna</i> – ocenia sposób wyrażania miłości w wierszu Safony – uzasadnia, czy miłość do ojczyzny	– posługuje się biegle terminologią teoretycznoliteracką dotyczącą klasyfikacji rodzajowej i gatunkowej – <i>uzasadnia, czy poezja wciąż wiąże się z muzyką</i> – rozważa cytaty pochodzący z <i>Hymnu o miłości</i>, odnosząc się do wiersza Safony i własnych przemyśleń – określa, odwołując się do utworów literackich i filmów, który wzór patriotyzmu jest mu bliższy:

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			czasowników w różnych trybach	czasowników w różnych trybach	o charakterze retorycznym	w sytuacji zagrożenia zawsze wymaga ofiary z życia	wojenny, heroiczny czy oparty na pracy
23.	Filozofia sztuką życia	wprowadzenie do lekcji 18. <i>Filozofia sztuką życia</i> Platon, <i>Obrona Sokratesa</i> (fr.)	– objaśnia, co jest istotą filozofii, odwołując się do tekstu – posługuje się nazwami wartości (dobro, prawda, mądrość, cnota) – określa na podstawie 4. akapitu tekstu, o co według filozofa należy dbać w życiu – wymienia cechy mowy jako formy wypowiedzi retorycznej	– wyjaśnia, odwołując się do tekstu, na czym polega fałszywe przekonanie ludzi o swojej mądrości – opracowuje plan mowy, wciela się w rolę obrońcy Sokratesa – pisze referat na temat wybranego filozofa greckiego i jego poglądów	– wyjaśnia, na czym, zdaniem Sokratesa, polega uprawianie filozofii – uzasadnia swoje zdanie na temat poglądów głoszonych przez Sokratesa	– przedstawia wywód Sokratesa, odwołując się do tekstu Platona – pisze referat zgodny z wszystkimi założeniami gatunkowymi tej formy wypowiedzi	– wyjaśnia, odwołując się do filozofii greckiej, jakie były poglądy starożytnych na temat dobra, prawdy i piękna – wygłasza referat w klasie

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
24.	Świat idei i świat realny	wprowadzenie do lekcji 19. <i>Świat idei i świat realny</i> Platon, <i>Państwo</i> (fr.)	– charakteryzuje rozmówców i sytuację nadawczo-odbiorczą w <i>Państwie</i> Platona – streszcza poglądy Platona na temat państwa – wyjaśnia, jakiego człowieka Platon uważa za szczęśliwego, a jakiego za godnego pożałowania – rozpoznaje w tekście środki językowe służące perswazji – wyjaśnia, co oznacza pojęcie <i>utopia</i>	– określa funkcje rozmówców w tekście Platona – wskazuje w <i>Państwie</i> elementy utopijne – wymienia przyczyny wojen wskazane przez Platona	– objaśnia symboliczne znaczenia elementów alegorii jaskini – określa, dlaczego słuszne ideały tak łatwo ulegają wypaczeniu – ocenia model państwa opisany przez Platona	– określa, za pomocą jakich narzędzi można zdefiniować nowe idee – porównuje platońskie wyobrażenie o świecie absolutnym z chrześcijańską wizją takiego świata – uzasadnia, w jakim stopniu platońska idea państwa jest możliwa do zrealizowania	– odnosi alegorię jaskini do czasów współczesnych; określa, co będzie ogniem, co cieniami na ścianie, a co kajdanami we współczesnej „jaskini” – ocenia, która z dróg poznania jest, zdaniem Platona, bardziej wartościowa – uzasadnia, czy obywatel może cieszyć się nieograniczoną wolnością i czy społeczeństwo niezorganizowane może być społecznością szczęśliwą

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
25.	Mit o złotym wieku	wprowadzenie do lekcji 20. <i>Mit o złotym wieku</i> Jan Parandowski, <i>Mitologia</i> (fr. części I <i>Grecja</i>) infografika: postacie mitologii greckiej	-definiuje mit – podaje przykład personifikacji, odwołując się do tekstu Parandowskiego – sporządza notatkę o czterech wiekach ludzkości według mitologii greckiej – opowiada historię Prometeusza	– streszczania mit – opisuje, odnosząc się do fragmentów tekstu Parandowskiego, co jest podstawą szczęścia	– wyjaśnia różnice w rozumieniu pojęcia <i>ludzkość</i> w różnych mitach o powstaniu człowieka – ustosunkowuje się do tezy, że ludzie kochający wojnę to osoby o sercach „twardych jak kamień”	– porównuje mityczne elementy stworzenia świata z opisami z Księgi Rodzaju – opracowuje hasło encyklopedyczne wyjaśniające funkcję wątków mitologicznych we współczesnym filmie	– interpretuje symbolikę metali służących do charakterystyki kolejnych wieków ludzkości
26.	Pojedynek bez szans na zwycięstwo	wprowadzenie do lekcji 21. <i>Pojedynek bez szans na zwycięstwo</i> Jan Parandowski, <i>Mitologia</i> (fr. części I <i>Grecja</i>)	– opowiada mit o Apollu i Marsjaszu – wyszukuje w wierszu Herberta powtórzenie – przygotowuje argumenty do dyskusji na temat sposobu traktowania pokonanego Marsjasza przez Apolla	– wskazuje wydarzenia występujące tylko w wierszu – rozpoznaje środki stylistyczne w wierszu Herberta; określa ich funkcje – uczestniczy w dyskusji na temat sposobu traktowania	– ocenia przyczyny okrutnego zachowania Apolla – określa wymowę utworu Herberta – wyjaśnia frazeologizmy o mitologicznym rodowodzie	– interpretuje zakończenie wiersza, uwzględniając stosunek natury do cierpień Marsjasza	– porównuje wizerunek Marsjasza ukazany w micie, wierszu Herberta i rzeźbie André Le Bruna, <i>Marsjasz</i> , 1783 – podaje przykłady innych mitologizmów niż te wymienione w podręczniku

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		miniprzewodnik: frazeologizmy antyczne zadanie projektowe (wystawa o mitologicznych konfliktach między bogami a śmiertelnikami)		pokonanego Marsjasza przez Apolla – definiuje frazeologizmy o mitologicznym rodowodzie			
27.	Apollo – bóg o wielu twarzach	wprowadzenie do lekcji 22. <i>Apollo – bóg o wielu twarzach</i> Zygmunt Kubiak, <i>Apollo między mrokiem a światłem</i> (fr.)	– definiuje esej – opowiada dzieje Apolla – wykazuje niejednoznaczność mitologicznego wizerunku boga – przeredagowuje akapit 5. tekstu Kubiaka	– wymienia cechy eseju jako formy wypowiedzi – charakteryzuje pojmowanie sprawiedliwości przez starożytnych Greków – wskazuje w tekście metafory – wyjaśnia pojęcie etymologicznego znaczenia wyrazu	– definiuje elementy kompozycji eseju – interpretuje zawarte w eseju metafory – wyjaśnia, z jakich powodów Kubiak, używa określenia „wilczy” bóg	– analizuje kompozycję tekstu Kubiaka, wyjaśnia sposób, w jaki autor łączy ze sobą poszczególne akapity – w wypowiedzi pisemnej przedstawia refleksje na temat wybranego bohatera mitologii greckiej	– określa i ocenia styl Kubiaka – wypowiedzi pisemnej na temat wybranego bohatera mitologii greckiej nadaje cechy gatunkowe eseju

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
28.	Tęsknota na wieki – mit o Demeter	wprowadzenie do lekcji 23. <i>Tęsknota na wieki – mit o Demeter Do Demeter</i> (fr.) zadanie projektowe (przedstawienie oparte na motywach mitologicznych)	– opowiada historię Demeter i Persefony – charakteryzuje bohaterki wiersza <i>Do Demeter</i> , zwracając uwagę na ich emocje – sporządza plan wydarzeń ukazanych w wierszu	– wskazuje sensy dosłowne i symboliczne mitu – wyjaśnia, co to jest archetyp	– w tekście <i>Do Demeter</i> wskazuje i nazwa środki językowe służące wyrażaniu emocji	– opisuje i ocenia, jaki obraz matki wyłania się z wiersza <i>Do Demeter</i> – uzasadnia, czy rzeźbę z Frognerparken Gustawa Vigelanda można uznać za archetyp matki	– samodzielnie interpretuje dowolną historię mitologiczną, wskazując na jej archetypiczny charakter
29.	Miłość silniejsza niż śmierć	wprowadzenie do lekcji 24. <i>Miłość silniejsza niż śmierć</i> Jacek Kaczmarski, <i>Przechadzka z Orfeuszem</i> miniprzewodnik: symbolika grecko-rzymska	– opowiada mit orficki – określa osobę mówiącą w wierszu Kaczmarzkiego – wskazuje w wierszu aluzje i nawiązania do historii mitologicznej – charakteryzuje obraz piekła przedstawiony w wierszu	– charakteryzuje Orfeusza, zwracając uwagę na elementy archetypu poety w kreacji tej postaci – włącza się w klasową dyskusję	– wskazuje w wierszu Kaczmarzkiego elementy muzyczne; uzasadnia, dlaczego ten tekst jest piosenką – uzasadnia, czy utwór można traktować jako symbol	– objaśnia sens stwierdzenia, że piekło jest zamieszkane przez Orfeusza – rozważa, odwołując się do wiersza, co jest w stanie wzruszyć piekło	– porównuje różne sposoby postrzegania piekła, odnosząc się do opinii Kaczmarzkiego i stwierdzenia Sartre’a oraz do innych tekstów kultury – wyszukuje w dowolnych źródłach internetowych dzieła Mal-

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			– zbiera argumenty do dyskusji na temat tego, czy warto ulegać zachciankom		liczny wyraz tęsknoty za utraconą bliską osobą – wyjaśnia znaczenie słów „W sobie masz swój Hades”	– wyjaśnia, jak rozumie słowa Sartre’a, że „piekło to inni”	czewskiego podejmujące temat Orfeusza i Eurydyki; omawia, jakie nowe znaczenia twórca nadał mitycznej historii
30.	Walka i wojna w <i>Iliadzie</i>	wprowadzenie do lekcji 25. <i>Walka i wojna w Iliadzie</i> Homer, <i>Iliada</i> (fr. <i>Pieśni XXII</i>)	– określa autora, czas powstania i przynależność gatunkową <i>Iliady</i> – charakteryzuje Achillesa i Hektora jako bohaterów heroicznych – wyszukuje porównania homeryckie w tekście <i>Iliady</i> – zbiera argumenty do oskarżenia lub obrony Achillesa	– wskazuje najważniejsze cechy gatunkowe eposu – objaśnia tytuł <i>Iliady</i> – analizuje porównanie homeryckie – omawia rolę narratora w kreacji świata przedstawionego – wyszukuje w tekście przejawy patosu – wyjaśnia, czym charakteryzuje się heroizm	– wskazuje zabiegi narratora zmierzające do zobiektywizowania zdarzeń – określa najważniejsze wydarzenia w eposie – uzasadnia, któremu z bohaterów można przypisać heroizm – rozważa, czy można wskazać okoliczności łagodzące czyny Achillesa	– na podstawie epitetów określa stosunek narratora do obu bohaterów – samodzielnie analizuje porównanie homeryckie, wskazując na jego funkcję w utworze – ocenia postawę Hektora	– porównuje wizerunek Achillesa ukazany we fragmentach <i>Iliady</i> i w innych tekstach kultury

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
31.	Pycha i przebaczenie w <i>Iliadzie</i>	wprowadzenie do lekcji 26. <i>Pycha i przebaczenie w Iliadzie</i> Homer, <i>Iliada</i> (fr. <i>Pieśni XXIV</i>)	– streszcza w punktach wydarzenie opisane w tekście – zbiera argumenty pozwalające ocenić bohaterów	– opisuje emocje Achillesa – wyjaśnia, za co Achilles podziwia Priama	– analizuje styl wypowiedzi Priama i Achillesa – zapisuje w postaci stwierdzenia słowa Achillesa na temat ludzkiego losu	– wyszukuje środki stylistyczne we fragmencie <i>Iliady</i> , określa ich funkcje	– porównuje postawę ojca ukazaną we fragmencie <i>Iliady</i> i na obrazie Aleksandra A. Iwanowa, <i>Priam prosi Achillesa o zwrot ciała Hektora</i> , 1824
32.	Siła perswazji	wprowadzenie do lekcji 27. <i>Siła perswazji</i> <i>Arystoteles, Retoryka</i> (fr. Księgi I) Homer, <i>Iliada</i> (fr. <i>Pieśni II</i>)	– wymienia różnicę między perswazją a manipulacją – definiuje retorykę – dostrzega różnicę między wnioskowaniem dedukcyjnym a wnioskowaniem indukcyjnym – wymienia elementy kompozycji mowy – przygotowuje mowę zachęcającą koleżanki i kolegów do wyjazdu na wspólną wycieczkę	– objaśnia różnicę między perswazją a manipulacją – wyjaśnia, co jest istotą retoryki zdaniem Arystotelesa – wyjaśnia różnicę między wnioskowaniem dedukcyjnym a wnioskowaniem indukcyjnym – wskazuje elementy kompozycji mowy we fragmencie <i>Iliady</i>	– wskazuje, co zdaniem Arystotelesa jest istotą retoryki, a co jedynie sposobem osiągnięcia celu – uzasadnia, czy mowa Agamemnona mieści w sobie elementy opowiadania – formułuje wniosek wynikający z twierdzenia ogólnego oraz porównania liczności wojsk	– określa, odwołując się do <i>Retoryki</i> , który ze sposobów wnioskowania zasługuje na miano dowodu – potrafi właściwie określić, czy porównywanie liczby wojsk jest twierdzeniem ogólnym, twierdzeniem szczegółowym czy wnioskiem	– omawia i ocenia dwa sposoby dowodzenia (argumentowania) wskazane przez Arystotelesa – stosuje w swojej mowie do koleżanek i kolegów wnioskowanie dedukcyjne i indukcyjne – wygłasza mowę w klasie

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				– formułuje własnymi słowami sens konkluzji w mowie Agamemnona – określa funkcję porównania wojsk greckich i trojańskich w <i>Iliadzie</i>	greckich i trojańskich	– przygotowuje mowę do koleżanek i kolegów, zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi	
33.	Wędrówka w <i>Odysei</i> Homera	wprowadzenie do lekcji 28. <i>Wędrówka w Odysei Homera</i> Homer, <i>Odyseja</i> (fr.)	– określa autora, czas powstania, temat i przynależność gatunkową <i>Odysei</i> – rozpoznaje elementy fantastyczne świata przedstawionego – nazywa uczucia Odyseusza – wskazuje w tekście porównanie homeryckie	– wyjaśnia różnicę między fikcją a fantastyką w <i>Odysei</i> – wyjaśnia, o czym rozmawiają Odyseusz i Achilles – określa rolę Kirke w życiu Odyseusza – podaje przykłady funkcji ekspresywnej i impresywnej języka	– analizuje porównania homeryckie i określa ich funkcję w <i>Odysei</i> – dostrzega w utworze realizację toposu życia jako wędrówki – określa, czy Odyseusz szukał pocieszenia w śmierci – wskazuje w tekście środki językowe	– określa związek między wyrzutami czynionymi przez Odyseusza żonie a wymową tekstu – porównuje bohaterów <i>Iliady</i> i <i>Odysei</i> Homera – podaje przykłady współczesnych dzieł nawiązujących do toposu <i>homo viator</i>	– swoim przemyśleniom na temat toposu wędrówki nadaje cechy gatunkowe eseju

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			– odróżnia funkcję ekspresywną od impresywną języka - podaje znaczenie toposu <i>homo viator</i>		służące realizacji funkcji poetyckiej		
34.	Tragedia i tragizm	wprowadzenie do lekcji 29. <i>Tragedia i tragizm</i> Arystoteles, <i>Poetyka</i> (fr.) Janusz Misiewicz, <i>Tragedia attycka</i> (fr.)	– definiuje źródło tragedii antycznej – definiuje cechy gatunkowe tragedii – wymienia składniki, które, zdaniem Arystotelesa, stanowią o istocie tragedii – wymienia, odwołując się do fragmentów tekstu Misiewicza, trudności związane z objaśnieniem terminu <i>tragedia</i>	– określa cel tragedii greckiej – objaśnia, odwołując się do tekstu Misiewicza, jakie funkcje w tragedii pełni dialog – objaśnia sens cytatów pochodzących z eseju Misiewicza	– określa rolę poszczególnych elementów kompozycyjnych tragedii – określa wpływ tragedii na odbiorcę – przypomina mitologiczną historię króla Edypa	– wyjaśnia, stwierdzenie, że tragedia jest przedstawieniem w formie „dramatycznej, a nie narracyjnej” – określa funkcję języka dominującą w tekście Misiewicza – przygotowuje dwie wypowiedzi: jedną zawierającą obronę Edypa, drugą – jego oskarżenie	– przyporządkowuje składniki tragedii do środków naśladowania, przedmiotów naśladowania i sposobów naśladowania

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
35.	Antygona – tragedia wzorcowa	wprowadzenie do lekcji 30. <i>Antygona – tragedia wzorcowa</i> Sofokles, <i>Antygona</i>	– streszcza wydarzenia opisane w <i>Prologu</i> – wymienia bohaterów utworu – wskazuje przyczyny tragedii Antygony	– wyszukuje w tekście środki stylistyczne, definiuje ich funkcje – omawia rolę Fatum w życiu bohaterów	– analizuje rozmowę Antygony i Ismeny – określa rolę Chóru – omawia funkcję środków stylistycznych w kreacji świata przedstawionego – rozważa, co mogłoby zlikwidować Fatum ciążyące na Labdakidach	– wyjaśnia, w jaki sposób emocje wpływają na charakter wypowiedzi Kreona – wymienia wydarzenia najważniejsze dla rozwoju akcji	– rozważa, w jakim stopniu <i>Antygona</i> przynosi <i>katharsis</i> współczesnemu czytelnikowi – zapisuje refleksje na temat postaci literackiej, której historia przypomina los bohatera tragedii antycznej
36.	Racje Antygony	wprowadzenie do lekcji 31. <i>Racje Antygony</i> Sofokles, <i>Antygona</i> Jerzy Nowosielski, <i>Antygona</i> , fragment plakatu teatralnego, 1982	– wymienia obowiązki i prawa, którymi kierowała się Antygona – zbiera argumenty do dyskusji na temat zasadności akceptowania każdego prawa ustanowionego przez władzę – gromadzi materiały na temat wybranych	– opisuje reakcję Kreona na słowa Antygony – wskazuje w ostatnim monologu Antygony środki językowe służące wyrażaniu emocji – uczestniczy w klasowej dyskusji	– w klasowej dyskusji rzeczowo uzasadnia swoje zdanie, stosując zasady etyki wypowiedzi i etykiety językowej – określa, jakie od czytanie tragedii	– wyjaśnia, dlaczego Antygona powtarza rytuał pogrzebowy – wyjaśnia, na czym polega tragizm Antygony – rozważa zasadność stwierdzenia „Każda epoka ma	– interpretuje elementy plakatu Nowosielskiego – wygłasza referat w klasie

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			bohaterk mitologii greckiej	– pisze referat na temat wybranych bohaterk mitologii greckiej	Sofoklesa zapowiada plakat Nowosielskiego	taką tragedię, na jaką zasługuje” – pisze referat zgodnie ze wszystkimi zasadami tej formy gatunkowej	
37.	Racje Kreona	wprowadzenie do lekcji 32. <i>Racje Kreona</i> Sofokles, <i>Antygona</i> Wiesław Grzegorzczak, <i>Antygona</i> , plakat teatralny, 1998 infografika: teatr grecki	– przedstawia losy Kreona – streszcza mowę trońową Kreona – opisuje sposób ukazania kobiety na plakacie Grabarczyka	– określa rolę Terezjasza w tragedii Sofoklesa – wymienia cechy Kreona – zestawia racje Antygony i Kreona, wskazuje postać, za którą się opowiada – omawia związek między sposobem ukazania kobiety na plakacie Grzegorzczaka a charakterami Antygony i Kreona	– omawia rolę zdań pytających w dialogu Kreona i Hajmona – określa symbolikę kolorów na plakacie Grzegorzczaka	– interpretuje zmianę postawy Kreona w finale tragedii – objaśnia sens wypowiedzi Przewodnika chóru – uzasadnia twierdzenie, że tragedia Sofoklesa jest pochwałą mądrości – porównuje plakat Grzegorzczaka z dziełem Nowosielskiego	– rozważa, w jakim stopniu losy Kreona można uznać za przykład ironii tragicznej – uzasadnia, czy Kreona cechuje <i>hybris</i> – ocenia, czy u Kreona występuje wina tragiczna

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
38.	Mądrość w krzywym zwierciadle komika	wprowadzenie do lekcji 33. <i>Mądrość w krzywym zwierciadle komika</i> Arystofanes, <i>Chmury</i> (fr.) zadanie projektowe (antycyfronuje księga śmiechu)	– rozróżnia typy komizmu – omawia problematykę <i>Chmur</i> Arystofanesa	– wskazuje przykłady komizmu we fragmentach dzieła – określa, jaka filozofia wyłania się z komedii Arystofanesa	– wymienia zjawiska fizyczne tłumaczone przez Sokratesa – określa, pod jakimi warunkami twórca ma prawo ośmieszać autorytety	– wyjaśnia, w jaki sposób Arystofanes próbuje zdyskredytować Sokratesa	– wyszukuje w tekście argumenty filozoficzne typowe dla sofistów, konfrontuje je z rzeczywistymi poglądami Sokratesa
39.	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Włodzimierz Legnauer, <i>Gardzieńskie gesty</i> (fr.) zadania od 1.–9.	– wskazuje sens dosłowny tytułu, – nazywa środek stylistyczny występujący w tytule artykułu – wyjaśnia stwierdzenie, że kultura starożytnej Grecji miała charakter oralny – ocenia prawdziwość podanych twierdzeń	– wyjaśnia sens dosłowny tytułu – określa jeden z jego sensów niedosłownych – określa, jaką funkcję pełni środek stylistyczny występujący w tytule artykułu	– określa jeden z sensów niedosłownych tytułu – wyjaśnia, co łączy przykłady przejawów oralnego charakteru kultury greckiej z przedstawieniem teatralnym	– określa jeden z sensów niedosłownych tytułu, wyjaśnia jego wpływ na wymowę tekstu – wyjaśnia pojęcia: sylogizm, przesłanka ogólna, przesłanka szczegółowa	– odczytuje więcej sensów niedosłownych tytułu – uzupełnia o wniosek sylogizm zawierający przesłankę ogólną i przesłankę szczegółową

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				– podaje przykłady trzech przejawów oralnego charakteru kultury greckiej – wyjaśnia, jakie cechy greckiej kultury antycznej autor akcentuje w pierwszych trzech akapitach tekstu – wyjaśnia znaczenie przypisywanych antykowi określeń wymienionych przez autora w akapicie 4.	– określa, z jakich przesłanek autor wywodzi cechy greckiej kultury antycznej – wskazuje, które określenia z akapitu 4. mają charakter metaforyczny – objaśnia sens stwierdzenia z akapitu 4., biorąc pod uwagę funkcję użytych środków retorycznych	– wyjaśnia, na czym polega paradoksalny charakter <i>katharsis</i> w ujęciu Arystotelesa	
40.	Herodot czytany przez Kapuścińskiego	wprowadzenie do lekcji 34. <i>Herodot czytany przez Kapuścińskiego</i>	– przedstawia, kim był Herodot – określa pierwszy cel podróży Herodota	– wypisuje w formie twierdzeń prawa relatywizmu kulturowego odkrytego przez Herodota	– określa stosunek Herodota do Innego – posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić	– przedstawia swój stosunek do obyczajów Egipcjan – wskazuje wartości cenione przez Herodota	– ocenia zasady pluralizmu kulturowego – wskazuje w tekście Kapuścińskiego cechy

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		Ryszard Kapuściński, <i>Podróże z Herodotem</i> (fr.) zadanie projektowe (ilustrowany album <i>Obrazy Innego w tekstach kultury</i>)	- wymienia elementy różniące starożytnych Egipcjan od starożytnych Greków - rozpoznaje w tekście środki językowe - zbiera argumenty do klasowej dyskusji na temat prawa ingerowania w życie innych - wymienia zasady dyskusowania - formułuje argument w dyskusji	- określa funkcję środków językowych w tekście Kapuścińskiego - wskazuje w tekście słowo wyrażające etnocentryzm i ksenofobię Greków - formułuje tezę do dyskusji - bierze czynny udział w dyskusji	i uzasadnić własne zdanie (doskonale nie umiejętności argumentacji)	- formułuje opinię popartą uzasadnieniem - nawiązuje do opinii innych dyskutantów - płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	eseju, wyjaśnia, dlaczego pisarz wybrał tę formę wypowiedzi publikuje najlepszą pracę projektową w formie albumu
41.	W świecie rzymskich bogów	wprowadzenie do lekcji 35. <i>W świecie rzymskich bogów</i> Jan Parandowski, <i>Mitologia</i> (fr. części II Rzym)	przedstawia, w jaki sposób Parandowski relacjonuje wierzenia Rzymian	omawia podstawowe różnice między panteonem greckim a rzymskim	- uzasadnia istotną rolę tolerancji w życiu codziennym - opisuje świat wyobrażeń religijnych Rzymian	przedstawia i uzasadnia swoje zdanie na temat roli wpływów greckich na obyczajowość Rzymian	charakteryzuje grecki i rzymski system wierzeń religijnych, wymienia podobieństwa i różnice

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
42.	Ewolucja eposu – <i>Eneida</i> Wergiliusza	wprowadzenie do lekcji 36. <i>Ewolucja eposu – Eneida Wergiliusza</i> Wegiliusz, <i>Eneida</i> (fr.)	– wymienia cechy gatunkowe eposu – wskazuje w <i>Eneidzie</i> inwokację – wymienia najważniejsze, zdaniem Wergiliusza, cechy idealnego obywatela	– wyjaśnia, czy inwokacja z <i>Eneidy</i> jest podobna do tej z <i>Iliady</i> – przedstawia najważniejsze wydarzenia z mitu założycielskiego, zawarte w <i>Eneidzie</i>	– określa, co łączy Eneasza z homeryckimi pierwowzorami, a co go od nich odróżnia	– określa stosunek Wergiliusza do homeryckiej tradycji literackiej – określa stosunek Wergiliusza do państwa	– charakteryzuje rzymski świat zmarłych – rozważa, odwołując się do obrazu Elizjum, w jakim stopniu można używać historii do tłumaczenia teraźniejszości
43.	Heroizm i miłość w <i>Eneidzie</i>	wprowadzenie do lekcji 37. <i>Heroizm i miłość w Eneidzie</i> Wergiliusz, <i>Eneida</i> (fr.)	– charakteryzuje Dydonę – przedstawia wydarzenia, jakie się rozegrały w jaskini – gromadzi materiały do opracowania referatu na temat różnych odston miłości w epoce starożytnej	– określa stosunek Dydony do Eneasza – przedstawia wpływ Fatum na los bohaterów – pisze referat	– ocenia prawdziwość uczuć Dydony – uzasadnia, czy ludzie mają prawo wyboru, gdy miłość i powinność się wykluczają	– omawia rolę bogów w <i>Eneidzie</i> – porównuje postawy Achillesa i Eneasza – pisze referat zgodnie ze wszystkimi założeniami gatunkowymi tej formy wypowiedzi	– wygłasza referat w klasie – rozważa zagadnienie zazdrości w różnych tekstach kultury

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
44.	Epikureizm i stoicyzm Horacego	wprowadzenie do lekcji 38. <i>Epikureizm i stoicyzm Horacego</i> Horacy, <i>Pieśń zimowa</i> ; Do Mecenasa; Do Pompejusza Grosfusa	– wymienia założenia epikureizmu i stoicyzmu; wyjaśnia, którą z tych postaw uważa za wartościowszą – określa, do kogo zwracają się osoby mówiące w pieśniach – wskazuje porównanie w pieśni <i>Do Mecenasa</i> – wypisuje z pieśni <i>Do Mecenasa</i> fragmenty o charakterze filozoficznym – stawia tezę dotyczącą trwałych i ulotnych wartości w życiu człowieka; zbiera argumenty na jej uzasadnienie	– wskazuje kontekst biograficzny i filozoficzny <i>Pieśni</i> – opisuje stosunek osoby mówiącej w <i>Pieśni zimowej</i> do bogów – charakteryzuje adresata wypowiedzi w pieśni <i>Do Mecenasa</i> – wypisuje aforyzmy z pieśni <i>Do Pompejusza Grosfusa</i> – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat trwałych i ulotnych wartości w życiu człowieka	– wskazuje w <i>Pieśniach</i> cechy stoicyzmu i epikureizmu – omawia motywy obecne w <i>Pieśniach</i> – wyjaśnia, w jaki sposób w pieśni <i>Do Mecenasa</i> jest rozumiana wartość cnoty – określa, jakie znaczenia wynikają z obecności toposu wędrówki w pieśni <i>Do Mecenasa</i> – określa budowę składniową aforyzmów w pieśni <i>Do Pompejusza Grosfusa</i>	– określa funkcje językowe ujawniające się w <i>Pieśni zimowej</i> – ocenia zasadność i aktualność spostrzeżeń Horacego na temat młodości – charakteryzuje postawę Horacego wobec życia – określa funkcję pytań retorycznych w pieśni <i>Do Pompejusza Grosfusa</i> – zachowuje wszystkie cechy gatunkowe wypowiedzi argumentacyjnej – wykazuje, że te same motywy inaczej funkcjonują w literaturze antycznej niż w Biblii	– rozważa, jak zachować się wobec przeciwności losu, odwołuje się do <i>Pieśni zimowej</i> oraz własnych przemyśleń – analizuje realizację motywu samotnego żeglarza w pieśni <i>Do Pompejusza Grosfusa</i>

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
45.	Poeta natchniony	wprowadzenie do lekcji 39. <i>Poeta natchniony</i> Horacy, <i>Wzniosłem pomnik</i> Pablo Picasso, <i>Poeta</i> , 1912	– opisuje osobę mówiącą w pieśni, przedstawia, do kogo się ona zwraca – określa nastrój pieśni – wyszukuje metaforę w tekście pieśni – wskazuje znaczenie toposu <i>non omnis moriar</i> – określa utwór <i>Wzniosłem pomnik</i> jako metapoetycki	– interpretuje znaczenie metafory zawartej w pieśni – wskazuje w pieśni Horacego topos <i>non omnis moriar</i>, wyjaśnia jego znaczenie – wyjaśnia, dlaczego <i>Wzniosłem pomnik</i> jest utworem metapoetyckim	– wskazuje w pieśni elementy biograficzne, określa ich funkcję – interpretuje wymowę utworu – ocenia postawę artysty wobec przekonania o nieśmiertelności jego utworów	– uzasadnia, które określenie lepiej charakteryzuje warsztat twórczy Horacego: platoński szat twórczy czy rzemiosło poetyckie – wyjaśnia, czy obraz Picassa można uznać za realizację toposu poety natchnionego i szatu poetyckiego	– charakteryzuje Horacego, odnosząc się do jego <i>Pieśni</i> – porównuje Horacjaną realizację toposu <i>non omnis moriar</i> z innymi tekstami kultury nawiązującymi do motywu nieśmiertelności poezji

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
46.	Horacy jako wychowawca	wprowadzenie do lekcji 40. <i>Horacy jako wychowawca</i> Horacy, <i>Ojczydefiniuje – okrętem</i> Josif Brodski, <i>W stylu Horacego</i> (fr.) miniprzewodnik: motywy antyczne	– wskazuje w pieśni Horacego animizację i personifikację – określa nastrój pieśni – opowiada, czego dotyczy sytuacja liryczna ukazana w wierszu Brodskiego – wyjaśnia, co jest tematem wiersza Brodskiego	– wyjaśnia, na czym polega personifikacja zastosowana w pieśni – wskazuje alegorie statku i burzy w wierszu Brodskiego	– wyjaśnia sensy alegoryczne utworu Horacego – określa, w jaki sposób w wierszu Horacego realizuje się motyw patriotyzmu – wyjaśnia, dlaczego Brodski posłużył się zdrobnieniem rzeczownika <i>statek</i>	– interpretuje alegorie obecne w pieśni Horacego – wyjaśnia tytuł wiersza Brodskiego – objaśnia różnicę między patriotyzmem Horacego a Brodskiego – porównuje pieśń Horacego z wierszem Brodskiego	– porównuje wykorzystanie alegorii okrętu w wierszu Horacego i w innym tekście kultury
47.	Język oficjalny i nieoficjalny	wprowadzenie do lekcji 41. <i>Język oficjalny i nieoficjalny</i> Ewa Baniecka, <i>Gwara młodzieżowa jako odmiana współczesnej polszczyzny</i> (fr.)	– wskazuje rolę języka jako narzędzia komunikacji – definiuje zasadę podziału języka ogólnego na język oficjalny i nieoficjalny – wymienia odmiany języka, wymienia ich cechy	– rozpoznaje w tekście odmiany języka oficjalnego i nieoficjalnego – wymienia i definiuje formy tekstów użytkowych – tworzy pisma użytkowe	– formułuje różne pisma użytkowe – odwołuje się do tekstu Banieckiej i ocenia jedno z określeń atrakcyjnej dziewczyny pod względem ekspresywności i tajności	– tworzy pisemne oświadczenie – wyjaśnia istotę mody językowej, odwołując się do tekstu Banieckiej i własnych doświadczeń	– wykazuje się doskonałą umiejętnością tworzenia pism użytkowych – wyjaśnia pojęcie socjolektu i określa jego funkcję w wypowiedzi – wymienia trzy socjolekty inne niż gwara młodzieżowa

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			– definiuje zasady konstrukcji pism użytkowych – podaje synonimy wyrazu <i>dziewczyna</i> – wymienia zaletę i zagrożenie wynikające ze zjawiska mody językowej	– stosuje w pismach użytkowych zasady kompozycyjne – wyjaśnia związek między stylem koloquialnym, nieoficjalną odmianą polszczyzny a gwarą młodzieżową, odwołuje się do tekstu			
48.	Literatura Greków i Rzymian. Powtórzenie i sprawdzenie wiadomości		– określa czas trwania epoki starożytnej – definiuje mitologię starożytnych Greków – definiuje mitologię starożytnych Rzymian – nazywa formy gatunkowe lektur obowiązkowych (epos,	– wyjaśnia, jak starożytni Grecy postrzegali bogów – wymienia motywy obecne w podanych utworach antycznych – wyjaśnia frazeologizmy o mitologicznym rodowodzie	– wskazuje w <i>Ilia-dzie</i> lub <i>Odysei</i> cechy eposu – wskazuje w <i>Antygonie</i> cechy tragedii antycznej – wskazuje w <i>Chmura-ch</i> cechy komedii antycznej	– wyjaśnia przesłanie Platońskiej alegorii jaskini – omawia koncepcję ludzkiego losu zawartą w tragedii greckiej – wyjaśnia, w jaki sposób współcześni twórcy odwołują się do tradycji	

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			tragedia antyczna, komedia antyczna) – wymienia uniwersalne motywy antyczne, dostrzega ich żywotność w kulturze – wyjaśnia frazeologizmy o mitologicznym rodowodzie	– wyjaśnia, jak antyczni twórcy rozumieli heroizm i patriotyzm – podaje cechy gatunkowe eposu, tragedii antycznej, komedii antycznej	– omawia archetypy występujące w literaturze Greków i Rzymian – omawia Platońską alegorię jaskini	antycznej, podaje przykłady – wskazuje nawiązania do antyku w polszczyźnie potocznej	
49.	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź ustna	zadanie 1. Andrzej Maria Lewicki, Anna Pajdzińska, <i>Frazeologia</i> Zadanie 2. Zbigniew Herbert, <i>Apollo i Marsjasz</i>	– analizuje polecenie zawarte w temacie – wskazuje zasady tworzenia wypowiedzi ustnej	– przygotowuje na podstawie podanego przykładu własny konspekt wypowiedzi ustnej – formułuje własną tezę – określa zakres i typ tekstów do wykorzystania – formułuje argumentację	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – prezentuje wypowiedź na forum klasy, pamiętając o funkcji wstępu i zakończenia	– formułuje opinię popartą uzasadnieniem – płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia, bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	– z łatwością tworzy wstęp i zakończenie do wypowiedzi informacyjnych i argumentacyjnych – wskazuje wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
50.	Praca klasowa						
ŚREDNIOWIECZE							
51.	Tysiąc lat kultury średniowiecza	wprowadzenie do lekcji 42. <i>Tysiąc lat kultury średniowiecza</i> Jacques Le Goff, <i>Człowiek średniowiecza</i> (fr.) miniprzewodnik: symboliczne zwierzęta średniowiecza	– określa czas trwania epoki – wymienia najważniejsze wydarzenia wpływające na kontekst historyczny i kulturowy epoki – definiuje symbol	– definiuje symbole mające szczególne znaczenie dla średniowiecza – wyjaśnia, na czym polegał średniowieczny uniwersalizm – wyjaśnia, z czego wynikała uprzywilejowana rola łaciny w okresie średniowiecza	– omawia niejednoznaczność symboliki psa – wyjaśnia, w jaki sposób średniowiecze postrzegało sens istnienia przedmiotów niematerialnych – uzasadnia, czy myślenie symboliczne w średniowieczu miało charakter naukowy	– wyjaśnia powody nadawania elementom przyrody sensu symbolicznego w okresie średniowiecza – wyjaśnia rolę myślenia symbolicznego w ludzkim życiu	– uzasadnia rolę symboli w życiu człowieka różnych epok
52.	Zło brakiem dobra	wprowadzenie do lekcji 43. <i>Zło brakiem dobra</i> św. Augustyn, <i>Wyznania</i> (fr.)	– wskazuje problem postawiony w tekście – ustosunkowuje się do stwierdzenia, że	– określa, czym jest zło i dobro według św. Augustyna	– opisuje drogę do uznania nieskończoności Boga i postrzegania świata jako przestrzeni	– określa na podstawie tekstu św. Augustyna, jakie są powinności człowieka	– porównuje rozważania Sokratesa i Augustyna na temat dobra

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		miniprzewodnik: wielcy święci średniowiecza	wszystko, co istnieje na świecie, jest dobre		dobra, odnosi się do tekstu św. Augustyna		
53.	Język jako system definiujących	wprowadzenie do lekcji 44. <i>Język jako system definiujących</i> Jan Parandowski, <i>Język zbiorem znaków</i> (fr.) [<i>Ach, miłość...</i>]	– definiuje język jako systemem znaków – wymienia podsystemy języka –	– podaje przykłady form językowych do wybranego słowa – dokonuje rozbioru logicznego wypowiedzi	– przereklamuje tekst	– wyjaśnia, na czym polega specyfika dzieła literackiego – dokonuje przekładu anonimowego wiersza na współczesną polszczyznę, a następnie wskazuje elementy językowe, które uległy zmianie	– przyporządkowuje zmiany w współczesnej wersji wiersza do odpowiednich podsystemów języka
54.	Poetycki traktat teologiczny	wprowadzenie do lekcji 45. <i>Poetycki traktat teologiczny Bogurodzica</i> (tekst średnio-	– opisuje treść <i>Bogurodzicy</i> – określi czas powstania utworu – wskazuje najważniejsze cechy gatunkowe pieśni religijnej	– opisuje sytuację liryczną ukazaną w <i>Bogurodzicy</i> – wyjaśnia, na czym polega symetria budowy strof – pisze wypowiedź argumentacyjną	– określa modlitewny charakter <i>Bogurodzicy</i> – rozważa, dlaczego <i>Bogurodzicę</i> można nazwać poetyckim traktatem teologicznym	– interpretuje <i>Bogurodzicę</i> w kontekście teocentryzmu i hierarchizmu – pisze wypowiedź argumentacyjną	– interpretuje realizację motywu <i>deesis</i> w <i>Bogurodzicy</i> i na polichromii z kaplicy Trójcy Świętej – ocenia, czy prośby zawarte w <i>Bogurodzicy</i> mogłyby znaleźć się

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		wieczny i przekład na współczesną polszczyznę)	– wskazuje w <i>Bogurodzicy</i> osobę mówiącą i adresata		– definiuje pojęcia: antyteza, hierarchizm, teocentryzm	zgodnie ze wszystkimi zasadami tej formy gatunkowej	we współczesnej modylitwie
55.	<i>Bogurodzica</i> – pierwszy polski hymn	wprowadzenie do lekcji 46. <i>Bogurodzica</i> – pierwszy polski hymn <i>Bogurodzica</i> (tekst średniowieczny)	– wymienia cechy hymnu jako gatunku – wskazuje w <i>Bogurodzicy</i> środki wpływające na nastrój pieśni	– wskazuje środki stylistyczne wpływające na muzyczny charakter <i>Bogurodzicy</i> – wyjaśnia, kim jest podmiot zbiorowy, uzasadnia swoje zdanie	– wyjaśnia, czy zasadna jest opinia Jana Długosza, że <i>Bogurodzicę</i> można określić mianem pieśni ojczystej – wymienia okoliczności zapisu najstarszych słów w języku polskim	– uzasadnia, dlaczego <i>Bogurodzicę</i> zapisano w języku polskim, chociaż językiem dominującym w literaturze średniowiecza była łacina	– uzasadnia, czy w treści próśb zanoszonych do Maryi można odnaleźć wartości szczególnie ważne dla Polaków
56.	Trwałość i zmiana w języku	wprowadzenie do lekcji 47. <i>Trwałość i zmiana w języku</i> Teresa Skubalanka, <i>Wczesno-</i>	– wskazuje okoliczności powstania języka polskiego – definiuje pojęcia: archaizm, neologizm, neosemantyzm	– wymienia ogólne cechy języków słowiańskich – wskazuje i nazywa różne typy archaizmów w <i>Bogurodzicy</i>	– objaśnia proces wyodrębniania się języka polskiego – wyjaśnia, czym charakteryzuje się przegłos polski	– wyjaśnia, które cechy <i>Bogurodzicy</i> wpływają na przynależność średniowiecznej polszczyzny do grupy języków słowiańskich	– wyszukuje w języku ogólnopolskim lub w gwarze wyrazu / wyrażenia będącego nośnikiem form archaicznej polszczyzny

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		czy późnośredniowieczny język Bogurodzicy? (fr.)	– wymienia rodzaje archaizmów – podaje przykład neosemantyzmu z Bogurodzicy	– wskazuje i określa formy deklinacyjne i koniugacyjne w Bogurodzicy – wskazuje problemy poruszone w tekście Skubalanki	– wyjaśnia na podstawie tekstu Skubalanki różnicę między tekstem archaicznym a archaizowanym	– określa, kiedy dochodzi do powstawania neologizmów i neosemantyzmów – analizuje Bogurodzicę pod kątem zmian w języku	
57.	Średniowieczna mowa uczuć	wprowadzenie do lekcji 48. Średniowieczna definiuje mowa uczuć Lament świętokrzyski (fr.)	– określa gatunek literacki Lamentu świętokrzyskiego – wymienia inne tytuły utworu – określa osobę mówiącą i jej adresatów w Lamencie świętokrzyskim – opisuje sytuację liryczną w Lamencie świętokrzyskim	– wypisuje z wiersza najczęściej występujące epitety, określa ich funkcję – uzasadnia, który wizerunek Maryi jest mu bliższy – z Bogurodzicy czy z Lamentu Świętokrzyskiego	– wskazuje w tekście fragmenty o charakterze emocjonalnym – wskazuje w tekście fragmenty o charakterze kontrastowym	– charakteryzuje kreację Matki Bożej w tekście, uwzględnia rolę kontrastów i środków stylistycznych	– ocenia związek wizerunku Matki Boskiej w Lamencie świętokrzyskim ze średniowieczną piosenką – wyszukuje podobieństwa i różnice między Bogurodzicą a Lamentem Świętokrzyskim, uwzględnia typ liryki, nadawcę, adresatów, obraz Boga i Maryi, styl, ideę przewodnią

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
58.	Średniowieczny wzór rycerza	wprowadzenie do lekcji 49. <i>Średniowieczny wzór rycerza</i> <i>Pieśń o Rolandzie</i> (fr.)	- wymienia cechy idealnego rycerza - charakteryzuje Rolanda na podstawie fragmentu tekstu - definiuje pojęcie literatury parenetycznej - gromadzi argumenty do dyskusji nad postawą Rolanda	- wskazuje w tekście przykłady etosu rycerskiego - wymienia cechy literatury parenetycznej ujawniające się w <i>Pieśni o Rolandzie</i> - uczestniczy w dyskusji	- ocenia decyzję Rolanda o odrzuceniu pomocy - objaśnia sens ostatnich gestów Rolanda, odnosząc się do etosu rycerskiego i symboliki chrześcijańskiej	- wyjaśnia funkcje elementów gloryfikujących śmierć Rolanda - rozważa, czy można pogodzić religijne ideały z krzewieniem wiary za pomocą siły	porównuje postawy heroiczne trzech wybranych przez siebie bohaterów literackich różnych epok
59.	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź argumentacyjna	zadanie 1. <i>Pieśń o Rolandzie</i> (fr.)	- analizuje polecenie zawarte w temacie - wymienia zasady tworzenia wypowiedzi argumentacyjnej - przygotowuje plan kompozycyjny wypowiedzi na zadany temat	- formułuje tezę - określa zakres i typ tekstów do wykorzystania - gromadzi argumenty i przykłady - tworzy plan kompozycyjny wypowiedzi - pisze wypowiedź argumentacyjną, wyróżnia graficznie	- posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie - w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej - zachowuje logiczną kolejność argumentów	- pisze efektowny, atrakcyjny wstęp - w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	- formułuje błyskotliwą puentę - wskazuje wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				wstęp, rozwinięcie i zakończenie			
60.	Średniowieczny wzór władcy	wprowadzenie do lekcji 50. <i>Średniowieczny wzór władcy</i> Gall Anonim, <i>Kronika polska</i> (fr.)	– wyjaśnia, na czym polegał uniwersalizm łaciny w okresie średniowiecza – wymienia cechy gatunkowe kroniki – wymienia cechy dobrego władcy	– wskazuje w tekście cnoty Bolesława Krzywoustego – wyjaśnia, dlaczego <i>Kronikę polską</i> można nazwać utworem parenetycznym	– wyjaśnia, dlaczego kroniki są źródłem wiedzy o przeszłości	– wyjaśnia, dlaczego Gall Anonim określa czas panowania Chrobrego jako „złoty wiek”	– opisuje, odnosząc się do fragmentu <i>Kroniki polskiej</i> , jak w okresie średniowiecza kształtowały się relacje polsko-niemieckie
61.	Konflikt władzy świeckiej i duchowej	wprowadzenie do lekcji 51. <i>Konflikt władzy świeckiej i duchowej</i> Gall Anonim, <i>Kronika polska</i> (fr.) Wincenty z Kielczy, <i>Hymn do świętego Stanisława</i>	– określa okoliczności śmierci św. Stanisława – definiuje hymn ambrożyjski – cytuje fragmenty określające nastrój tekstu – wskazuje funkcję inwokacji w hymnie	– wskazuje w <i>Hymnie do świętego Stanisława</i> elementy kompozycyjne – omawia cud opisany przez Wincentego z Kielczy	– analizuje na podstawie hymnu postawę biskupa wobec króla – uzasadnia, czy religia może być czynnikiem państwowotwórczym	– omawia stanowisko zajęte przez Galla Anonima w kwestii sporu króla z biskupem	– odwołuje się do różnych tekstów kultury, by wskazać przykłady reakcji świata nadprzyrodzonego na śmierć bohatera

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
62.	Czym jest asceza?	wprowadzenie do lekcji 52. <i>Czym jest asceza?</i> <i>Legenda o świętym Aleksym</i> (fr.) Jan Twardowski, <i>Malowani święci</i>	– wskazuje w utworze elementy fantastyczne – wymienia cechy, którymi kieruje się asceta – wylicza cuda towarzyszące śmierci świętego – uzasadnia, czy współcześnie postawa ascety może być popularna – opisuje świętych ukazanych w liryku Twardowskiego	– cytuje fragment świadczący o autorytecie Biblii w średniowieczu – określa, do kogo zwraca się narrator w inwokacji i o co prosi – wyjaśnia, czym w średniowieczu była asceza – uzasadnia, kogo można nazwać świętym – odczytuje symbolikę kolorów w wierszu Twardowskiego	– definiuje pojęcie <i>fuga mundi</i>, podaje przykład funkcjonowania tego motywu w <i>Legendzie o świętym Aleksym</i> – określa rolę Matki Bożej w tekście – ocenia postawę Aleksego wobec Famijany – interpretuje wiersz Twardowskiego jako polemikę z kulturą masową	– interpretuje zachowanie Aleksego podczas nocy poślubnej – wyjaśnia etymologię imienia <i>Aleksy</i> – rozważa, z czego wynikała popularność utworu w średniowieczu – interpretuje wiersz Twardowskiego jako refleksję nad sensem świętości we współczesnym świecie	– porównuje motyw miłości małżeńskiej w <i>Legendzie o świętym Aleksym</i> i innym tekście kultury – ocenia popularność Joanny d’Arc na przestrzeni wieków, zwracając uwagę dlaczego obecnie postać ta stała się bohaterką kultury popularnej
63.	Święty a świat	wprowadzenie do lekcji 53. <i>Święty a świat</i>	– definiuje kazanie – streszcza wydarzenia opisane w tekście	– wyjaśnia, w jaki sposób 1. fragment nawiązuje do założeń teocentryzmu	– wskazuje środki stylistyczne dominujące w odpowiedzi św. Franciszka w 1. fragmencie	– wskazuje i interpretuje nawiązania do Biblii w 2. fragmencie	– porównuje wizerunek świętego ukazany we fragmentach tekstu z innymi wizerunkami

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		<i>Kwiatki świętego Franciszka z Asyżu (fr.)</i>	– nadaje nowy tytuł 1. fragmentowi, uwzględniając myśl przewodnią tekstu – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat aktualności idei wyznawanych przez św. Franciszka	– opisuje na podstawie 2. fragmentu stosunek świętego Franciszka do świata przyrody – w wypowiedzi argumentacyjnej wyróżnia wstęp, rozwinięcie, zakończenie	– określa środki stylistyczne pojawiające się w 2. fragmencie – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej	– wyjaśnia, w jaki sposób fragmenty tekstu realizują franciszkańską afirmację świata – pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– świętych średniowiecznych – w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury
64.	Franciszkanizm – kontynuacje i nawiązania	wprowadzenie do lekcji 54. <i>Franciszkanizm – kontynuacje i nawiązania</i> św. Franciszek z Asyżu, <i>Hymn</i> (fr.) papież Franciszek, encyklika <i>Laudato si’</i> (fr.)	– wskazuje w <i>Hymnie</i> cechy gatunkowe – określa osobę mówiącą i adresata – wymienia bohaterów <i>Hymnu</i> – definiuje antropomorfizację i encyklikę	– przywołuje określenia przypisane bohaterom <i>Hymnu</i> – opisuje okoliczności powstania encykliki <i>Laudato si’</i> – opisuje model życia przedstawiony w encyklice – przedstawia swoje stanowisko wobec problemu poruszonego w encyklice	– charakteryzuje elementy przyrody opisane w <i>Hymnie</i> – ocenia franciszkańską postawę afirmacji świata – wskazuje w encyklice bezpośrednie i pośrednie nawiązania do franciszkanizmu	– wyjaśnia, dlaczego <i>Hymn</i> nazywa się także <i>Pieśnią słoneczną</i> – podaje teologiczne uzasadnienie działań na rzecz ochrony środowiska	– analizuje, w jaki sposób polska literatura nawiązywała do idei franciszkanizmu, odwołuje się do wybranych tekstów kultury

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
65.	<i>Danse macabre</i> – taniec ze śmiercią	wprowadzenie do lekcji 55. <i>Danse macabre – taniec ze śmiercią</i> <i>Rozmowa Mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> (fr.) infografika: idee średniowiecza	– wskazuje okoliczności powstania motywu <i>danse macabre</i> – opisuje wizerunek śmierci popularny w średniowieczu – wypisuje z wiersza antytezy i wyrazy bliskoznaczne – wskazuje w tekście elementy komiczne	– określa rolę alegorii w średniowiecznym wizerunku śmierci – określa funkcję antytez i wyrazów bliskoznacznych – cytuje fragmenty o charakterze groteskowym	– objaśnia fragmenty o charakterze groteskowym – uzasadnia, że wiersz zawiera elementy naturalistyczne – wskazuje, co łączy ludzi wymienionych w przemowie Śmierci	– omawia funkcję groteski w utworze – tworzy notatkę syntetyzującą na temat sztuki umiarkowania w literaturze i kulturze średniowiecza	– wyjaśnia, dlaczego konwencja naturalistyczna była popularna w średniowieczu – wyszukuje we współczesnej kulturze nawiązania do średniowiecznego motywu <i>danse macabre</i>
66.	Średniowieczni w krzywym zwierciadle satyry	wprowadzenie do lekcji 56. <i>Średniowieczni w krzywym zwierciadle satyry</i> <i>Rozmowa Mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> (fr.)	– definiuje satyrę – wyjaśnia znaczenie określenia <i>memento mori</i> – wskazuje w tekście elementy humorystyczne – wskazuje elementy łączące <i>Wywiad</i> z tekstem średniowiecznym	– wyjaśnia, na czym polega demokracja śmierci – wskazuje w tekście średniowiecznym fragmenty o charakterze satyrycznym, uzasadnia swój wybór	– objaśnia i uzasadnia, na czym polega kontrast między wypowiedziami Śmierci i Mistrza Polikarpa – porównuje tekst średniowieczny z graficzną realizacją motywu <i>danse macabre</i>	– omawia związek między zastosowaniem humoru a moralizatorską wymową tekstów średniowiecza	– porównuje wizerunek śmierci ukazany w <i>Rozmowie Mistrza Polikarpa ze Śmiercią</i> i w tekstach kultury współczesnej

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
		Miron Białoszewski, <i>Wywiad</i> zadanie projektowe (start-up)	– wyszukuje w <i>Wywiadzie</i> antytezy	– wskazuje w <i>Wywiadzie</i> elementy współczesności	– uzasadnia, czy <i>Wywiad</i> zawiera elementy groteski		
67.	Opowieść o miłości nieszczęśliwej	wprowadzenie do lekcji 57. <i>Opowieść o miłości nieszczęśliwej</i> <i>Dzieje Tristana i Izoldy</i> (fr.) Halina Poświatowska, [<i>tutaj leży Izold jasnowłosa...</i>]	– definiuje pojęcia: romans, romans rycerski – wymienia i opisuje bohaterów tekstu – cytuje argumenty prawne i moralne wysuwane przez Ogryna – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat sensu wierności bez miłości – określa osobę mówiącą i bohaterów wiersza Poświatowskiej	– wyjaśnia, jaką rolę pełni świat przyrody w życiu Tristana i Izoldy – w wypowiedzi argumentacyjnej wyróżnia wstęp, rozwinięcie, zakończenie – określa nastrój wiersza Poświatowskiej, opinię uzasadnia przykładami z tekstu – analizuje budowę składniową ostatniej strofy wiersza, określa wpływ tej	– ocenia postawę Tristana wobec Ogryna – interpretuje słowa Ogryna, że Tristan jest „umarły” – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej – na podstawie biogramu Poświatowskiej wyjaśnia, czy wiersz zawiera elementy biograficzne	– formułuje uniwersalne twierdzenie o miłości, odwołując się do historii uczucia Tristana i Izoldy – w wypowiedzi argumentacyjnej pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania – wskazuje i interpretuje nawiązania do historii Tristana i Izoldy w wierszu Poświatowskiej	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – omawia kreacje średniowiecznych kochanków na podstawie <i>Dziejów Tristana i Izoldy</i> oraz innych tekstów kultury

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				konstrukcji na wymowę utworu			
68.	Symbolika miłości	wprowadzenie do lekcji 58. <i>Symbolika miłości Dzieje Tristana i Izoldy</i> (fr.)	– opisuje wydarzenia i bohaterów ukazanych w tekście – zbiera materiały do referatu	– opisuje niezwykle wydarzenia, do których doszło po śmierci Tristana i Izoldy – ocenia postępowanie Izoldy o Białych Dłoniach	– objaśnia symbolikę nagiego miecza rozdzielającego śpiących kochanków	– wyjaśnia, dlaczego literatura tak często sięga po symbole	– wyjaśnia rolę symboli (np. przedmiotów, roślin, kolorów) w różnych tekstach kultury
69.	Tworzenie własnego tekstu. Szkic interpretacyjny	zadanie 1. Jarosław Iwaszkiewicz, <i>Do Izoldy</i>	– wskazuje zasady tworzenia szkicu interpretacyjnego – stawia tezę interpretacyjną i podejmuje próbę jej uzasadnienia	- określa budowę tekstu, sytuację komunikacyjną, użyte środki językowe, kreację świata przedstawionego – potwierdza prawdziwość swojej tezy za pomocą argumentów wywiezionych z tekstu	– wybiera i omawia tylko te elementy składowe utworu, które są ważne dla jego zrozumienia – posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie	– pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zwięźle podsumowuje rozważania	

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				oraz z wybranych kontekstów	– pisze szkic interpretacyjny, zachowując cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi		
70.	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź argumentacyjna	zadanie 2. Régine Pernaud, <i>Kobieta w czasach katedr</i> (fr.)	– analizuje polecenie zawarte w temacie – wymienia zasady tworzenia wypowiedzi argumentacyjnej – tworzy plan kompozycyjny wypowiedzi na zadany temat – pisze wypowiedź argumentacyjną	– rozpoznaje problem rozważany w tekście oraz stanowisko autora wobec tego problemu – ustosunkowuje się do rozwiązania przyjętego przez autora – odwołuje się do utworów poruszających problem rozważany w tekście – formułuje wnioski	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej – rzeczowo uzasadnia swoje stanowisko wobec problemu rozważanego w tekście – zachowuje logiczną kolejność argumentów	– pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– wskazuje wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
71.	Poetycka <i>summa</i> średniowiecza	wprowadzenie do lekcji 59. <i>Poetycka summa średniowiecza</i> Dante Alighieri, <i>Boska komedia</i> (fr.)	– definiuje pojęcie <i>summa</i> – wymienia cechy gatunkowe <i>Boskiej komedii</i> – opisuje sytuację egzystencjalną osoby mówiącej w tekście	– wskazuje najważniejsze elementy kompozycji <i>Boskiej komedii</i> – nazywa typ strof występujących w tekście – określa nastrój fragmentu poematu	– wyjaśnia, czy poemat Dantego można nazwać <i>summą</i> – uzasadnia, na czym polega teologiczny i syntetyczny charakter <i>Boskiej komedii</i>	– wyjaśnia, jak kompozycja <i>Boskiej komedii</i> wpływa na wymowę utworu – omawia, na czym polega wizyjność poematu Dantego	– porównuje obraz zaświatów w kulturze różnych epok –
72.	Średniowieczna wizja zaświatów	wprowadzenie do lekcji 60. <i>Średniowieczna wizja zaświatów</i> Dante Alighieri, <i>Boska komedia</i> (fr.) Tadeusz Różewicz, <i>Brama</i> miniprzewodnik: motywy i idee średniowieczne	– opisuje rolę teocentryzmu w średniowieczu – charakteryzuje obraz piekła z <i>Pieśni III</i> – cytuje określenia piekła z <i>Pieśni IV</i> – stawia tezę i gromadzi argumenty na potrzeby wypowiedzi argumentacyjnej – określa temat <i>Bramy Różewicza</i>	– objaśnia, na czym polega groza dantejskich scen w <i>Boskiej komedii</i>, uzasadnia swoje zdanie – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat piekła – wyjaśnia sens napisu nad bramą dantejskiego piekła	– określa funkcję zbiorowych scen niedoli ukazanych przez Dantego – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej – określa funkcję elementów satyrycznych w <i>Bramie</i>	– wyjaśnia, czy strach przed karą jest dobrą motywacją postępowania człowieka, uzasadnia swoje zdanie – pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– wyjaśnia, odwołując się do różnych tekstów kultury, w jaki sposób na przestrzeni wieków zmieniało się postrzeganie śmierci – w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – wyszukuje w różnych źródłach przykłady potwierdzające

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
			– wyjaśnia, na czym polega turpizm; – wyszukuje elementy turpistyczne w wierszu Różewicza	w wierszu Różewicza, odnosi się do <i>Boskiej komedii</i> – wskazuje w <i>Bramie</i> elementy satyryczne	– interpretuje sens związku frazeologicznego w zakończeniu wiersza Różewicza	– opisuje piekło w ujęciu Różewicza	stwierdzenie, że współczesność można nazwać cywilizacją śmierci
73.	Teologiczna <i>summa</i> średniowiecza	wprowadzenie do lekcji 61. <i>Teologicznie definiuje summa średniowiecza</i> św. Tomasz z Akwinu, <i>Wiara i rozum</i> (fr.)	– wymienia dwa rodzaje prawd o Bogu zawartych w dziele	– omawia, w jaki sposób św. Tomasz pojmuje wiarę religijną – uzasadnia, że dzieło św. Tomasza można nazwać <i>summą</i>	– wyjaśnia, co to jest scholastyka – opisuje obraz Boga wyłaniający się z fragmentów tekstu	– uzasadnia, czy Tomasz z Akwinu jest twórcą filozofii czy tylko jej znawcą – porównuje postawy filozoficzne św. Augustyna i św. Tomasza	– porównuje postawy filozoficzne św. Augustyna, św. Tomasza i św. Franciszka

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
74.	Dyskusja z tradycją w poezji Villona	wprowadzenie do lekcji 62. <i>Dyskusja z tradycją w poezji Villona</i> François Villon, <i>Wielki testament</i> (fr.) Arthur Rimbaud, <i>Sezon w piekle. Poranek</i> zadanie projektowe (antologia zbuntowanych wierszy)	– definiuje formę gatunkową <i>Wielkiego testamentu</i> – określa adresata utworu – wyszukuje w tekście fragment o charakterze ironicznym – wyjaśnia, co oznaczają określenia <i>poeta przeklęty</i> i <i>synkretyzm rodzajowy</i> – określa osobę mówiącą i adresata – wypisuje z tekstów tropy semantyczne	– wypisuje z tekstu Villona elementy składające się na autoportret poety – wymienia rady udzielane przez Villona czytelnikom – wskazuje w dziele Villona elementy liryczne, epickie i dramatyczne – określa temat tekstu Rimbauda – wypisuje z tekstów środki składniowe i określa ich funkcję	– wskazuje elementy balladowe w utworze Villona – wymienia formy gatunkowe, do jakich nawiązuje Rimbaud	– wyjaśnia i uzasadnia, na czym polega dialog Villona z tradycją literacką i kulturową – omawia rolę ironii w dziele Villona – porównuje podejście Villona i Rimbauda do życia, uwzględnia podobieństwa i różnice między ich dziełami	– wnioski z porównania dzieł Villona i Rimbauda zapisuje w formie interpretacji porównawczej
75.	Projekcja filmu <i>Siódma pieczęć</i>	<i>Siódma pieczęć</i> , reż. Ingmar Bergman, 1957	– ogląda film <i>Siódma pieczęć</i>				

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
76.	W poszukiwaniu Boga – <i>Siódma pieczęć</i>	wprowadzenie do lekcji 63. <i>W poszukiwaniu Boga – Siódma pieczęć</i> <i>Siódma pieczęć</i> , reż. Ingmar Bergman, 1957 Apokalipsa świętego Jana (8,1–11)	– określa formę gatunkową filmu – przedstawia swoje wrażenia po obejrzeniu dzieła – wymienia i charakteryzuje bohaterów – omawia główne wątki – wskazuje kontekst dla filmu Bergmana	– opisuje, jakie wyobrażenie ludzi średniowiecza o świecie ukazano w filmie – określa nastrój ostatniej sceny filmu – wskazuje w filmie elementy symboliczne	– wskazuje w filmie postaci, które reprezentują współczesny sposób postępowania – ocenia wizerunek Śmierci w filmie – interpretuje wymowę gry w szachy ze Śmiercią	– wskazuje w filmie nawiązania do Biblii, określa ich funkcje – opisuje różne oblicza miłości ukazane w filmie – interpretuje wymowę filmu w kontekście fragmentu Apokalipsy świętego Jana	– porównuje, w jaki sposób kultura i literatura prezentują lęk człowieka średniowiecza i człowieka współczesnego

Lp.	Temat lekcji	Materiał rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą, a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
77.	Sztuka i architektura średniowiecza	wprowadzenie do lekcji 64. <i>Sztuka i architektura średniowiecza</i> Julian Przyboś, <i>Widzenie katedry w Chartres</i> miniprzewodnik: wynalazki średniowiecza	– wymienia cechy charakterystyczne stylu romańskiego w architekturze – podaje przykłady zabytków sztuki romańskiej ze swojego regionu – wymienia cechy stylu gotyckiego w architekturze – przedstawia, kim jest i do kogo kieruje swoją wypowiedź osoba mówiąca w wierszu Przybosia	– podaje cechy malarstwa i rzeźby w stylu romańskim i gotyckim – określa nastrój wiersza Przybosia – gromadzi materiał do referatu na temat tego, co średniowiecznego podobna się dzisiaj nastolatkom	– podaje przykłady romańskich i gotyckich dzieł malarzskich i rzeźbiarskich – wyjaśnia, jak należy rozumieć słowo <i>widzenie</i> zawarte w tytule wiersza Przybosia – pisze referat zgodnie z założeniami tej formy wypowiedzi	– wskazuje różnice między stylem rzeźby gotyckiej i romańskiej – rozważa zasadność poznawania zabytków epok minionych, odwołuje się do wiersza Przybosia – wzbogaca swój referat prezentacją multimedialną	– analizuje wizerunek katedry w Chartres ukazany w wierszu Przybosia; porównuje go ze zdjęciem tego kościoła zamieszczonym w podręczniku – wygłasza referat w klasie

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
78.	Katedra fantastyczna	wprowadzenie do lekcji 65. <i>Katedra fantastyczna</i> Jacek Dukaj, <i>Katedra</i> (fr.) miniprzewodnik: konwencja fantastycydefiniuje w literaturze	– streszcza fragmenty tekstu Jacka Dukaja – wskazuje w tekście te cechy fantastycznej Katedry, które można odnieść do rzeczywistego obiektu architektury sakralnej – definiuje literaturę fantasy	– wskazuje w tekście Dukaja pojęcia naukowe i neologizmy, określa ich funkcje – wyjaśnia, czy z perspektywy współczesnej młodzieży warto czytać literaturę fantasy	– wskazuje w tekście Dukaja fragmenty o charakterze uroczystym – zwraca uwagę na inne przejawy patosu w tekście	– określa sens zamieszczenia pojęć i wyrażen religijnych w tekście Dukaja – wyjaśnia sens zadedykowania opowiadania Gaudiemu	– porównuje tekst Jacka Dukaja z filmem Tomka Bagińskiego, zwracając uwagę na ukształtowanie przestrzeni, w jakiej rozgrywają się zdarzenia, oraz obraz katedry i jej symbolikę
79.	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Aron Guriewicz, <i>Kategorie kultury średniowiecznej</i> (fr.) zadania 1.–10.	– analizuje strukturę tekstu – dostrzega sposób prowadzenia wywodu i argumentację – wskazuje metafory w akapicie 3., podejmuje próbę wyjaśnienia ich sensu – podaje synonim słowa <i>antyteza</i>	– wskazuje tezę akapitu 1. i argumenty na jej rzecz podane przez autora – wyjaśnia sens metafor z 3. akapitu – wskazuje, o jakiej kategorii kultury średniowiecznej mówi autor	– wyjaśnia, jakiej kategorii kultury średniowiecznej tekst dotyczy – uzasadnia, jaki był główny cel podróży w średniowieczu – określa funkcję wypowiedzi nawiązowych	– uzasadnia, jaką rolę w argumentacji Guriewicza odgrywają odwołania do <i>Boskiej komedii</i> Dantego	

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
				– wypisuje z tekstu przeciwieństwa obrazujące dualizm myślenia ludzi średniowiecza	– ocenia prawdziwość twierdzeń na temat tekstu, uzasadnia swoje zdanie		
80.	Średniowiecze. Powtórzenie i sprawdzenie wiadomości		– wskazuje czas trwania epoki – streszcza omówione teksty średniowieczne – wymienia motywy i idee średniowiecza – wyjaśnia, czym była literatura parenetyczna – wskazuje, kto był najwybitniejszym filozofem dojrzałego średniowiecza – wskazuje, jakie dwa style występowały w sztuce średniowiecza	– wyjaśnia, czym był średniowieczny uniwersalizm – wyjaśnia, jaki stosunek do <i>sacrum</i> mieli ludzie średniowiecza – wyjaśnia, jak ludzie średniowiecza postrzegali śmierć – omawia poglądy św. Tomasza – wyjaśnia, czym wyróżnia się <i>Wielki testament</i> na tle innych tekstów epoki	– omawia wzory parenetyczne epoki, powołując się na przykłady – omawia pojęcie <i>deesis</i> , odnosi je do konkretnych dzieł epoki – omawia style w sztuce średniowiecza, powołuje się na przykłady przedstawia poglądy św. Tomasza – objaśnia pojęcie <i>teodycea</i>	– wyjaśnia, w jaki sposób współcześni twórcy odwołują się do tradycji średniowiecznej, podaje przykłady	

Lp.	Temat lekcji	Material rzeczowy	Wymagania				
			ocena dopuszczająca	ocena dostateczna	ocena dobra	ocena bardzo dobra	ocena celująca
			Uczeń	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dopuszczającą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dostateczną, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę dobrą, a także:	Uczeń spełnia wymagania na ocenę bardzo dobrą , a także:
CZĘŚĆ 1. STAROŻYTNOŚĆ – ŚREDNIOWIECZE							
81.	Praca klasowa						

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
RENESANS							
82.	Odrodzenie – nowa interpretacja antyku	wprowadzenie do lekcji 1. <i>Odrodzenie – nowa interpretacja antyku</i> Eugenio Garin, <i>Człowiek renesansu</i> (fr.) miniprzewodnik: wielcy ludzie renesansu infografika: główne idee renesansu	– omawia genezę pojęcia <i>renesans</i> – określa ramy czasowe i kontekst historyczny epoki – wskazuje, czym była reformacja – wymienia najważniejsze idee i hasła renesansu – wymienia najważniejszych twórców epoki – podaje kilka tytułów dzieł renesansowych	– objaśnia najważniejsze idee i hasła epoki – wyjaśnia, na czym polega „rozbudzenie kulturalne” ludzi renesansu – wymienia, odwołując się do tekstu Garina, dziedziny życia i kultury, którymi interesowali się renesansowi twórcy	– wskazuje w wybranych dziełach renesansu nawiązania do głównych idei epoki – omawia, odwołując się do tekstu Garina, na czym polega życie aktywne – formułuje własną definicję antropocentryzmu, odwołując się do tekstu Garina i wprowadzenia do lekcji	– uzasadnia, jakie korzyści i zagrożenia wynikają z postrzegania człowieka jako centrum świata – interpretuje postać Pallas Ateny jako symbolu życia obywatelskiego	– wyjaśnia, co było źródłem inspiracji dla renesansowej architektury, powołuje się na przykłady

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
83.	Człowiek w centrum – filozofia renesansu	wprowadzenie do lekcji 2. <i>Człowiek w centrum – filozofia renesansu</i> Giovanni Pico della Mirandola, <i>O godności człowieka</i> (fr.)	– definiuje humanizm jako ruch umysłowy renesansu – definiuje pojęcia <i>antropocentryzm</i> i <i>homo faber</i> – wskazuje w tekście epitety i peryfrazy określające człowieka – wyszukuje fragmenty ukazujące pogląd Mirandoli na świat – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat kondycji człowieka – zbiera argumenty do dyskusji na temat wolności człowieka	– wymienia najważniejszych filozofów epoki – stosuje pojęcie <i>homo faber</i> – wyjaśnia, na czym polega nawiązanie do antropocentryzmu w tekście Mirandoli – określa funkcję epitetów i peryfrazy w tekście Mirandoli – w wypowiedzi argumentacyjnej wyróżnia wstęp, rozwinięcie, zakończenie – uczestniczy w klasowej dyskusji	– wskazuje różnice pomiędzy humanizmem i scholastyką – ocenia, czy każdy człowiek zasługuje na określenie <i>homo faber</i> – wyjaśnia, kim jest Bóg i czym jest świat według Mirandoli – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej	– wyjaśnia, na czym polegał neoplatonizm – opisuje, w jaki sposób Mirandola ocenia Boga, wyjaśnia, co jest podstawą tej oceny – interpretuje metaforę „człowiek rzeźbiarzem samego siebie” – w wypowiedzi argumentacyjnej pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury
84.	Skuteczność jako cnota	wprowadzenie do lekcji 3. <i>Skuteczność jako cnota</i> Niccolò Machiavelli, <i>Księżę</i> (fr.)	– objaśnia zastosowaną w <i>Księżu</i> alegorię lwa i lisa, uwzględnia cechy tych zwierząt – wymienia, jakie cechy powinien mieć władca, który pragnie uniknąć politycznej porażki	– wskazuje, czego powinna unikać osoba rządząca państwem – wyjaśnia różnicę między relacjami opartymi na miłości a relacjami, w których dominuje strach	– wskazuje i omawia, z czego wynikało zainteresowanie problematyką filozoficzną w renesansie – omawia różnicę między etyczną powinnością a skutecznością działania	– omawia, w jaki sposób Machiavelli ocenia ludzi – zestawia i omawia dwa sposoby myślenia o człowieku we fragmentach dzieł Mirandoli i Machiavellego	– odwołuje się do różnych źródeł wiedzy i wyjaśnia, dlaczego Borgia można nazwać pierwowzorem tytułowego bohatera <i>Księcia</i>

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

85.	Utopia – groźny ideał?	wprowadzenie do lekcji 4. <i>Utopia – groźny ideał?</i> Thomas More, <i>Utopia</i> (fr.) zadanie projektowe (projekt funkcjonowania szkoły)	– podaje tytuł dzieła, które rozpowszechniło motyw utopii i antyutopii – wskazuje, czym charakteryzuje się utopia jako forma gatunkowa – wyjaśnia, jak More rozumie rolę pieniędzy w życiu człowieka i jego dążenie do pomnażania dóbr materialnych	– przywołuje dzieła literatury antycznej, w których pojawia się motyw państwa idealnego – opisuje, jaki jest stosunek Utopian do złota i kamieni szlachetnych – opisuje rolę rodziny w państwie idealnym More'a	– wskazuje analogię między wizją państwa w <i>Utopii</i> a biografią More'a – opisuje sposób funkcjonowania prawa w Utopii – wymienia, jakie elementy państwa totalitarnego definiują odzwierciedlenie w <i>Utopii</i> – uzasadnia, jakie dobra człowiek powinien mieć na własność, a jakimi może się dzielić z innymi	– uzasadnia, w jaki sposób autor <i>Utopii</i> postrzega małżeństwo – ocenia sposób, w jaki autor <i>Utopii</i> postrzega prawo – rozważa, jakie są zagrożenia i korzyści z planowania czasu sobie i innym	– porównuje wizję państwa utopijnego w dziele More'a i w innym tekście kultury – podaje przykłady współczesnych utopii i antyutopii
86.	Rzeczpospolita idealna	wprowadzenie do lekcji 5. <i>Rzeczpospolita idealna</i> Andrzej Frycz Modrzewski, <i>O poprawie Rzeczpospolitej</i> (fr.)	– wyjaśnia, co to jest publicystyka – wymienia główne tematy publicystyki renesansowej – określa podstawową problematykę tekstu – wskazuje fragmenty, w których ujawnia się stosunek autora do religii i sporów religijnych	– definiuje tytuły i adresatów poszczególnych ksiąg traktatu <i>O poprawie Rzeczpospolitej</i> – wskazuje środki językowe służące celom perswazyjnym w dziele Modrzewskiego – przygotowuje mowę, w której	– omawia, w jaki sposób Modrzewski pojmuje rolę prawa w republice – uzasadnia, czy traktat <i>O poprawie Rzeczpospolitej</i> jest dziełem utopijnym czy refleksją nad kondycją państwa – przygotowuje mowę, zachowując cechy gatunkowe	– wyjaśnia, na czym polega pacyfizm Modrzewskiego – uzasadnia, na czym polega ponadczasowy charakter utworu – omawia, odwołując się do dzieła Modrzewskiego i własnych obserwacji, czemu powinny służyć reformy państwa	– wygłasza mowę na forum klasy

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– definiuje i stosuje podstawowe środki retoryczne	przedstawia program reformy szkoły	tej formy wypowiedzi		
87.	Miłość w noweli doskonałej	wprowadzenie do lekcji 6. <i>Miłość w noweli doskonałej</i> Giovanni Boccaccio, <i>Sokół</i>	– wskazuje, że utwór jest fragmentem <i>De kameronu</i> – wskazuje, że utwór jest nowelą – wymienia elementy składające się na schemat kompozycji noweli – określa elementy świata przedstawionego w utworze: czas, przestrzeń, postaci	– opisuje okoliczności powstania utworu – wymienia cechy noweli – wskazuje w tekście kolejne elementy kompozycji noweli – omawia relacje damy i Federiga – uzasadnia, czy dla miłości warto poświęcić to, co najcenniejsze	– wskazuje, czym jest motyw sokoła w organizacji fabuły noweli – przedstawia i ocenia, jak zmieniał się stosunek Monny Giovanny do Federiga	– omawia symboliczną funkcję motywu sokoła w noweli Boccaccia – uzasadnia, czy kierowanie się miłością zawsze prowadzi ku dobru	– porównuje obraz miłości w tekście Boccaccia oraz innych tekstach kultury (np. <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i>)

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

88.	Gra ze średniowieczną tradycją	wprowadzenie do lekcji 7. <i>Gra ze średniowieczną tradycją</i> François Rabelais, <i>Gargantua i Pantagruel</i> (fr.) zadanie projektowe (wystawa multimedialna na temat karnawalizacji świata)	– wskazuje genezę i formę gatunkową dzieła – wskazuje, że utwór przedstawia groteskową wizję świata – wymienia wzory parenetyczne średniowiecza – wyszukuje w tekście elementy brzydoty – wyjaśnia znaczenie przymiotnika <i>gargantuiczny</i> – wskazuje, jakich środków używa pisarz, by rozbawić czytelnika	– wyjaśnia, czym charakteryzuje się groteska – wskazuje przysłowia i wyrażenia podlegające parodystycznemu przekształceniu – wskazuje słownictwo kolokwialne i wulgarne – wskazuje, co cechuje literaturę popularną – wyjaśnia, czym jest karnawalizacja świata	– wskazuje elementy groteski w tekście Rabelais'go – wyjaśnia, na czym polega satyryczne przekształcenie parenetycznych wzorów średniowiecza przez Rabelais'go – omawia funkcję wprowadzenia do tekstu elementów stylu kolokwialnego – wskazuje w tekście cechy typowe dla literatury popularnej	– objaśnia funkcję groteskowej wizji świata w dziele Rabelais'go – omawia postawę Rabelais'go wobec życia – ocenia ukazany w tekście model wychowania – wyszukuje na obrazie Pietera Bruegla <i>Przysłowia niderlandzkie</i> (1559) ilustracje wybranych związków frazeologicznych; wyjaśnia ich znaczenie	– ocenia obraz świata ukazany przez Rabelais'go – porównuje sposób pojmowania wolności w dziełach Mirandoli, More'a oraz Rabelais'go
89.	Renesansowe małżeństwo doskonałe	wprowadzenie do lekcji 8. <i>Renesansowe małżeństwo doskonałe</i> Mikołaj Rej, <i>Żywot człowieka poczciwego</i> (fr.) Ewa Lipska, <i>Może będzie lepiej</i>	– wskazuje, że utwór Reja należy do literatury parenetycznej – wskazuje, jaki wzorzec osobowy propaguje – wyszukuje w tekście zdrobnienia oraz argumenty przemawiające za wstąpieniem w stan małżeński	– określa funkcję zdrobnień – uzasadnia, jaką wizję małżeństwa prezentuje Rej: wyidealizowaną czy realistyczną – wskazuje w utworze cechy literatury popularnej	– wyszukuje w tekście Reja fragment, w którym ujawnia się stosunek narratora do dzieci – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej, odwołuje się do wskazanych tekstów	– wskazuje w tekście Reja środki językowe wpływające na emocjonalny charakter dzieła – potrafi wskazać różnicę między traktatem Reja a traktatami powstałymi w okresie średniowiecza – porównuje wizję świata w <i>Żywocie</i>	– porównuje sposób przedstawienia małżeństwa w utworze Reja i w innych tekstach kultury

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– pisze wypowiedź argumentacyjną na temat małżeństwa – opisuje sytuację liryczną ukazaną w wierszu Lipskiej – uzasadnia, co jest niezbędne do szczęśliwego funkcjonowania rodziny, odwołuje się do tekstów	– w wypowiedzi argumentacyjnej wyróżnia wstęp, rozwinięcie, zakończenie – określa nastrój wiersza Lipskiej, opinię potwierdza przykładami – interpretuje fakt zapomnienia rodziców o dziecku	– określa w wierszu Lipskiej perspektywę czasową – interpretuje sens zakończenia i tytuł wiersza	<i>człowieka poczciwego i w Utopii Thomasa More'a</i> – interpretuje symboliczny sens każdego elementu „zapomnianego” przez bohaterów wiersza	
90.	Renesansowy wzór gospodarza	wprowadzenie do lekcji 9. <i>Renesansowy wzór gospodarza</i> Mikołaj Rej, <i>Żywot człowieka poczciwego</i> (fr.)	– definiuje pojęcie <i>homo oeconomicus</i> – wskazuje renesansowe wzorce osobowe: dworzanina i ziemianina – opisuje treść przykładu z 1. akapitu – wskazuje w tekście powtórzenia – formułuje rady, jak traktować pracownika	– porównuje średniowieczny wzór rycerza z renesansowym wzorem ziemianina – omawia funkcję powtórzeń w tekście – charakteryzuje stosunek gospodarza do pracowników w tekście Reja	– wyjaśnia, dlaczego Rej porównał złego gospodarza do zakonnika – ocenia ukazany w tekście stosunek gospodarza do pracowników – uzasadnia, jaki stosunek do pracowników Rej uważa za wzorcowy – omawia rolę zdrobnień i wyliczeń w tekście	– charakteryzuje i ocenia ziemianina z tekstu Reja, zwracając uwagę, czy jest to człowiek o wyższych aspiracjach, czy też groźny i sybaryta – uzasadnia, do której techniki motywowania pracowników zachęca Rej: kija czy marchewki, odwołuje się do tekstu	– porównuje obraz przyrody ukazany w <i>Żywocie człowieka poczciwego</i> i innym tekstach renesansowych

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
91.	Optymizm humanisty	wprowadzenie do lekcji 10. <i>Optymizm humanisty</i> Jan Kochanowski, [Serce roście...], [Chcemy sobie być radzi...]	– wskazuje, czym są epikureizm i stoicyzm – wymienia cechy gatunkowe pieśni – wskazuje motywy tematyczne pieśni – charakteryzuje osobę mówiącą i adresata – opisuje obraz przyrody ukazany w pieśni [Serce roście...] – wskazuje w pieśniach fragmenty o charakterze sentencji – rozważa, co daje człowiekowi poczucie szczęścia	– omawia założenia epikureizmu i stoicyzmu – omawia założenia horacjańskiej zasady „złotego środka” – określa budowę składniową sformułowań o charakterze sentencji – przedstawia, jakie rady formułuje poeta w pieśniach – opisuje stosunek poety do Boga i ludzkiego rozumu	– wyszukuje i omawia nawiązania do epikureizmu i stoicyzmu w pieśniach – określa związek przyrody ukazanej w pieśni [Serce roście...] z dalszą częścią utworu – interpretuje sens ostatniej strofy – wyjaśnia, dlaczego twórczość Kochanowskiego określa się mianem humanizmu renesansowego	– uzasadnia, która postawa jest poecie bliższa – epikurejska czy stoicka – omawia, na czym polega zróżnicowany obraz człowieka w pieśni [Serce roście...] – wydziela w utworze część refleksyjną i opisową, uzasadnia kryteria podziału – interpretuje symbole znajdujące się w pieśni [Chcemy sobie być radzi...] – uzasadnia, czy ta pieśń realizuje topos <i>homo viator</i>	– podaje przykłady tekstów kultury podejmujących podobną tematykę, co omówione pieśni Jana Kochanowskiego
92.	Tworzenie własnego tekstu. Interpretacja porównawcza	zadanie 2. Horacy, <i>Pieśń 21</i> (z <i>Księgi III</i>) Jan Kochanowski, <i>Pieśń 3</i> (z <i>Księgi I</i>)	– wymienia zasady tworzenia interpretacji porównawczej – streszcza tekst – tworzy plan kompozycyjny wypowiedzi – podejmuje próbę napisania interpretacji porównawczej	– formułuje koncepcję porównania utworów, rozważa sens ich zestawienia (dlaczego akurat te dwa teksty zostały zestawione?) – formułuje tezę (hipotezę) interpretacji	– odnosi się do wybranych elementów treści i formy obu tekstów – pomija to, co mniej istotne dla sensu wynikającego z zestawienia utworów – odwołuje się do wybranych kontekstów	– pisze interpretację porównawczą, zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi – pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zwięźle podsumowuje rozważania	

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
				cyjną, przytacza argumenty na jej uzasadnienie	stów, np. biograficznego, historycznoliterackiego, filozoficznego czy kulturowego		
93.	Renesansowy klasycyzm	wprowadzenie do lekcji 11. <i>Renesansowy klasycyzm</i> Jan Kochanowski [<i>Niezwykłym i nie leda piórem opatrzone...</i>] Leopold Staff, <i>Przedśpiew</i>	– wymienia, co charakteryzuje klasycyzm w sztuce i literaturze – wyjaśnia, czym jest utwór metapoetycki – definiuje pojęcie <i>horacjanizm</i> – wskazuje w pieśni przerzutnie – analizuje budowę epitetów z wiersza Staffa – przygotowuje argumenty do klasowej dyskusji – stawia tezę interpretacyjną i gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	– wskazuje źródła klasycyzmu Kochanowskiego – określa funkcję przerzutni w pieśni – wskazuje w pieśni nawiązania do mitologii i geografii – omawia funkcję i sens epitetów z wiersza Staffa – określa nastrój wiersza Staffa – uczestniczy w klasowej dyskusji – pisze szkic interpretacyjny	– omawia funkcję nawiązań do mitologii i odwołań do geografii w pieśni Kochanowskiego – charakteryzuje stanowisko Kochanowskiego na temat własnej poezji – wskazuje w wierszu Staffa kontrasty – wskazuje i uzasadnia, do jakich postaw etycznych odwołuje się Staff – omawia, na czym polega nawiązanie Staffa do idei renesansowego klasycyzmu – uzasadnia swoje zdanie w klasowej dyskusji, zachowuje zasady etyki wypowiedzi i etykiety językowej	– uzasadnia, że pieśń [<i>Niezwykłym i nie leda piórem opatrzone...</i>] jest wyrazem renesansowego klasycyzmu – uzasadnia, czy Kochanowski zasługuje na miano artysty renesansowego – charakteryzuje obraz poety ukazany w pieśni – porównuje pieśń Kochanowskiego i wiersz Staffa – w szkicu interpretacyjnym pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– rozważa, jakie wymogi powinno spełniać dzieło aspirujące do bycia nieśmiertelnym – porównuje funkcjonowanie motywu <i>non omnis moriar</i> w różnych tekstach kultury – wnioski z porównania pieśni Kochanowskiego i wiersza Staffa zapisuje w formie interpretacji porównawczej

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
					– pisze szkic interpretacyjny, zachowując cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi		
94.	Humanista i obywatel w <i>Pieśniach</i>	wprowadzenie do lekcji 12. <i>Humanista i obywatel w Pieśniach</i> Jan Kochanowski, <i>Pieśń o dobrej sławie</i> ; <i>Pieśń o cnocie</i>	– określa osoby mówiące i adresatów w pieśniach – określa tematykę pieśni – wskazuje dwie postawy służenia „poczciwej sławie” opisane przez Kochanowskiego – wypisuje z <i>Pieśni o cnocie</i> fragmenty o charakterze sentencji, przekłada je na język współczesny	– wyjaśnia, czy w <i>Pieśń o dobrej sławie</i> poeta mówi o zazdrości czy zażyłości; popiera swoje stanowisko cytatem z tekstu – rozważa, czy nakreślone w pieśniach obowiązki wobec ojczyzny są nadal aktualne	– wskazuje inspiracje filozoficzne w <i>Pieśni o dobrej sławie</i> – uzasadnia, do jakiej doktryny etycznej odwołuje się poeta – ocenia i uzasadnia prawdziwość stwierdzenia, że lepiej oddać życie za ojczyznę, niż umrzeć w „cieniu darmo potem”	– ocenia, którą z postaw służenia „poczciwej sławie” Kochanowski docenia najbardziej; uzasadnia swoje zdanie – rozważa, odwołując się do wprowadzenia do lekcji, czy <i>Pieśń o dobrej sławie</i> mogłaby powstać w kraju rządzonym w sposób despotyczny – pisze wypowiedź argumentacyjną zgodnie ze wszystkimi zasadami tej formy gatunkowej	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury
95.	<i>Pieśń o spustoszeniu Podola</i> – liryka apelu	wprowadzenie do lekcji 13. <i>Pieśń o spustoszeniu Podola</i> – liryka apelu	– wskazuje kontekst historyczny wydarzeń opisanych w pieśni – określa nadawcę i adresata utworu	– charakteryzuje z perspektywy osoby mówiącej zarówno najeźdźców, jak i polską szlachtę	– argumenty służące perswazji dzieli na uczuciowe i racjonalne – interpretuje puentę, zwracając	– wskazuje w pieśni fragmenty ironiczne; określa ich funkcję	

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		Jan Kochanowski, <i>Pieśń o spuszczeniu Podola</i>	– omawia treść pieśni – wypisuje epitety i metafory – cytuje i omawia fragmenty, w których poeta domaga się od szlachty konkretnych działań – wskazuje, czym charakteryzuje się liryka apelu	– określa funkcję epitetów i metafor użytych w pieśni – wskazuje cechy świadczące, że utwór należy do liryki apelu – wypisuje z pieśni argumenty służące perswazji	- uwagę na funkcję przysłówia – uzasadnia, odwołując się do tekstu i własnych przemyśleń, czy przysłowia są mądrością narodu	– uzasadnia, czy program zaproponowany przez poetę jest słuszny i aktualny i czy można go odnieść do współczesnej sytuacji w kraju; uzasadnia swoje zdanie	
96.	Polska wieś arkadią	wprowadzenie do lekcji 14. <i>Polska wieś arkadią</i> Jan Kochanowski, Panna XII (fr. <i>Pieśni świętojańskiej o sobótce</i>)	– opisuje okoliczności powstania <i>Pieśni świętojańskiej o sobótce</i> – wyjaśnia zasady pisowni słowa <i>sobótka</i> – definiuje znaczenie motywu arkadii – wyodrębnia w utworze tezę i przykłady służące jej zilustrowaniu – wymienia prace i zabawy wiejskie ukazane w pieśni – opisuje na podstawie pieśni rolę żony ziemianina	– określa funkcję kompozycji klamrowej w pieśni – uzasadnia, dlaczego pieśń można nazwać utworem pochwalnym – rozważa, czy w dzisiejszych czasach możliwe jest życie w harmonii z naturą, uzasadnia swoje zdanie	– określa, odwołując się do pieśni, wpływ wsi na młode pokolenie – interpretuje obecność faunów w Czarnolesie – opisuje swoje wyobrażenie arkadii, wymienia elementy, które je tworzą – wskazuje w pieśni elementy idealizacji natury	– określa funkcję elementów idealizacji natury – omawia problematykę pieśni w kontekście poglądów filozoficznych epoki	– porównuje wizerunek wsi w pieśni Kochanowskiego i <i>Żywocie człowieka poczciwego</i> Mikołaja Reja

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

97.	Tworzenie własnego tekstu. Interpretacja porównawcza	zadanie 1. Jan Kochanowski, <i>Panna VI</i> (fr. <i>Pieśni świętojańskiej o sobótce</i>) Bohdan Zadura, <i>Sierpień</i>	– wymienia zasady tworzenia interpretacji porównawczej – tworzy plan kompozycyjny wypowiedzi – podejmuje próbę napisania interpretacji porównawczej	– formułuje koncepcję porównania utworów, rozważa sens ich zestawienia (dlaczego akurat te dwa teksty zostały zestawione?) – formułuje tezę (hipotezę) interpretacyjną, przytacza argumenty na jej uzasadnienie	– odnosi się do wybranych elementów treści i formy obu tekstów – pomija to, co mniej istotne dla sensu wynikającego z zestawienia utworów – odwołuje się do wybranych kontekstów, np. biograficznego, historycznoliterackiego, filozoficznego czy kulturowego – pisze interpretację porównawczą, zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi	– pisze interpretację porównawczą, zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi – pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	
98.	Nowożytna tragedia Jana Kochanowskiego	wprowadzenie do lekcji 15. <i>Nowożytna tragedia Jana Kochanowskiego</i> Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> (fr.)	– omawia okoliczności powstania utworu – wskazuje, do jakich wydarzeń mitologicznych utworów nawiązuje – wymienia cechy gatunkowe tragedii antycznej	– definiuje renesansowe znaczenie słowa <i>odprawa</i> – wymienia postaci, które pochodzą z mitologii i te, które stworzył Kochanowski – omawia przeciwstawne stanowiska	– uzasadnia, czy utwór spełnia podstawowe kryteria tragedii – określa rolę zastosowania funkcji impresywnej i ekspresywnej w utworze – podaje co najmniej trzy argumenty na rzecz swojej tezy	– uzasadnia stwierdzenie, że to bohaterem tragedii – wskazuje i omawia konsekwencje rady trojańskiej, zwracając uwagę, czy można uznać decyzje ludzkie za nowożytne fatum	– rozważa i uzasadnia, odnosząc się do całego dramatu oraz swojej wiedzy o epoce, czym przejawia się troska Kochanowskiego o losy ojczyzny – potrafi wskazać teksty kultury, w których

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		miniprzewodnik: bohaterowie <i>Odprawy posłów greckich</i> plakat do spektaklu <i>Odprawa posłów greckich</i>, reż. Michał Żądara	– wymienia elementy nowatorskie w tragedii Kochanowskiego – określa problematykę utworu – charakteryzuje bohaterów, potrafi wskazać, kto stoi po przeciwnych stronach sporu – wskazuje, czym charakteryzują się funkcja impresywna i ekspresywna języka	– Antenora i Aleksandra – wskazuje w utworze przejawy funkcji impresywnej i ekspresywnej – przedstawia w formie tezy swoje stanowisko wobec sporu lojalności z uczciwością	w sprawie sporu lojalności z uczciwością – wyjaśnia, jakie odczytanie utworu zapowiada plakat do spektaklu	– odpiera przynajmniej jeden kontrargument, który ktoś mógłby sformułować przeciw jego stanowisku wobec sporu lojalności z uczciwością	występuje spór lojalności z uczciwością
99.	Refleksja o państwie	wprowadzenie do lekcji 16. <i>Refleksja o państwie</i> Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> (fr.)	– określa, do kogo zwraca się Chór – wymienia wskazane przez Chór powinności władzy – określa problematykę fragmentów dramatu – wymienia cechy polityka postępującego etycznie	– wyjaśnia, odnosząc się do tekstu, co odróżnia grzech zwykłego człowieka od grzechu władcy – tworzy wizerunek idealnego polityka, odwołując się do pieśni Chóru i własnych przemyśleń	– wymienia wady społeczeństwa trojańskiego wskazane przez Ulisesa – wyjaśnia, jacy młodzi ludzie mogą być zagrożeniem dla państwa	– formułuje zasady etyki obywatelskiej, wyłaniające się z wypowiedzi Ulisesa – ocenia, w jakim stopniu wskazane przez Chór cechy idealnego polityka są nadal aktualne	– omawia stosunek obywateli do państwa, odwołując się do różnych tekstów kultury

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
100	Retoryka dyskusji	wprowadzenie do lekcji 17. <i>Retoryka dyskusji</i> Jan Kochanowski, <i>Odprawa posłów greckich</i> (fr.) miniprzewodniki: językowe środki retoryczne; chwyt erystyczne	– wymienia cechy skutecznej wypowiedzi – odróżnia retorykę od erystyki – wymienia językowe środki retoryczne i chwyt erystyczne – wyszukuje środki retoryczne w wypowiedzi Antenora – wskazuje w wypowiedzi Iketaona porównanie homeryckie – określa zasadniczą tezę w wystąpieniu Antenora i Iketaona	– podaje przykłady chwytów erystycznych – rozpoznaje chwyt erystyczny zastosowany przez Iketaona – wskazuje w wypowiedzi Antenora przykład alegorii, omawia jej funkcję – dostrzega różnicę między argumentami moralnymi a obywatelskimi	– wskazuje różnice między retoryką a erystyką – określa funkcję zróżnicowanych środków retorycznych w wypowiedzi Antenora – omawia funkcję pytań retorycznych w wypowiedzi Iketaona – przytacza argumenty moralne i obywatelskie Antenora – wyjaśnia, czym jest demagogia	– określa i ocenia typ argumentów pojawiających się w wypowiedziach obu mówców – uzasadnia, dlaczego erystyka Iketaona okazała się skuteczniejsza od retoryki Antenora – wyjaśnia, jak można się bronić przed dobrze dobranymi, choć demagogicznymi, argumentami	– omawia rodzaje i sposób wykorzystania środków retorycznych we współczesnym dyskursie politycznym
101	Bóg niewidzialny – psalterz Kochanowskiego	wprowadzenie do lekcji 18. <i>Bóg niewidzialny – psalterz Kochanowskiego</i> Jan Kochanowski, Psalm 13	– określa osobę mówiącą w psalmie i adresata wypowiedzi – wskazuje, czego dotyczą pytania z 1. strofy – wskazuje w psalmie anaforę – opisuje ukazany w psalmie wizerunek Boga – podejmuje próbę wyjaśnienia kontrastu z ostatniej strofy	– określa funkcję pytań z 1. strofy – wyszukuje w psalmie metaforę odnoszącą się do symbolicznego znaczenia światła i ciemności	– określa funkcję anafory w tekście – wskazuje i uzasadnia, do jakiego rodzaju psalmów należy tekst Kochanowskiego – rozważa i ocenia, czy wizerunek Boga z utworu Kochanowskiego jest podobny do tego ukazanego w psalmach biblijnych	– wskazuje i omawia funkcję środków stylistycznych wpływających na muzyczność psalmu – objaśnia sens obecnych w psalmie metaforycznych określeń sytuacji człowieka	– wystuchuje melodii skomponowanych przez Mikołaja Górnika, formułuje i uzasadnia swoje zdanie na temat tych kompozycji

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
10 2	Wdzięczność i ufność w psalmach	wprowadzenie do lekcji 19. <i>Wdzięczność i ufność w psalmach</i> Jan Kochanowski, Psalm 47, Psalm 91 (fr.)	– przedstawia wizerunek Boga ukazany w psalmach – wskazuje paralelizmy składniowe w Psalmie 47 – wskazuje metaforę w Psalmie 91 – gromadzi materiał na potrzeby referatu	– określa i uzasadnia, jakie uczucia wyraża Psalm 47 – omawia, jaki stosunek do innych narodów wyraża Psalm 47 – interpretuje sens metafory z psalmu 91 – wskazuje w Psalmie 91 okres warunkowy – pisze referat	– omawia, jakie sensory i znaczenia eksponują paralelizmy składniowe z Psalmu 47 – wyszukuje w Psalmie 91 obrazy o charakterze fantastycznym – omawia okres warunkowy z Psalmu 91	– omawia funkcję symboliki w psalmach – wyjaśnia rolę fantastyki w Psalmie 91 – pisze referat, zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi – wnioski z referatu zapisuje w formie interpretacji porównawczej	– wyjaśnia, z jakiego powodu Psalm 91 w kulturze polskiej stał się elementem liturgii pogrzebowej – wygłasza referat w klasie
10 3	Poezja wobec straty	wprowadzenie do lekcji 20. <i>Poezja wobec straty</i> Jan Kochanowski, <i>Tren IX</i>	– omawia kontekst kulturowy <i>Trenów</i> – wskazuje bohatera cyklu – wskazuje, że poeta zmodyfikował antyczną formę trenu – wymienia doktryny etyczne, do których odnoszą się <i>Treny</i> – wyjaśnia, czym (kim) jest Mądrość w <i>Trenie IX</i>	– definiuje cechy trenu jako gatunku literackiego, wyjaśnia, co zmienił poeta – omawia stosunek Mądrości do śmierci i wartości materialnych w <i>Trenie IX</i> – wskazuje w tekście alegorię, odczytuje jej sens	– wyjaśnia, jaki ideał filozoficzny reprezentuje Mądrość w <i>Trenie IX</i> – omawia funkcję apostrofy w <i>Trenie IX</i> – rozważa, czy cierpienie po śmierci bliskiej osoby może być wartością pozytywną; uzasadnia swoje zdanie	– wyjaśnia, dlaczego <i>Treny</i> można nazwać traktatem filozoficznym – omawia funkcję środków stylistycznych w <i>Trenie IX</i> – uzasadnia swój stosunek do stoickiego ideału apatii, odwołując się do <i>Trenu IX</i> i własnych przemyśleń	

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
10 4	Stoicyzm zaprzeczony	wprowadzenie do lekcji 21. <i>Stoicyzm zaprzeczony</i> Jan Kochanowski, <i>Tren XI</i> , <i>Tren XVI</i>	– wymieni postaci antyku, do których poeta nawiązuje – wskazuje pytania retoryczne w <i>Trenie XI</i> – uzasadnia prawdziwość słów Kochanowskiego, że lekarstwem na rozpacz jest poczucie nadziei i godności – wskazuje w <i>Trenie XVI</i> aluzję do biografii Cicerona – określa nastrój dominujący w <i>Trenie XVI</i>	– uzasadnia, odwołując się do <i>Trenu XI</i>, czy poeta solidaryzuje się w rozpacz z Brutusem – przedstawia obraz ludzkiego losu wyłaniający się z <i>Trenu XI</i> – określa problematykę <i>Trenu XVI</i> – wyjaśnia, odwołując się do <i>Trenu XVI</i> i własnych przemyśleń, w jaki sposób życie „sprawdza” wyznawany przez ludzi światopogląd	– określa funkcję pytań retorycznych w <i>Trenie XI</i> – przekłada okrzyk Brutusa na współczesną polszczyznę, wykorzystuje wyrazy bliskoznaczne i/lub wyrażenia z gwary środowiskowej – interpretuje cytaty z <i>Trenu XVI</i> świadczące o wspólnotocie losów Kochanowskiego i Cicerona – wskazuje motyw łączący <i>Tren XI</i> z <i>Trenem XVI</i>	– sporządza notatkę graficzną, w której ustala hierarchię postaw zakwestionowanych przez poetę w <i>Trenie XI</i> – opisuje, jaką funkcję pełni wspólny motyw występujący w <i>Trenie XI</i> i <i>Trenie XVI</i> – przedstawia własną receptę na uchronienie się przed rozpaczą	– omawia zagadnienie rozpacz artysty po stracie dziecka w <i>Trenach</i> i w wybranych tekstach kultury współczesnej – porównuje wizerunek śmierci w <i>Trenie XVI</i> i rzeźbie <i>Czarny Anioł</i> Wasilkowskiego
10 5	Rozterki religijne w <i>Trenach</i>	wprowadzenie do lekcji 22. <i>Rozterki religijne w Trenach</i> Jan Kochanowski, <i>Tren X</i> , <i>Tren XIX albo Sen</i> (fr.)	– określa osobę mówiącą i jej adresata – opisuje emocje, jakie wyraża osoba mówiąca w <i>Trenie X</i> – wskazuje w <i>Trenie X</i> nawiązania do kultury antycznej – wskazuje w <i>Trenie X</i> pytania retoryczne – przytacza argumenty matki pocieszającej syna w <i>Trenie XIX</i>	– wskazuje, czym charakteryzuje się konsolacja w utworze literackim – wyodrębnia w <i>Trenie X</i> wstęp, rozwinięcie i konkluzję – cytuje fragmenty <i>Trenu X</i>, będące przejawem zwątpienia i utraty wiary – przywołuje i komentuje cytaty,	– określa funkcję nawiązań do kultury antycznej w <i>Trenie X</i> – określa sens pytań retorycznych w <i>Trenie X</i> – rozważa, dlaczego poeta poszukuje Orszulki w różnych zaświatach – określa, które spośród argumentów	– określa rolę wtrącenia w <i>Trenie X</i> – opisuje, jaki obraz zaświatów wyłania się z <i>Trenu X</i> – omawia, jaką rolę odgrywa konwencja oniryczna w <i>Trenie XIX</i>	– porównuje obraz zaświatów ukazany w mitologii i <i>Trenie X</i>

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– opisuje obraz Orszulki z <i>Trenu XIX</i>	w których ujawnia się stanowisko poety wobec argumentów matki	matki stanowią konsolację religijną, a które – konsolację filozoficzną		
10 6	Tworzenie własnego tekstu. Szkic interpretacyjny	zadanie 1. Jan Kochanowski, <i>Tren V</i>	– wymienia zasady tworzenia szkicu interpretacyjnego – stawia tezę interpretacyjną i podejmuje próbę jej uzasadnienia	- analizuje budowę tekstu, sytuację komunikacyjną, użyte środki językowe, kreację świata przedstawionego – potwierdza prawdziwość swojej tezy za pomocą argumentów wywiezionych z tekstu oraz z wybranych kontekstów	– wybiera i omawia tylko te elementy składowe utworu, które są ważne dla jego zrozumienia – posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – pisze szkic interpretacyjny, zachowując cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi	– pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zwięźle podsumowuje rozważania	
10 7	<i>Treny jako cykl poetycki</i>	wprowadzenie do lekcji 23. <i>Treny jako cykl poetycki</i>	– wymienia najważniejsze elementy kompozycyjne cyklu <i>Trenów</i> – wypisuje z dwóch pierwszych trenów cyklu fragmenty, w których osoba mówiąca nawołuje do lamentu nad zmarłą	– wymienia elementy nowatorskie cyklu – wyszukuje w trenach III i VI sformułowania będące pochwąta zmarłej – wskazuje w <i>Trenie I</i> nawiązania mitologiczne; wyjaśnia ich sens w kontekście	– określa nastrój pierwszych sześciu trenów cyklu, uzasadnia swoją opinię cytatem z tekstu – rozważa, jaki jest stosunek Kochanowskiego do stoicyzmu i chrześcijaństwa w <i>Trenach</i>	– omawia zagadnienie kryzysu światopoglądowego poety w cyklu <i>Trenów</i>, odwołując się do konkretnych utworów – wyjaśnia, dlaczego <i>Tren XIX</i> stanowi konsolację filozoficzną i religijną	

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– wskazuje w trenach IX, X i XI fragmenty świadczące o kryzysie religijnym i filozoficznym poety – opisuje sytuację liryczną ukazaną w Trenie V, wskazuje symbole	- utworu rozpoczynającego cykl – wyszukuje w <i>Trenie</i> XVI fragment będący wyrazem nowego rozumienia filozofii stoickiej – sporządza notatkę syntezującą o cechach charakterystycznych cyklu	– charakteryzuje i ocenia wizerunek rodziny ukazany w <i>Trenach</i> – tworzy wypowiedź argumentacyjną, w której uzasadnia, że treny VI, VII i VIII to liryki życia rodzinnego		
108	Kobieta doskonała w poezji renesansu	wprowadzenie do lekcji 24. <i>Kobieta doskonała w poezji renesansu</i> Francesco Petrarca, <i>Sonet 61</i>, <i>Sonet 85</i> Jan Kochanowski, [<i>Srogie tańcuchy na swym sercu czuję...</i>], [<i>Nie zawżdy, piękna Zofija...</i>]	– wskazuje kontekst biograficzny sonetów Petrarki – definiuje cechy gatunkowe sonetu – omawia tematy sonetów Petrarki – wydziela w sonetach część refleksyjną i opisową – objaśnia refleksję z <i>Sonetu 61</i> – wypisuje motywy obecne w <i>Sonecie 61</i> Petrarki i utworze [<i>Srogie tańcuchy na swym sercu czuję...</i>] Kochanowskiego	– odróżnia sonety: włoski, francuski i angielski – definiuje pojęcie petrarkizmu – wyjaśnia, z kim (czym) osoba mówiąca w <i>Sonecie 85</i> zestawia swoje uczucia – przedstawia, w jaki sposób Petrarka ukazuje kobietę – uzasadnia, jakie cechy kobiecej urody są dla Petrarki najważniejsze	– podaje cechy petrarkizmu – określa funkcję środków stylistycznych w kreacji zakochanego mężczyzny w <i>Sonecie 85</i> – uzasadnia, co różni kochanków ukazanych w <i>Sonecie 61</i> i utworze [<i>Srogie tańcuchy na swym sercu czuję...</i>] – wyszukuje w <i>Sonecie 61</i> i pieśni [<i>Srogie tańcuchy na swym sercu czuję...</i>] antytezy i oksymorony, określa ich wpływ na	– pisze interpretację porównawczą <i>Sonetu 61</i> i utworu [<i>Srogie tańcuchy na swym sercu czuję...</i>], zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat tego, czy obraz kobiety w poezji renesansu jest bliski współczesnemu odbiorcy – zachowuje wszystkie cechy gatunkowe	– porównuje obraz miłości ukazany w <i>Pieśni nad Pieśniami</i> , <i>Dziejach Tristana i Izoldy</i> i wybranych sonetach Petrarki

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
					sposób przedstawienia uczuć		
109	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Margaret L. King, <i>Kobieta renesansu</i> (fr.) zadania 1.–10.	– określa, jaki problem rozważa autorka w swoim tekście – wskazuje epitety, którymi autorka obdarza role odgrywane przez kobiety w epoce renesansu – nazywa środek stylistyczny w wyrażeniu „los Ewy” – określa związek logiczny między treściami akapitów	– określa funkcje epitetów oraz wyrażenia „los Ewy” – interpretuje metaforę z akapitu 4. – określa, jaką funkcję w wywodzie pełni akapit 6. – wskazuje podsumowanie wyводу	– określa, z którym akapitem akapit 6. wiąże się bezpośrednio – omawia elementy znaczeniowe łączące te akapity – przytacza argumenty przemawiające za prawdziwością puenty tekstu – wskazuje elementy, w których najwyraźniej ujawnia się funkcja informatywna tekstu	– uzasadnia, że tekst pełni funkcję informatywną – uzasadnia stwierdzenie, że role kobiet w epoce renesansu wynikały z ich podporządkowania potrzebom mężczyzn; odwołuje się do tekstu	– pisze streszczenie, uwzględniając cel tekstu i główną myśl kolejnych akapitów
110	Dramat społeczny	wprowadzenie do lekcji 25. <i>Dramat społeczny</i> William Szekspir, <i>Tragedia Romea i Julii</i> (fr.) plakat do filmu <i>Romeo i Julia</i> , reż. Baz Luhrmann, 1996	– formułuje zasadniczy temat dramatu Szekspira, odwołując się do wstępnej pieśni Chóru – opisuje stosunek mieszkańców Weroni do sporu między dwiema rodzinami – przedstawia okoliczności ulicznej bójki	– opisuje, w jaki sposób reagują na siebie przywódcy skłóconych rodzin podczas spotkania na ulicy – uzasadnia, co jest przedmiotem sporu – rozważa i uzasadnia, czy zabójstwo Tybalta to zbrodnia w afekcie	– opisuje, jaki głębszy sens dostrzega książę Escalus w śmierci Romea i Julii – rozważa i uzasadnia, czy pośmiertny pomnik to właściwy sposób uczczenia osoby zmarłej – wyjaśnia, jakie znaczenia eksponuje	– określa kontekst historyczny wydarzeń ukazanych w dramacie – wyjaśnia, co jest powodem tego, że nienawiść między Capulettimi a Montekimi przechodzi na kolejne pokolenia	– rozważa zagadnienie sporu rodów w kulturze różnych epok, odwołując się do wybranych dzieł

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– tworzy notatkę syntetyzującą na temat sporu	– wyjaśnia, czy u źródeł miłości bohaterów było pragnienie zakończenia wojny rodzin	plakat do filmu <i>Romeo i Julia</i>	– rozważa, jaki wpływ na funkcjonowanie miasta lub państwa ma wewnętrzny konflikt społeczny	
11 1	Psychologia i język miłości	wprowadzenie do lekcji 26. <i>Psychologia i język miłości</i> William Szekspir, <i>Tragedia Romea i Julii</i> (fr.)	– wynotowuje metafory, którymi posługują się Romeo i Julia – określa przedmiot sporu kochanków – wyszukuje we fragmentach dramatu przykłady metaforyki religijnej – uzasadnia, jakie uczucia względem siebie wyrażają kochankowie	– dostrzega związek między sposobem porozumiewania się kochanków a siłą ich uczucia – wskazuje paralelizmy składniowe we fragmencie przedstawiającym spór kochanków – wyjaśnia, w jakim celu Romeo i Julia korzystają z metaforyki biblijnej – wskazuje petrarkizmy w wypowiedzi Romea	– charakteryzuje sposób mówienia o miłości w dramacie Szekspira, zwracając uwagę na rolę środków stylistycznych – wyjaśnia, jakie prawdy o miłości niesie dramat <i>Romeo i Julia</i> – wskazuje w przywołanych fragmentach metaforyczne szablony zapożyczone z pertrarkowskiego języka miłości	– wyjaśnia, symbolikę ptaków przywołanych w pierwszej rozmowie Romea i Julii – ocenia, czy wypowiedzi kochanków to szczerza deklaracja uczuć, czy przemyślana gra retoryczna – wyjaśnia, dlaczego Romeo używa petrarkizmów, mówiąc o swoim uczuciu do Rozaliny	
11 2	Etyka wypowiedzi	wprowadzenie do lekcji 27. <i>Etyka wypowiedzi</i>	– dostrzega wagę intencji komunikacyjnej w wypowiedzi – przestrzega zasad etyki wypowiedzi	– wymienia przykłady zachowań typowych dla cyberprzemocy	– opisuje emocje wyrażane przez bohaterów, swoje wnioski potwierdza cytatami z tekstu	– ocenia, czy bohaterowie mają siłę perswazji	

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		William Szekspir, <i>Tragedia Romea i Julii</i> (fr.)	– wymienia przykłady naruszania norm etycznych – definiuje, co to jest cyberprzemoc – określa intencję komunikacyjną wypowiedzi Julii	– cytuje używane przez Capuleta argumenty <i>ad personam</i> – pisze dwa listy respektujące zasady etyki wypowiedzi i etykiety językowej: oficjalny i prywatny	– ocenia, czy wypowiedzi Julii naruszają etykę wypowiedzi i etykietę językową – rozważa i uzasadnia, czy w sytuacjach prywatnych powinno się pamiętać o zasadach etyki wypowiedzi i etykiety językowej		
113	Patriotyzm wobec zagrożenia ojczyzny	wprowadzenie do lekcji 28. <i>Patriotyzm wobec zagrożenia ojczyzny</i> Piotr Skarga, <i>Kazania sejmowe</i> (fr.) miniprzewodnik: tematy i motywy literatury renesansu	– wskazuje, że <i>Kazania sejmowe</i> nigdy nie zostały wygłoszone – określa, czym charakteryzuje się gatunek mowy – określa, do jakiej tezy z Księgi Koheleta nawiązuje Skarga na początku mowy – wskazuje w tekście wyliczenia, wyjaśnia cel ich zastosowania – interpretuje metaforę „choroby Rzeczypospolitej”	– wymienia główne rodzaje retorycznych mów – wskazuje w tekście paralelizmy i anafory, wyjaśnia ich funkcję – wskazuje fragment, w którym pojawia się nawiązanie biblijne, wyjaśnia, czy jest ono zasadne – wskazuje w wypowiedzi Skargi fragmenty o charakterze perswazyjnym - wskazuje „choroby” współczesnej	– wyjaśnia kontekst historyczny <i>Kazań sejmowych</i> – określa wpływ środków stylistycznych na charakter wypowiedzi Skargi – wyjaśnia, jaki rodzaj perswazji jest obecny w wypowiedzi Skargi – rozważa i uzasadnia, z czego wynika siła państwa	– przedstawia w formie konspektu porządek wywodu – wyjaśnia, jaki jest cel utożsamienia ojczyzny z matką, uzasadnia, czy Skarga dopuszcza się tu manipulacji – ocenia aktualność proponowanego przez Skargę wzoru patriotyzmu – pisze mowę, wykorzystując środki retoryczne i zachowując wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi	– czyta całość <i>Kazań wtórego. O miłości ku ojczyźnie i o pierwszej chorobie Rzeczypospolitej, która jest z nieżyłości ku ojczyźnie</i>, omawia funkcję toposu ojczyzny jako okrętu – wygłasza mowę na forum klasy

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
				Polski, uzasadnia swoje zdanie			
11 4	Kontrreformacyjny święty	wprowadzenie do lekcji 29. <i>Kontrreformacyjny święty</i> Piotr Skarga, <i>Żywot świętego Stanisława biskupa i męczennika</i> (fr.)	– wskazuje przyczyny kontrreformacji – opisuje, jakim człowiekiem i urzędnikiem Kościoła jest św. Stanisław w tekście Skargi – opisuje, jakim człowiekiem i władcą jest król Bolesław – wyjaśnia, co było istotą sporu między św. Stanisławem a królem	– wskazuje fragmenty o nacechowaniu fantastycznym; określa ich funkcję – wyjaśnia, czy wybór św. Stanisława na patrona Polski to dobra decyzja	– wyjaśnia, jakie wyobrażenie świętości wyłania się z tekstu – określa perspektywę, z jakiej Skarga patrzy na św. Stanisława i jego spór z królem – przedstawia swoje zdanie na temat zagadnienia odpowiedzialności zbiorowej	– formułuje na podstawie tekstu uniwersalne przesłanie skierowane do władców – rozważa i uzasadnia, czy współczesny świat potrzebuje świętych	– porównuje, odwołując się do wcześniejszych przekazów: <i>Kroniki Galla Anonima</i> i <i>Hymnu do świętego Stanisława</i>, czy charakterystyki biskupa Stanisława i króla Bolesława w dziele Skargi są zgodne z przekazem średniowiecznym
11 5	Esej u źródeł gatunku	wprowadzenie do lekcji 30. <i>Esej u źródeł gatunku</i> Michel de Montaigne, <i>Próby</i> (fr.)	– wymienia cechy gatunkowe eseju – omawia genezę gatunku – określa dwie główne cechy eseju Montaigne'a – wymienia elementy składowe konspektu	– sporządza konspekt fragmentu eseju, wskazuje hasło główne treści kolejnych akapitów – wyszukuje w tekście fragmenty, w których ujawnia się subiektywne „ja” autora – wskazuje, jakie argumenty przytacza	– wyszukuje cechy eseju w tekście Montaigne'a – określa, czego dotyczą dygresje i jaka jest ich funkcja – rozważa i uzasadnia, czy Montaigne kładzie większy nacisk na poznanie siebie, czy na poznanie świata	– ocenia decyzję Sokratesa o odrzuceniu projektu ucieczki – określa funkcje środków stylistycznych w dziele Montaigne'a – pisze konspekt eseju osnutego wokół jednej z maksym delfickich, odwołuje się do różnych źródeł wiedzy	– pisze esej osnutý wokół jednej z maksym delfickich

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
				Montaigne, by uzasadnić swój kosmopolityzm			
11 6	Renesans. Powtórzenie wiadomości		– określa czas trwania epoki – wskazuje, czym się odznaczała renesansowa wizja człowieka – omawia treść tekstów renesansowych – wymienia motywy i idee renesansu	– wyjaśnia pojęcia <i>humanizm</i> i <i>antropocentryzm</i> – przedstawia, jaki był stosunek ludzi renesansu do Boga i człowieka – omawia stosunek kultury renesansu do spuścizny wcześniejszych epok	– omawia na przykładach, jak twórcy z epoki odrodzenia postrzegali powinności obywatela – omawia miłość jako temat renesansowej literatury	– przedstawia na przykładach, czym się odznaczała renesansowa sztuka dyskusji – objaśnia pojęcie artysty renesansowy	– wymienia charakterystyczne cechy eseju na przykładzie <i>Prób</i> Montaigne'a
11 7	Praca klasowa						
BAROK							
11 8	Barok – epoka przeciwieństw	wprowadzenie do lekcji 31. <i>Barok – epoka przeciwieństw</i> Wisława Szymborska, <i>Kobiety Rubensa</i> miniprzewodniki: symbole kultury baroku; barok – wielcy	– określa ramy czasowe baroku – wskazuje kontekst kulturowy epoki – wskazuje wydarzenia stanowiące kontekst religijny baroku – wymienia najbardziej popularne symbole kultury baroku	– omawia przyczyny nietolerancji religijnej w okresie baroku – wskazuje symbole typowe dla baroku na obrazie <i>Memento mori</i> – określa typ liryki w wierszu <i>Kobiety Rubensa</i>	– opisuje związek między charakterem epoki a przedstawianiem obrazu <i>Memento mori</i> – określa funkcję wyliczeń w utworze Szymborskiej – odczytuje zdanie poetki na temat estetyki baroku	– uzasadnia, jaka wizja kobiecości i człowieczeństwa mieści się w średniowiecznych i barokowych kanoach piękna; – wyszukuje w różnych źródłach wiedzy wyobrażenia kobiet w XVII-wiecznej	– zbiera informacje o ogrodzie wersalskim, a następnie wyjaśnia, jakie idee epoki baroku odzwierciedla ta kompozycja

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		malarze i rzeźbiarze <i>Memoriam mori</i>, XVII w. Peter Paul Rubens, <i>Trzy Gracje</i>, XVII w.	– określa osobę mówiącą w wierszu Szymborskiej – wyszukuje w wierszu Szymborskiej epitety i porównania dotyczące tytułowych postaci	– objaśnia metafory z wiersza Szymborskiej – wskazuje znamienne cechy malarstwa Rubensa	– rozważa, czy ideał kobiecego piękna jest obiektywny i niezmienny w czasie; uzasadnia swoje zdanie	sztuce; formułuje wnioski na temat kultury baroku	
119	Antynomie myśli barokowej	wprowadzenie do lekcji 32. <i>Antynomie myśli barokowej</i> Blaise Pascal, <i>Myśli</i> (fr.) miniprzewodnik: najwięksi filozofowie XVII w.	– wskazuje, że myśl barokowa opierała się na przeciwieństwach – definiuje pojęcie metafizyki – określa charakter <i>Myśli</i> Pascala, odwołuje się do fragmentów – definiuje pojęcie <i>antynomia</i> – wymienia antynomie, w które, zdaniem Pascala, uwiłkany jest człowiek	– wskazuje dwie podstawowe funkcje Pisma Świętego wymienione przez Pascala – uzasadnia, jakich ludzi Pascal uważa za „sprawiedliwych” – określa, jaki obraz świata i człowieka wyłania się z antynomii opisanych przez Pascala – ustosunkowuje się do stwierdzenia, że powinniśmy być wdzięczni osobom, które wytykają nam błędy i słabości	– wyjaśnia, z czego wynikał konflikt między dążeniem do pewności wiedzy a sferą metafizyki – omawia funkcję zdań wykrzyknikowych w <i>Myśli</i> 685. – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat kondycji człowieka; zachowuje cechy tej formy gatunkowej	– wyjaśnia, w czym Pascal postrzega paradoksalność chrześcijaństwa – porównuje sposób postrzegania człowieka cnotliwego przez Sokratesa i Pascala; wyciąga wnioski – porównuje wizerunek człowieka ukazany w <i>Myślach</i> Pascala i w <i>O godności człowieka</i> Mirandoli; stawia tezę interpretacyjną i przytacza argumenty na jej uzasadnienie	– rozważa, odwołując się do różnych koncepcji filozoficznych doby baroku, w jaki sposób myśliciele tamtego czasu tłumaczyli obecność zła w świecie; uzasadnia swoje zdanie – w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – wnioski z porównania <i>Myśli</i> Pascala i w <i>O godności człowieka</i> Mirandoli zapisuje w formie interpretacji porównawczej

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
12 0	Człowiek – Bóg – świat w poezji metafizycznej	wprowadzenie do lekcji 33. <i>Człowiek – Bóg – świat w poezji metafizycznej</i> Mikołaj Sęp Szarzyński, <i>Sonet IV. O wojnie naszej, którą wiemy z szatanem, światem i ciałem</i> <i>Sonet V. O nie-trwałej miłości rzeczy świata tego</i>	– wskazuje, że barok to epoka przeciwieństw – definiuje pojęcie <i>antynomia</i> – wymienia cechy poezji metafizycznej – wymienia powody nazwania Szarzyńskiego prekursorem baroku – omawia dwie koncepcje życia wskazane w <i>Sonecie IV</i> – wyszukuje w <i>Sonecie V</i> określenia dotyczące ciała i spraw materialnych – wskazuje w <i>Sonecie V</i> pytania retoryczne – wskazuje, na czym polegają sprzeczności ludzkiego życia według Szarzyńskiego	– wymienia cechy gatunkowe sonetu – wyróżnia w sonetach część opisową i refleksyjną – przedstawia, w jaki sposób osoba mówiąca w <i>Sonecie IV</i> postrzega Boga – wskazuje w <i>Sonecie IV</i> elipsy – określa funkcję pytań retorycznych z <i>Sonetu V</i> – wskazuje w <i>Sonecie V</i> inwersję, przerwę i antynomie – wnioski z rozważań na temat sprzeczności ludzkiego życia zapisuje w postaci tezy interpretacyjnej	– opisuje funkcję elipsy w <i>Sonecie IV</i> – tworzy notatkę dotyczącą związku między przestaniem <i>Sonetu IV</i> a filozofią Pascala – wskazuje w <i>Sonecie V</i> paradoks – określa powody postrzegania człowieka jako bytu sprzecznego i rozdartego wewnątrz – gromadzi argumenty na uzasadnienie swojej tezy na temat sprzeczności ludzkiego życia – pisze szkic interpretacyjny wybranego sonetu Szarzyńskiego	– porównuje sonety Szarzyńskiego i Petrarke; określa, jakich zmian dokonał polski poeta – określa wpływ środków artystycznych na wymowę <i>Sonetu V</i> – określa, co przyczyniło się do ukształtowania koncepcji człowieka walczącego – zachowuje wszystkie założenia szkicu interpretacyjnego jako formy wypowiedzi	– określa, w jaki sposób twórcy baroku przedstawiali dualizm duszy i ciała; odwołuje się do różnych tekstów kultury – wnioski z porównania sonetów Szarzyńskiego i Petrarke zapisuje w formie interpretacji porównawczej
12 1	Wybór czy przeddefiniowanie?	wprowadzenie do lekcji 34. <i>Wybór czy przeddefiniowanie?</i> Wiliam Szekspir, <i>Makbet</i> (fr.)	– wymienia cechy tragedii nowożytnej – wyjaśnia, jak Makbet i Banko postrzegają czarownice – cytuje argumenty, jakich używają Makbet	– wyjaśnia, o jakich podszepciach i wyobrażeniach mówi Makbet w wersach 58.–66. – przedstawia swoje stanowisko na temat czarownic;	– wymienia cechy tragedii antycznej – wyjaśnia, jakie są przyczyny wewnętrznego konfliktu Makbeta	– określa różnice między tragedią nowożytną a tragedią antyczną – rozważa, odwołując się do <i>Makbeta</i>, czy człowiek ma wolną wolę i jest	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – określa, w jaki sposób twórcy baroku przedstawiali czarownice;

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			i Banko w ocenach przepowiedni – wyjaśnia, czego tak naprawdę boi się Makbet – przygotowuje argumenty do dyskusji	określa, czy są to realne postacie czy personifikacje myśli i pragnień bohaterów – bierze udział w klasowej dyskusji	– wyjaśnia sens metafor „straszliwe obrazy/ [...] każą łomotać/Sercu o żebra” – przestrzega zasad etyki wypowiedzi i etykiety językowej	panem swojego losu – pisze wypowiedź argumentacyjną zgodnie ze wszystkimi założeniami tej formy gatunkowej	odwołuje się do różnych tekstów kultury
12 2	Zbrodnia i jej motywacja	wprowadzenie do lekcji 35. <i>Zbrodnia i jej motywacja</i> William Szekspir, <i>Makbet</i> (fr.) Rafał Olbiński, plakat operowy miniprzewodnik: barok – wielcy muzycy	– przedstawia argumenty Makbeta na temat zabójstwa – cytuje argument lady Makbet, który ma przekonać Makbeta do zbrodni – wsazuje, na czym polega intencja komunikacyjna wypowiedzi – wymienia środki służące manipulacji językowej – wskazuje, czym jest erystyka; wskazuje jej elementy w tekście – przygotowuje argumenty do dyskusji	– opisuje wymagania stawiane Makbetowi przez żonę – uzasadnia, czy argumentacja lady Makbet ma cechy manipulacji językowej – wskazuje, jakie chwyt erystyczne stosuje lady Makbet – przypomina zasady etyki wypowiedzi i etykiety językowej – bierze udział w klasowej dyskusji	– określa intencję komunikacyjną wypowiedzi Makbeta do żony w wersach 20.–24. – przedstawia opinię na temat stwierdzenia, że zabójstwo Duncana to zbrodnia z premedytacją – określa, jakie zasady etyki wypowiedzi łamie lady Makbet – w klasowej dyskusji przestrzega zasad etyki wypowiedzi i etykiety językowej	– przedstawia, jakie odczytanie tragedii Szekspira zapowiada plakat Olbińskiego – rozważa, czy Makbeta w finale tragedii można określić mianem rycerza; odwołuje się do wszystkich zbrodni popełnionych przez bohatera, a także do <i>Pieśni o Rolandzie</i> i do pojęcia etosu rycerskiego	– przywołuje inne teksty kultury, w których pojawił się motyw zbrodni; określa ich związek z <i>Makbetem</i>

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
12 3	Postaci zła w <i>Makbecie</i>	wprowadzenie do lekcji 36. <i>Postaci zła w Makbecie</i> William Szekspir, <i>Makbet</i> (fr.) zadanie projektowe (wystawa o symbolice zła w różnych kulturach)	– omawia kontekst kulturowy epoki; wskazuje, co i/lub kogo postrzegano jako źródło zła w XVI i XVII w. – wymienia zwierzęta wskazane w zaklęciach czarownic – opisuje i ocenia zachowanie Makbeta – korzysta z różnych źródeł wiedzy, w tym ze słowników – tworzenia notatkę syntetyzującą i hasło encyklopedyczne – przygotowuje argumenty do dyskusji – włącza się w prace projektowe	– wyjaśnia istotę prawdziwego zła, odwołując się do wypowiedzi Hekate – rozważa i uzasadnia, czy Makbet był od początku zły, czy stał się taki pod wpływem okoliczności – sprawdza w słowniku symbolikę przypisywaną zwierzętom z zaklęć czarownic – bierze udział w klasowej dyskusji – gromadzi materiał do zadania projektowego	– określa, jaką funkcję pełnią czarownice i zwierzęta w <i>Makbecie</i> – omawia sposób postrzegania obecności zła w świecie; odwołuje się do różnych tekstów – sporządza notatkę syntetyzującą na temat barokowej symboliki zła – w klasowej dyskusji przestrzega zasad etyki wypowiedzi i etykiety językowej – opracowuje materiał do zadania projektowego	– uzasadnia, dlaczego Hekate nazywa Makbeta człowiekiem „pełnym złości”; wykorzystuje różnicę znaczeniową między słowami <i>złość</i> i <i>zło</i> – formułuje hasło encyklopedyczne pojęcia <i>ksenofobia</i> zgodnie ze wszystkimi cechami tej formy wypowiedzi; odwołuje się do znajomości dramatu Szekspira i do barokowego światopoglądu – tworzy scenariusz wystawy o symbolice zła w różnych kulturach	– rozważa i uzasadnia, w jaki sposób sztuka kreuje obraz zła; odwołuje się do wybranych współczesnych dzieł filmowych lub teatralnych – organizuje wystawę o symbolice zła w różnych kulturach
12 4	Wina i kara – postać lady Makbet	wprowadzenie do lekcji 37. <i>Wina i kara – postać lady Makbet</i>	– wyjaśnia, czym objawia się psychoza lady Makbet – odczytuje z wypowiedzi lady Makbet, o co bohaterka oskarża męża	– wskazuje w wypowiedziach lady Makbet słowa, w których nieświadomie wskazuje ona przyczyny swojego stanu	– wyjaśnia, dlaczego fragment ukazujący nocną scenę obłędu lady Makbet nie jest pisany wierszem, lecz prozą	– wyjaśnia, dlaczego lady Makbet boi się ciemności, a także w jaki sposób interpretować czynność mycia rąk przez bohaterkę	– określa, jaką funkcję pełni motyw umywania rąk w Biblii i w <i>Makbecie</i> – w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		William Szekspir, <i>Makbet</i> (fr.)	– cytuje fragment, w którym medyk określa chorych psychicznie – wskazuje, jakie niebezpieczeństwa rodzą ambicja i rywalizacja	– wyjaśnia, jakie były przyczyny obłędu lady Makbet – rozważania na temat niebezpieczeństw ambicji i rywalizacji zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	– rozważa i uzasadnia, czy można usprawiedliwić postępowanie lady Makbet – pisze wypowiedź argumentacyjną	– w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	utworów literackich i filmowych
12 5	Fenomen piękna i czasu	wprowadzenie do lekcji 38. <i>Fenomen piękna i czasu</i> Daniel Naborski, <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> Daniel Naborski, <i>Krótkość życia, Na toż zadanie projektowe</i> (album z sentencjami o czasie)	– wskazuje, że utwór <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> jest panegirikiem – zapisuje pierwszą część wiersza w postaci schematu antytezy – definiuje pojęcie <i>antropomorfizacji</i> – Wskazuje obecność motywu <i>vanitas</i> w <i>Krótkości życia</i> i w <i>Na toż</i> – określa nastrój i problematykę <i>Krótkości życia</i> i <i>Na toż</i> – wyszukuje w utworach fragmenty o charakterze sentencji	– wymienia cechy gatunkowe panegiryku – zapisuje drugą część wiersza <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> w postaci konspektu uzasadnień negacji – wskazuje w tekście antropomorfizację – definiuje pojęcie <i>koncept</i> – rozważania na temat piękna zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie – wskazuje w wierszu <i>Krótkość życia</i>	– określa cechy wspólne elementów zestawionych z oczami królowny – omawia funkcję antropomorfizacji w wierszu – wyjaśnia, na czym polega zastosowany przez autora koncept – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat obiektywizmu piękna – określa funkcję wyliczeń w wierszu <i>Krótkość życia</i> – omawia związek metafor opartych na motywie dnia	– określa, jaki typ gradacji występuje w wierszu <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> – ocenia kunsztowną formę wiersza <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej – omawia funkcję paradoksu w <i>Krótkości życia</i> – interpretuje sentencje obecne w <i>Krótkości życia</i>;	– określa funkcję gradacji w wierszu <i>Na oczy królowny angielskiej...</i> – w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – omawia podobieństwa między malarzkimi a poetyckimi przedstawieniami motywu <i>vanitas</i> – publikuje album z sentencjami o czasie

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– wypisuje z wiersza <i>Na toż</i> metafory oparte na motywie dnia i nocy – włącza się w prace projektowe	paradoksy i wyliczenia – wskazuje w <i>Krótkości żywota</i> symbole przemijania – gromadzi materiał do zadania projektowego	i nocy w wierszu <i>Na toż</i> z wymową utworu – opracowuje materiał do zadania projektowego	omawia ich wpływ na wymowę tekstu – omawia, do jakiej koncepcji czasu nawiązuje wiersz <i>Na toż</i> – przekształca na współczesną polszczyznę sentencje z wiersza <i>Na toż</i> – tworzy album z sentencjami o czasie	

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

12 6	Współczesne nawiązania do poezji Naborowskiego	wprowadzenie do lekcji 39. <i>Współczesne nawiązania do poezji Naborowskiego</i> Eugeniusz Tkaczyszyn-Dycki, <i>LXXII</i> Jarosław Marek Rymkiewicz, <i>Wiersz na te słowa Heraklita: Nie można wejść dwa razy do tej samej rzeki</i>	– określa, kim jest adresat w <i>LXXII</i>; wskazuje kierowane do niego przestrogi – definiuje znaczenie sceptycyzmu – charakteryzuje osobę mówiącą w wierszu Rymkiewicza – wskazuje w tekście odwołania do barokowego dualizmu – rozważa, czym jest czas dla człowieka, uzasadnienia szuka w wybranych tekstach kultury	– rozstrzyga, czy przekonanie wyrażone w <i>LXXII</i> można uznać za sceptyczne – wyjaśnia znaczenia określeń: „ciemność teraz”, „ciemność potem” – interpretuje puentę; zwraca uwagę, jak jej sens wpływa na wymowę <i>LXXII</i> – wyjaśnia znaczenie sentencji Heraklita – rozważania na temat czasu zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	– objaśnia sens przestrogi kierowanych do adresata w <i>LXXII</i> – odczytuje sens przywołania sentencji Heraklita w tytule wiersza – wskazuje w tekście odwołania do barokowego <i>vanitas</i> – uzasadnia, do jakiej koncepcji czasu nawiązuje Rymkiewicz – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat czasu	– uzasadnia, który wiersz Naborowskiego był inspiracją dla Tkaczyszyna-Dyckiego – określa, z którym tekstem Naborowskiego Rymkiewicz prowadzi dialog; objaśnia, na czym polega podobieństwo refleksji o czasie w obu tekstach – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – wyjaśnia, w jakim celu współcześni twórcy odwołują się do XVII-wiecznych symboli; podaje przykłady nawiązań do stylistyki barokowej
12 7	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź ustna	zadanie 1. Daniel Naborowski, <i>Marność</i>	– analizuje polecenie zawarte w temacie – wymienia zasady tworzenia wypowiedzi ustnej	– przygotowuje na podstawie podanego przykładu własny konspekt wypowiedzi ustnej – formułuje własną tezę – określa zakres i typ tekstów do wykorzystania – formułuje argumentację	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – prezentuje wypowiedź na forum klasy, pamiętając o funkcji wstępu i zakończenia	– formułuje opinię popartą uzasadnieniem – płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia, bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	– z łatwością tworzy wstęp i zakończenie do wypowiedzi informacyjnych i argumentacyjnych – potrafi wskazać wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
12 8	Miłość w wierszach Jana Andrzeja Morsztyna	wprowadzenie do lekcji 40. <i>Miłość w wierszach Jana Andrzeja Morsztyna</i> Jan Andrzej Morsztyn, <i>Redivivatus</i> ; <i>Na koszulę brudną</i>	– definiuje pojęcie konceptu – wskazuje okres warunkowy w wierszu <i>Redivivatus</i> – określa osobę mówiącą i adresata jej wypowiedzi w wierszu <i>Na koszulę brudną</i> – przedstawia, czego dotyczy sytuacja liryczna w tekście – wymienia elementy tradycji petrarkowskiej	– analizuje składowe okresu warunkowego z wiersza <i>Redivivatus</i> – opisuje, w jaki sposób Morsztyn wyobraża sobie życie po śmierci – wskazuje symbole i metafory w wierszu <i>Na koszulę brudną</i> – omawia, na czym polega koncept zastosowany przez autora	– omawia funkcję okresu warunkowego w wierszu <i>Redivivatus</i> – uzasadnia, jaki jest stosunek Morsztyna do reinkarnacji – objaśnia sens symboli w wierszu <i>Na koszulę brudną</i> – interpretuje metafory – wskazuje, czy metafory z wiersza <i>Na koszulę brudną</i> to metonimie czy synekdochy	– omawia, odwołując się do wiersza <i>Redivivatus</i>, w jaki sposób Morsztyn postrzega ludzkie ciało – definiuje pojęcie <i>libertynizm</i> – rozważa i uzasadnia, czy wiersz <i>Redivivatus</i> można powiązać z libertynizmem – omawia związek wiersza <i>Na koszulę brudną</i> z estetyką turpizmu – określa stosunek Morsztyna do tradycji petrarkowskiej	– rozważa i uzasadnia, odwołując się do dzieł literackich, malarskich i filmowych, czy istnieje różnica między brzydotą w sztuce a brzydotą w naturze
12 9	Słowa wieloznaczne	wprowadzenie do lekcji 41. <i>Słowa wieloznaczne</i> Renata Grzegorzczak, <i>Wprowadzenie do semantyki języko-definiującej</i> (fr.)	– wskazuje, że słowa są podstawowymi nośnikami znaczeń – objaśnia pojęcia <i>treść</i> i <i>zakres wyrazu</i> – wskazuje pojęcie nieostre – definiuje, czym są synonimia, homonimia i antonimia	– wyjaśnia, co to znaczy, że między treścią a zakresem znaczeniowym wyrazu zachodzi stosunek odwrotnie proporcjonalny – wyjaśnia, na czym polega wieloznaczność (polisemia) słowa	– podaje przykłady słów wieloznacznych; objaśnia ich definiowanie – wyjaśnia na przykładach różnicę między znaczeniem dosłownym a niedosłownym	– opisuje, na jakim konceptie oparto wiersz Morsztyna – omawia elipsy z wiersza Morsztyna; wskazuje, jakich elementów znaczenia brakuje; określa funkcję elips	– podaje inne niż w podręczniku przykłady pojęć z nauki o języku

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		Jan Andrzej Morsztyn, <i>Cuda miłości. Sonet</i>	– wskazuje synonimy w wierszu Morsztyna – pracuje ze słownikiem języka polskiego	– dobiera synonimy i antonimy do podanych słów – przypomina wiadomości na temat elipsy – przypomina, czym jest paradoks; dostrzega, jego związek ze zjawiskiem wieloznaczności	– wyszukuje metaforyczne znaczenia słów – przypisuje nazwom zwierząt znaczenia dotyczące określonych cech psychicznych – rozpoznaje elipsy w wierszu Morsztyna – wskazuje paradoks w wierszu Morsztyna	– uzasadnia, na czym polega sprzeczność znaczeń słów użytych przez Morsztyna w konstrukcji paradoksu	
130	Słowa neutralne i wartościujące	wprowadzenie do lekcji 42. <i>Słowa neutralne i wartościujące</i> Jan Andrzej Morsztyn, <i>Niestatek</i>	– wskazuje, że słowa różnią się między sobą także stosunkiem emocjonalnym – definiuje środki, którymi można wyrażać w języku emocje i oceny – dzieli słowa na neutralne i wartościujące – podaje trzy synonimy wyrazu <i>twarz</i>: neutralny emocjonalnie, wartościujący pozytywnie, wartościujący negatywnie	– definiuje ekspresywizmy – wskazuje w wierszu <i>Niestatek</i> określenia nacechowane pozytywnie i negatywnie – podaje nacechowane emocjonalnie synonimy nazw zawodów – wskazuje wśród podanych słów wyrazy wartościujące	– wyjaśnia, które z określeń nacechowanych pozytywnie i negatywnie z wiersza straciły swój wartościujący charakter i obecnie są emocjonalnie neutralne – uzasadnia, czy ludzie kulturalni mogą używać słów wartościujących – parafrazuje wiersz Morsztyna; zastępuje dawne wyrazy słowami współczesnymi	– podaje przykłady pojedynczych słów wartościujących, synonimicznych do podanych wyrazów neutralnych – uzasadnia, czy można w języku oficjalnym posługiwać się nacechowanymi emocjonalnie synonimami nazw zawodów – parafrazuje wiersz Morsztyna; stosuje koncept poety	– ogląda w telewizji wybrany serwis informacyjny; sporządza wykaz użytego słownictwa neutralnego i emocjonalnego

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

13 1	Dramat wyborów w <i>Hamlecie</i>	wprowadzenie do lekcji 43. <i>Dramat wyborów w Hamlecie</i> William Szekspir, <i>Hamlet</i> (fr.)	– wymienia cechy tragedii nowożytnej – przedstawia, jaki wybór stawia Hamlet przed sobą i przed innymi ludźmi – wskazuje fragment, w którym ujawnia się opinia Hamleta o samobójstwie – gromadzi argumenty do dyskusji	– objaśnia pojęcie <i>hamletyzm</i> – określa, odnosząc się do tekstu, co jest dla Hamleta nie do zniesienia w życiu – rozważa i uzasadnia, czy dylemat Hamleta można uznać za wybór tragiczny – bierze udział w klasowej dyskusji	– omawia, w jaki sposób Hamlet określa życie człowieka; ustala, jaką rolę odgrywają te określenia – wyjaśnia, z czego wynikają rozterki i obawy Hamleta – interpretuje zakończenie wypowiedzi Hamleta – w klasowej dyskusji przestrzega zasad etyki wypowiedzi i etykiety językowej	– wyjaśnia, dlaczego bohater uważa wszystkich ludzi za tchórzy – ustala i uzasadnia, czy dla Hamleta słowo <i>być</i> wiąże się z egzystencją, czy z działaniem; odwołuje się do całego dramatu	– przygotowuje informacje na temat Gdańskiego Teatru Szekspirowskiego
13 2	Wzorzec rycerza w <i>Hamlecie</i>	wprowadzenie do lekcji 44. <i>Wzorzec rycerza w Hamlecie</i> William Szekspir, <i>Hamlet</i> (fr.) Stanisław Barańczak, <i>Biografia. Appendix</i> (fr.)	– wymienia cechy typowe dla średnio-wiecznego wzorca rycerza – wskazuje określenia i porównania w samoocenie Hamleta – rozważa i uzasadnia, czy Hamlet jest tchórzem, czy człowiekiem o wielkiej wrażliwości; odwołuje się do wzorca rycerza	– określa funkcję pytań postawionych w tekście – wypisuje symbole z fragmentu <i>Hamleta</i>; określa ich rolę – wskazuje, że utwory Barańczaka to parafrazy – wskazuje elipsę, równoważnik zdania i antynomię w wierszu „<i>Romeo i Julia</i>”; określa funkcję antynomii	– przedstawia, w jaki sposób Ofelia mówi o Hamlecie – omawia, co jest powodem zmiany stosunku Hamleta do Ofelii – omawia funkcję środków stylistycznych w parafrazach Barańczaka – wyjaśnia, nawiązując do ilustracji z podręcznika, co sądzi o wykorzysty-	– wyjaśnia, jaki jest związek między wypowiedzią Fortynbrasa o Hamlecie w finale sceny a wymową całego dramatu – interpretuje utwory Barańczaka jako parafrazy dzieł Szekspira; określa funkcję tych parafraz – rozważa i uzasadnia, jaka jest wymowa wiersza „<i>Hamlet</i>”	– interpretuje obraz <i>Hamlet polny II</i> (1977) Jerzego Dudy-Gracza; wyjaśnia, dlaczego malarz nawiązał do <i>Hamleta</i>; określa wpływ tego nawiązania na wymowę dzieła – wyszukuje w internecie inne współczesne nawiązania do <i>Hamleta</i>

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– wskazuje kolokwializmy w wierszu Barańczaka; wyjaśnia, jaka jest ich funkcja – wskazuje, czym są elipsy i antynomie – rozpoznaje frazeologizmy	– określa funkcję frazeologizmów w wierszu „Makbet”	– wskazuje na warianty w popkulturze uznanych przez tradycję dzieł literackich	– rozważa i ocenia humorystyczne podejście do tradycji literackiej w parafrazach Barańczaka	
133	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź argumentacyjna	Stephen Greenblatt, <i>Shakespeare. Stwarzanie świata</i>	– analizuje polecenie zawarte w temacie – wymienia zasady tworzenia wypowiedzi argumentacyjnej – tworzy plan kompozycyjny wypowiedzi na zadany temat – podejmuje próbę napisania wypowiedzi argumentacyjnej	– pisze wypowiedź argumentacyjną – rozpoznaje problem rozważany w tekście oraz stanowisko autora wobec tego problemu – ustosunkowuje się do rozwiązania przyjętego przez autora – odwołuje się do utworów poruszających problem rozważany w tekście – formułuje wnioski	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje cechy tej formy gatunkowej – rzeczowo uzasadnia swoje stanowisko wobec problemu rozważanego w tekście – zachowuje logiczną kolejność argumentów	– pisze efektowny, atrakcyjny wstęp – w zakończeniu zręcznie podsumowuje rozważania	– wskazuje wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
13 4	Błądny rycerz wśród realiów życia	wprowadzenie do lekcji 45. <i>Błądny rycerz wśród realiów życia</i> Miguel de Cervantes Saavedra, <i>Przemysłny szlachcic Don Kichote z Manczy</i> (fr. części I) miniprzewodnik: bohaterowie <i>Don Kichote'a</i>	– omawia genezę utworu Cervantesa – wymienia cechy gatunkowe powieści – wymienia bohaterów <i>Don Kichote'a</i> – charakteryzuje główne postaci, zwracając uwagę na ich cechy charakterystyczne – wyjaśnia, dlaczego Don Kichote bierze urojenia za rzeczywistość – wymienia cechy średniowiecznego wzorca rycerza	– wyjaśnia, jak rozumie scenę walki z wiatrakami – przytacza, jak Don Kichote tłumaczy decyzję o podjęciu walki – rozważa i uzasadnia, czy w życiu lepiej być Don Kichotem czy Sancho Pansą – uzasadnia, czy warto czytać książki, skoro ukazują świat nieprawdziwy, piękniejszy od rzeczywistego	– przedstawia efekty starcia bohatera z wiatrakami; zwraca uwagę, jak Don Kichote tłumaczy przegraną – ocenia zasadność przyznania powieści piątego miejsca na liście bestsellerów wszystkich czasów w plebiscycie „Readers Digest”; uzasadnia swoje zdanie	– rozważa i uzasadnia, czy sposób ukazania Don Kichote'a to deheroizacja; odwołuje się do średniowiecznego wzorca rycerza	– przygotowuje informacje na temat wizerunku Don Kichote'a w sztuce
13 5	Tragiczna wielkość i patetyczna śmieszność Don Kichote'a	wprowadzenie do lekcji 46. Tragiczna wielkość i patetyczna śmieszność <i>Don Kichote'a</i> Miguel de Cervantes Saavedra, <i>Przemysłny szlachcic Don Kichote z Manczy</i> (fr. części II)	– wskazuje, czym charakteryzuje się popkultura – opowiada przebieg zdarzeń ukazanych w przywołanym fragmencie – wskazuje fragmenty tekstu o nacechowaniu ironicznym – pisze szkic interpretacyjny fragmentu powieści	– wskazuje i uzasadnia, z czego wynika popkulturowa popularność Don Kichote'a – omawia, w jaki sposób bohaterowie fragmentu interpretują zachowanie lwa	– omawia, jaką funkcję w kreowaniu postaci Don Kichote'a pełni ironia – rozważa, czy Don Kichote jest w powieści przedstawiony jako wzór postępowania, czy jako przedmiot ośmieszenia; uzasadnia swoje zdanie	– omawia, na czym polega maksymalizm etyczny Don Kichote'a – w szkicu interpretacyjnym zachowuje wszystkie cechy gatunkowe tej formy wypowiedzi	– rozważa i uzasadnia, w jaki sposób współczesna popkultura przekształca utrwalone w tradycji wzorce i motywy; odwołuje się do dzieł literackich, malarskich i filmowych

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
13 6	Sarmacki system wartości	wprowadzenie do lekcji 47. <i>Sarmacki system wartości</i> Jan Chryzostom Pasek, <i>Pamiętniki</i> (fr.)	– omawia kontekst historyczny i religijny utworu – charakteryzuje sarmatyzm – wyszukuje w tekście hiperbole – wskazuje wyrazy nacechowane neutralnie i emocjonalnie – wymienia cechy gawędy i stylu makaronicznego – wskazuje, czym się charakteryzuje styl rubaszny	– wskazuje cechy typowego Sarmaty, charakteryzując narratora występującego w tekście Paska – wyjaśnia, czy słowa będące określeniami Szwedów i Turków mają nacechowanie neutralne, czy emocjonalne – wskazuje cechy gawędy w narracji o zdobyciu Koldyngi – wskazuje w tekście elementy stylu makaronicznego	– omawia funkcję hiperbol oraz zastosowania stylu makaronicznego w tekście – porównuje akapity 3. i 4. pod względem szczegółowości relacji; wyjaśnia, z czego wynikają dysproporcje – opisuje stosunek pamiętnikarza do obcych – wskazuje przejawy rubasznosci w tekście Paska; określa funkcję tych fragmentów	– określa, jaki wpływ na wymowę tekstu mają budowa składowa zdań i zaimki <i>nasz</i> – interpretuje opis odsieczy wiedeńskiej zamieszczony w tekście	
13 7	Sarmata wobec Innego i niedefiniowanego	wprowadzenie do lekcji 48. <i>Sarmata wobec Innego i niedefiniowanego</i> Jan Chryzostom Pasek, <i>Pamiętniki</i> (fr.) infografika: klucze do kultury baroku	– opisuje okoliczności pobytu Paska w Danii – wyjaśnia, dlaczego Pasek postrzega Dunki jako „inne” – rozpoznaje środki językowe wykorzystane do opisu niezwykłej ryby – wskazuje, kogo określa się mianem Innego	– wskazuje w tekście elementy stylu makaronicznego; omawia ich funkcję w utworze – omawia, do kogo / czego Pasek porównuje dziwną rybę – określa stosunek do Innego wyrażony w tekście	– wyjaśnia, dlaczego pisarz posługuje się analogią w opisie dziwnej ryby – wyjaśnia, z czego wynika odmienne niż w poprzednich fragmentach <i>Pamiętników</i> nastawienie do Innego – pisze wypowiedź argumentacyjną na	– rozważa i uzasadnia, czy analogia to skuteczna metoda poznania – określa warunki, jakie powinny być spełnione, aby prowadzić dialog międzykulturowy – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			– wskazuje w tekście fragmenty o charakterze humorystycznym	– określa funkcję elementów humorystycznych – rozważania na temat oswajania Innego zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	temat oswajania Innego	cechy tej formy gatunkowej	
13 8	Tworzenie własnego tekstu. Wypowiedź ustna	zadanie 2. Janusz Tazbir, <i>Spotkania z historią</i> (fr.)	– analizuje polecenie zawarte w temacie – wymienia zasady tworzenia wypowiedzi ustnej	– przygotowuje na podstawie podanego przykładu własny konspekt wypowiedzi ustnej – formułuje własną tezę – określa zakres i typ tekstów do wykozystania – rozwija umiejętność argumentacji	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić i uzasadnić własne zdanie – prezentuje wypowiedź na forum klasy, pamiętając o funkcji wstępu i zakończenia	– formułuje opinię popartą uzasadnieniem – płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia, bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	– z łatwością tworzy wstęp i zakończenie do wypowiedzi informacyjnych i argumentacyjnych – potrafi wskazać wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie
13 9	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Janusz Tazbir, <i>Kontrreformacja w Polsce</i> (fr.) zadania 1.–9.	– Wskazuje temat tekstu – Analizuje tekst nieliteracki – wnioskuje i argumentuje – tworzy definicję – Konstruuje sylogizm				

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
14 0	<i>Skąpiec</i> jako komedia charakterów	wprowadzenie do lekcji 49. <i>Skąpiec jako komedia charakterów</i> Moliere, <i>Skąpiec</i> (fr.)	– wskazuje kontekst historyczny i kulturowy komedii Moliere – wyjaśnia pojęcia <i>komedia</i> i <i>komizm</i> – wskazuje, że komizm może być słowny albo sytuacyjny – wyszukuje w <i>Skąpcu</i> przykłady komizmu słownego i sytuacyjnego – charakteryzuje bohaterów <i>Skąpca</i> – omawia relacje Harpagona z dziećmi	– wymienia typy komizmu i odmiany komedii jako gatunku literackiego – opisuje historię powstania teatru Comédie-Française – wskazuje różnice między stanowiskiem Harpagona a Anzelma – stosuje zasady etyki wypowiedzi i etykiety językowej	– omawia, na czym polega komizm tytułowej postaci – charakteryzując relację Elizy z ojcem, odwołuje się do etyki wypowiedzi i etykiety językowej – interpretuje ostatnie słowa Harpagona; określa ich wpływ na wymowę dzieła	– uzasadnia, dlaczego <i>Skąpca</i> można nazwać komedią charakterów – rozważa i uzasadnia, czy próżność jest wadą wszystkich ludzi – wyjaśnia, czy to, co moralnie złe, zawsze jest brzydkie	
14 1	Dramat pewnej wady	wprowadzenie do lekcji 50. <i>Dramat pewnej wady</i> Moliere, <i>Skąpiec</i> (fr.)	– wskazuje argumenty, którymi Kleant uzasadnia swoją wiarygodność kredytową – wyjaśnia, na czym polega hipokryzja Harpagona – wyraża opinię, czy można uzasadnić skąpstwo i chciwość – wskazuje, czym są eponimy	– interpretuje oskarżenia opinii publicznej na temat Harpagona – omawia, na czym polega karykaturalny charakter postaci wyłaniającej się z opowieści sąsiadów – rozróżnia neologizm i eponim	– definiuje kontekst językowy wpływający na interpretację i wymowę tytułu dramatu – rozważa i uzasadnia, dlaczego Waleriusz cytuje Sokratesa w rozmowie z Harpagonem – tworzy własne eponimy	– rozważa, czy hipokryzja jest wadą gorszą niż chciwość; uzasadnia swoje zdanie, odwołując się do dramatu Moliere i innych tekstów kultury	– porównuje sposób przedstawienia skąpca w różnych tekstach kultury

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
14 2	Barok. Powtórzenie wiadomości		– wskazuje ramy czasowe i cechy charakterystyczne epoki – wskazuje, według jakiego klucza można odczytywać i interpretować kulturę baroku – porządkuje i utrwała paletę tematów literackich typowych dla epoki baroku – przypomina problematykę lektur obowiązkowych powstałych w okresie baroku – charakteryzuje barokowy światopogląd				
14 3	Praca klasowa						
OŚWIECENIE							
14 4	Epoka rozumu	wprowadzenie do lekcji 51. <i>Epoka rozumu</i> Immanuel Kant, <i>Co to jest oświecenie</i> (fr.) miniprzewodnik: wielkie idee oświecenia	– określa ramy czasowe epoki w Europie i w Polsce – określa kontekst historyczny i kontekst kulturowy epoki – wskazuje oświeceniowy światopogląd i główne idee epoki – przytacza, w jaki sposób Kant definiuje oświecenie	– wskazuje, że nazwa <i>oświecenie</i> (w odróżnieniu od nazw <i>renesans</i> i <i>barok</i>) nie odnosi się do sztuki – wskazuje, jakie określenia przypisywano epoce oświecenia – omawia, jak Kant tłumaczy fakt, że wielu ludzi pozostaje niedojrzalymi przez całe życie	– różnicuje trzy nurty w sztuce: klasycyzm, sentymentalizm i rokoko – wskazuje, że klasycyzm jako nurt w sztuce oświecenia stanowi kontynuację prądu z XVI i XVII w. – wyjaśnia, odwołując się do tekstu, co Kant uznaje za warunek oświecenia społeczeństwa, a co za warunek jego dojrzałości	– omawia związek między słownictwem zastosowanym przez Kanta a wymową tekstu – uzasadnia, jaka jest zdaniem Kanta misja ludzi oświeconych	– prezentuje efekty projektu na forum klasy
14 5	Tworzenie własnego tekstu.	zadanie 1. Joseph Wright of Derby,	– analizuje polecenie zawarte w temacie	– przygotowuje na podstawie podanego przykładu	– posługuje się słownictwem pozwalającym wyrazić	– formułuje opinię popartą uzasadnieniem	– z łatwością tworzy wstęp i zakończenie

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
	Wypowiedź ustna	<i>Doświadczenie z pompą próżniową</i> , 1768 Adam Naruszewicz, <i>Balon</i>	– wymienia zasady tworzenia wypowiedzi ustnej	własny konspekt wypowiedzi ustnej – formułuje własną tezę – określa zakres i typ tekstów do wykorzystania – formułuje argumentację	i uzasadnić własne zdanie – prezentuje wypowiedź na forum klasy, pamiętając o funkcji wstępu i zakończenia	– płynnie przechodzi od opinii (tezy) do jej uzasadnienia, bez sygnalizowania tego specjalnym sformułowaniem	do wypowiedzi informacyjnych i argumentacyjnych – wskazuje wiele tekstów kultury nawiązujących do zagadnienia ujętego w temacie
14 6	Filozofia oświecenia	wprowadzenie do lekcji 52. <i>Filozofia oświecenia</i> Denis Diderot, <i>Zabobon</i> (fr. <i>Wielkiej encyklopedii francuskiej</i>) Jean-Jacques Rousseau, <i>Postęp i szczęście</i> (fr.) miniprzewodnik: główne kierunki filozofii oświecenia	– wskazuje kontekst filozoficzny tekstów – omawia, w jaki sposób Diderot charakteryzuje zabobon – rozważa, skąd bierze się wiara w zabobony – wymienia, jakie osiągnięcia oświecenia wskazuje Rousseau – odnajduje pytania retoryczne w tekście Rousseau	– omawia, co Diderot uważa za psychologiczną przyczynę powstawania zabobonów – wyjaśnia relację między zabobonem a fanatyzmem i brakiem wykształcenia – określa funkcję pytań retorycznych z tekstu Rousseau	– wyjaśnia, jakie skutki dla funkcjonowania ludzkiego umysłu ma, zdaniem Diderota, wiara w zabobon – wymienia zarzuty stawiane współczesności przez Rousseau – rozważa i uzasadnia, czy cywilizacja niesie zło	– wskazuje, jakie czynniki zapewniają trwałość zabobonów w społeczeństwie – określa związek religii z zabobonem; odwołuje się do tekstu Diderota – omawia, z czego wynika rozczarowanie Rousseau współczesnością – omawia główne kierunki filozoficzne epoki i ich twórców	– omawia założenia najważniejszych idei filozoficznych epoki
14 7	Oświeceniowy optymizm	wprowadzenie do lekcji 53. <i>Oświeceniowy optymizm</i>	– wskazuje kontekst historyczny i filozoficzny <i>Kandyda</i>	– wymienia cechy gatunkowe powiastki filozoficznej	– uzasadnia, dlaczego <i>Kandyda</i> można nazwać powiastką	– określa, jaki stosunek do stwierdzenia „żyjemy w najlepszym z możliwych światów”	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE

		Wolter, <i>Kandyd</i> , czyli <i>Optymizm</i> (fr.)	– wskazuje, że <i>Kandyd</i> jest powiastką filozoficzną – przedstawia, jakie nadzieje i obawy wyrażają Kandyd i majtek w reakcji na trzęsienie ziemi – wyjaśnia, co to jest sarkazm i satyra – rozważa, czy satyra jest skutecznym narzędziem polemiki	– wykazuje różnice między zachowaniem Kandyda i majtka na wieść o trzęsieniu ziemi a postawą Panglossa – wskazuje w tekście Woltera fragmenty o charakterze satyrycznym – rozważania na temat satyry zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	– uzasadnia, że <i>Kandyd</i> jest utworem o zabarwieniu sarkastycznym – wskazuje w tekście wykrzyknienia; określa ich funkcję – omawia, jaki obraz Boga wyłania się z <i>Kandyda</i> – objaśnia pojęcie teodycea – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat skuteczności satyry	wych światów” wyraża Wolter w <i>Kandydzie</i> – rozważa i uzasadnia swój stosunek do teodycei; odwołuje się do poglądów filozoficznych epoki i <i>Kandyda</i> – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	
14 8	Projekcja filmu <i>Rękopis znaleziony w Saragossie</i>	<i>Rękopis znaleziony w Saragossie</i> , reż. Wojciech J. Hass, 1965	– ogląda film <i>Rękopis znaleziony w Saragossie</i>				
14 9	Filmowy labirynt	wprowadzenie do lekcji 54. <i>Filmowy labirynt</i> Jan Potocki, <i>Rękopis znaleziony w Saragossie</i> (fr.)	– dzieli się wrażeniami po obejrzeniu filmu – streszcza fabułę – charakteryzuje i ocenia bohaterów – wymienia pojawiające się w filmie symbole – wskazuje środki ekspresji filmowej,	– rozróżnia kolejne opowieści w głównym opowiadaniu Avadora – wskazuje w filmie idee oświeceniowe – omawia pochodzenie społeczne bohaterów	– nadaje tytuły opowieściom snutym przez Avadora – sporządza schematyczny plan opowieści – określa, czym różnią się poglądy geometry od przekonań kabalisty	– w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
			wpływające na wymowę dzieła – wyjaśnia, co w większym stopniu wpływa na ludzki los: przypadek czy konieczność	– ocenia, jaką rolę w filmie odgrywa muzyka – rozważania na temat ludzkiego losu zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	– rozważa i uzasadnia, jaki wpływ na wymowę filmu mają zdjęcia – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat ludzkiego losu		
150	Analiza tekstu nieliterackiego. Sprawdzenie umiejętności	Jan Kott, <i>Gorzki Krasicki</i> (fr.) zadania 1.–11.	– analizuje tekst nieliteracki – analizuje strukturę eseju; odczytuje zawarte w nim sensy i sposób prowadzenia wywodu – wnioskuje i argumentuje – prezentuje biografię Krasickiego				
151	Obyczaj sarmacki w krzywym zwierciadle	wprowadzenie do lekcji 55. <i>Obyczaj sarmacki w krzywym zwierciadle</i> Ignacy Krasicki, <i>Pijaństwo</i> (fr.) Wojciech Młynarski, <i>W Polskę idziemy</i> (fr.)	– wymienia cechy gatunkowe satyry – wskazuje środowiska krytykowane przez Krasickiego – przypomina treść satyry <i>Żona modna</i>, omawianej w szkole podstawowej; określa jej związek z satyrą <i>Pijaństwo</i> – charakteryzuje bohaterów – opisuje obraz Polaków ukazanych w piosence Młynarskiego	– wskazuje elementy obyczajowości szlacheckiej poddane krytyce w satyrze Krasickiego – interpretuje puentę <i>Pijaństwa</i> – wyjaśnia, czy pijaństwo jest wciąż aktualnym zjawiskiem społecznym; podaje sposoby walki z tym problemem – określa cechy wspólne i różne	– omawia, jaki model patriotyzmu został ośmieszony w <i>Pijaństwie</i> – wyjaśnia, jaki rodzaj dydaktyzmu reprezentuje satyra Krasickiego – omawia funkcję ironii w piosence <i>W Polskę idziemy</i> – przedstawia swoje stanowisko na temat granic satyry; odwołuje się do ilustracji satyrycznej Czeczota z podręcznika	– omawia związek między wymową utworu Krasickiego a programem oświecenia – porównuje piosenkę Młynarskiego z satyrą <i>Pijaństwo</i> – rozważa, w jaki sposób walczyć z wadami narodowymi Polaków	– wnioski z porównania satyry Krasickiego z piosenką <i>W Polskę idziemy</i> zapisuje w formie interpretacji porównawczej; zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
				oświeceniowej satyry i piosenki <i>W Polskę idziemy</i>			
15 2	Zaakceptować władzę?	wprowadzenie do lekcji 56. <i>Zaakceptować władzę?</i> Ignacy Krasicki, <i>Do króla</i> (fr.) miniprzewodnik: publicystyka polskiego oświecenia	– wymienia cechy gatunkowe satyry i elementy twórczości satyrycznej Krasickiego – opisuje kontekst historyczny satyry <i>Do króla</i> – określa, kim jest osoba mówiąca w tekście – określa, co i kogo utwór ośmiesza – gromadzi materiały na temat: <i>Dawna literatura polska wobec powinności władzy</i>	– wskazuje zarzuty kierowane pod adresem króla – omawia, jaki obraz władzy wyłania się z satyry <i>Do króla</i> – wskazuje w tekście fragmenty o charakterze ironicznym – definiuje pojęcie <i>panegiryk</i> – pisze referat na temat: <i>Dawna literatura polska wobec powinności władzy</i>	– wskazuje, czym charakteryzuje się odwrócony panegiryk – wyjaśnia, na czym polega oświeceniowy charakter satyry Krasickiego – wyjaśnia, jakie prawdy o polskim charakterze ukazują satyry Krasickiego; odwołuje się do poznanych utworów tego autora	– uzasadnia, czy satyrę <i>Do króla</i> można uznać za odwrócony panegiryk – w referacie zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej; odwołuje się do kilku tekstów wskazanych autorów	– wymienia nazwiska najważniejszych publicystów oświecenia – wzbogaca swój referat prezentacją multimedialną – wygłasza referat w klasie
15 3	Hymn młodych patriotów	wprowadzenie do lekcji 57. <i>Hymn młodych patriotów</i> Ignacy Krasicki, <i>Hymn do miłości ojczyzny</i>	– definiuje hymn – analizuje i interpretuje tekst – wyjaśnia apostrofę „Święta miłości kochanej ojczyzny...” – porównuje obraz patriotyzmu w <i>Hymnie do miłości ojczyzny</i> i satyrze <i>Pijaństwo</i>	– wyszukuje w tekście hymnu oksymorony – określa nastój hymnu – wskazuje podobieństwa i różnice między obrazem patriotyzmu	– określa funkcję oksymoronów w tekście – wskazuje w tekście symbole – formułuje wnioski z porównania obrazu patriotyzmu w hymnie i satyrze	– interpretuje symbole obecne w hymnie – porównuje sposób pojmowania patriotyzmu w hymnie Krasickiego i w wybranych tekstach literatury renesansowej	– wnioski z porównania obrazu patriotyzmu w hymnie i satyrze zapisuje w formie interpretacji porównawczej; zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej – wymienia nazwiska postaci zasłużonych dla polskiego życia

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		miniprzewodnik: instytucje polskiego oświecenia		w <i>Hymnie do miłości ojczyzny</i> i w <i>Pijaństwie</i>	– ocenia współczesne sposoby manifestowania patriotyzmu (np. przystrajanie samochodów polską flagą)		społeczno-kulturalnego doby oświecenia – wymienia i omawia najważniejsze instytucje polskiego oświecenia
154	Stylizacja językowa	wprowadzenie do lekcji 58. <i>Stylizacja językowa</i> Ignacy Krasicki, <i>Monachomachia</i> (fr.)	– definiuje pojęcia stylu językowego i stylizacji – rozróżnia style: indywidualny, typowy i użytkowy – wymienia rodzaje stylizacji – wskazuje, co to jest styl retoryczny – dostrzega różnicę między stylem wysokim a stylem niskim – omawia, na czym polega komizm językowy w tekście	– omawia cechy stylów: indywidualnego, typowego i użytkowego – wymienia rodzaje stylizacji ze względu na stosunek do naśladowanego wzorca (pastisz, parodia, trawestacja) – określa funkcję inwokacji we fragmencie <i>Monachomachii</i> – wskazuje w tekście środki stylistyczne, które służą ośmieszeniu bohaterów	– wskazuje rodzaj stylizacji zastosowanej w tekście – wykazuje elementy podobieństwa między <i>Monachomachią</i> a <i>Iliadą</i> – wskazuje przykłady środków stylistycznych typowych dla stylu wysokiego; omawia ich funkcję w <i>Monachomachii</i>	– określa, jakie cechy pastiszu, parodii i trawestacji występują w <i>Monachomachii</i> – wykazuje, który z typów stylizacji ma największe zastosowanie w klasyfikacji utworu Krasickiego – zapisuje pierwsze cztery wersy <i>Monachomachii</i> w języku współczesnej młodzieży; nazywa ten typ stylizacji	– pisze poemat o swojej szkole, zachowując styl <i>Monachomachii</i> – nakręca film na podstawie stworzonego scenariusza
155	Miłość idealna w sielankach Karpińskiego	wprowadzenie do lekcji 59. <i>Miłość idealna</i>	– wymienia cechy sentymentalizmu jako prądu literackiego	– wskazuje, że sielanka wywodzi się z literatury antycznej	– omawia dwie odmiany sentymentalizmu	– omawia funkcję sentencji w sielance <i>Laura i Filon</i>	– wykazuje popularność sielanki <i>Laura</i>

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		w sielankach Karpińskiego Franciszek Karpiński, <i>Laura i Filon</i> (fr.); <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i>	– określa nastrój panujący w sielankach Karpińskiego – podaje cechy miłości sentimentalnej, odwołując się do obrazu tego uczucia w sielankach Karpińskiego – omawia obrazy poetyckie w sielance <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i>	– wskazuje cechy sielanki w utworach Karpińskiego – określa rodzaj środków stylistycznych użytych w kreacji obrazu natury w sielance <i>Laura i Filon</i> – wypisuje z tekstów fragmenty o charakterze sentencji – wypisuje symbole z sielanki <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i>	– omawia obraz natury w sielankach Karpińskiego, uwzględnia rolę środków stylistycznych w jego kreacji – omawia rolę pytania retorycznego i wykrzyknień w sielance <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i> – wyjaśnia, co jest sielankową arkadią w utworze <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i>	– uzasadnia, że zasadą organizującą budowę sielanki <i>Do Justyny. Tęskność na wiosnę</i> jest paralelizm kompozycyjny – pisze interpretację porównawczą sielanki <i>Laura i Filon</i> i wiersza Gałczyńskiego <i>Laura i Filon. Wersja nowa</i>; zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	<i>i Filon</i> w sztuce, podaje tytuły utworów i dzieł sztuki
15 6	Oświeceniowe pieśni religijne	wprowadzenie do lekcji 60. Oświeceniowe pieśni religijne Franciszek Karpiński, <i>Pieśń o narodzeniu Pańskim</i>; <i>Pieśń poranna</i>, <i>Pieśń wieczorna</i> infografika: główne idee oświecenia	– wymienia cechy kołedy jako gatunku literackiego – wypisuje z tekstu kołedy elementy biblijne – omawia, jaką wizję życia propagują teksty: <i>Pieśń poranna</i> i <i>Pieśń wieczorna</i> – wskazuje, w jaki sposób treści religijne przekazują w swoich tekstach twórcy z różnych epok	– omawia genezę <i>Pieśni o narodzeniu Pańskim</i> oraz okoliczności powstania <i>Pieśni porannej</i> i <i>Pieśni wieczornej</i> – wyodrębnia w kołodzie Karpińskiego część opisową i apostrofę – rozważania na temat sposobów przekazywania treści religijnych	– wskazuje oksymorony i antytezy w kołodzie Karpińskiego; określa wpływ tych środków na charakter utworu – omawia, jaki obraz Boga wyłania się z pieśni religijnych Karpińskiego – pisze wypowiedź argumentacyjną na temat sposobów	– rozważa i uzasadnia, jak motyw Narodzenia Pańskiego jest przetwarzany we współczesnej kulturze – rozważa, jakie są powody popularności kołód Karpińskiego w Polsce – wyjaśnia, odwołując się do <i>Pieśni porannej</i> i <i>Pieśni wieczornej</i>, w czym osoba mówiąca	– w wypowiedzi argumentacyjnej odwołuje się do wielu tekstów kultury – wnioski z rozważań na temat sposobów przekazywania treści religijnych w utworach literackich różnych epok zapisuje w formie interpretacji porównawczej; odwołuje się do pieśni religijnych Karpiń-

CZEŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
				w utworach literackich różnych epok zapisuje w formie tezy; gromadzi argumenty na jej uzasadnienie	przekazywania treści religijnych w utworach literackich różnych epok	w tych tekstach do- szukuje się znaków <i>sacrum</i> – w wypowiedzi argumentacyjnej zachowuje wszystkie cechy tej formy gatunkowej	skiego i wybranej piosenki religijnej Boba Dylana
15 7	Liberalizm i patriotyzm Staszica	wprowadzenie do lekcji 61. <i>Liberalizm i patriotyzm Staszica</i> Stanisław Staszic, <i>Przestrogi dla Polski...</i> (fr.) <i>Powszechna deklaracja praw człowieka</i> (fr.) miniprzewodnik: motywy i idee oświecenia	– określa, jakie wydarzenia przyczyniły się do powstania <i>Przestrogi dla Polski</i> – wymienia cechy gatunkowe traktatu filozoficznego – omawia, co jest warunkiem wolności, sprawiedliwości i pokoju na świecie według <i>Powszechnej deklaracji praw człowieka</i> – wymienia prawa człowieka	– omawia problematykę tekstu, zwraca uwagę na apele pojawiające się w 1. fragmencie – wskazuje środki retoryczne w przemowie do szlachty – wymienia podstawowe prawa jednostki zapisane w <i>Przestrogach dla Polski</i> i w <i>Powszechnej deklaracji praw człowieka</i> – wskazuje, w czym objawia się godność człowieka – definiuje liberalizm	– omawia funkcję środków retorycznych w tekście Staszica – zapisuje wywód myślowy z 2. fragmentu w postaci wynikających z siebie kolejnych twierdzeń – omawia, jaka wizja człowieka i społeczeństwa wynika z <i>Powszechnej deklaracji praw człowieka</i>	– omawia, na czym polega liberalna wymowa fragmentów dzieła Staszica – rozważa i uzasadnia stwierdzenie, że nie można się pozbyć ani nikogo pozbawić naturalnej godności osobowej	
15 8	Renesans, barok i klasycyzm w sztuce	wprowadzenie do lekcji 62. <i>Renesans, barok</i>	– porządkuje wiedzę na temat cech stylu	– wymienia cechy stylu odpowiadającego założeniom	– określa cele artystów renesansu,	– rozpoznaje przykłady malarstwa,	– wymienia nazwiska przedstawicieli klasycyzmu w muzyce

CZĘŚĆ 2. RENESANS – OŚWIECENIE							
		<i>i klasycyzm w sztuce</i> miniprzewodnik (muzyka klasycyzmu)	renesansowego, barokowego i oświeceniowego klasycyzmu w sztuce – wskazuje po jednym przykładzie dzieła sztuki przyporządkowanego do określonej epoki – analizuje i interpretuje dzieło malarskie	renesansu, baroku i oświeceniowego klasycyzmu – dostrzega różnice i podobieństwa w malarstwie, rzeźbie i architekturze wskazanych epok – wskazuje elementy typowe dla estetyki barokowej na obrazie <i>Złożenie do grobu</i> – opisuje znaną sobie budowlę z epoki baroku (np. kościół)	baroku i oświeceniowego klasycyzmu – wymienia idee i wzory dominujące w sztuce renesansu, baroku i oświeceniowego klasycyzmu – wymienia zabytek malarstwa lub architektury renesansu ze swojego regionu; krótko charakteryzuje cechy jego stylu – charakteryzuje zabytek oświeceniowego klasycyzmu ze swojego regionu	rzeźby i architektury typowe dla poszczególnych epok – wskazuje cechy stylu charakterystycznego dla epoki w konkretnych dziełach sztuki – wskazuje, czym charakteryzował się klasycyzm wiedeński w muzyce – podaje po jednym przykładzie dzieł skomponowanych przez Haydna i Mozarta	– dostrzega różnice między klasycyzmem wiedeńskim a muzyką barokową – wymienia najważniejsza dzieła w twórczości Haydna i Mozarta
159	Oświecenie. Powtórzenie i sprawdzenie wiadomości		– określa ramy czasowe i cechy charakterystyczne epoki – omawia najważniejsze motywy i idee typowe dla literatury oświecenia – wskazuje, według jakiego klucza można odczytywać i interpretować kulturę epoki – omawia problematykę lektur obowiązkowych powstałych w okresie oświecenia – omawia oświeceniowy światopogląd				
160	Praca klasowa						